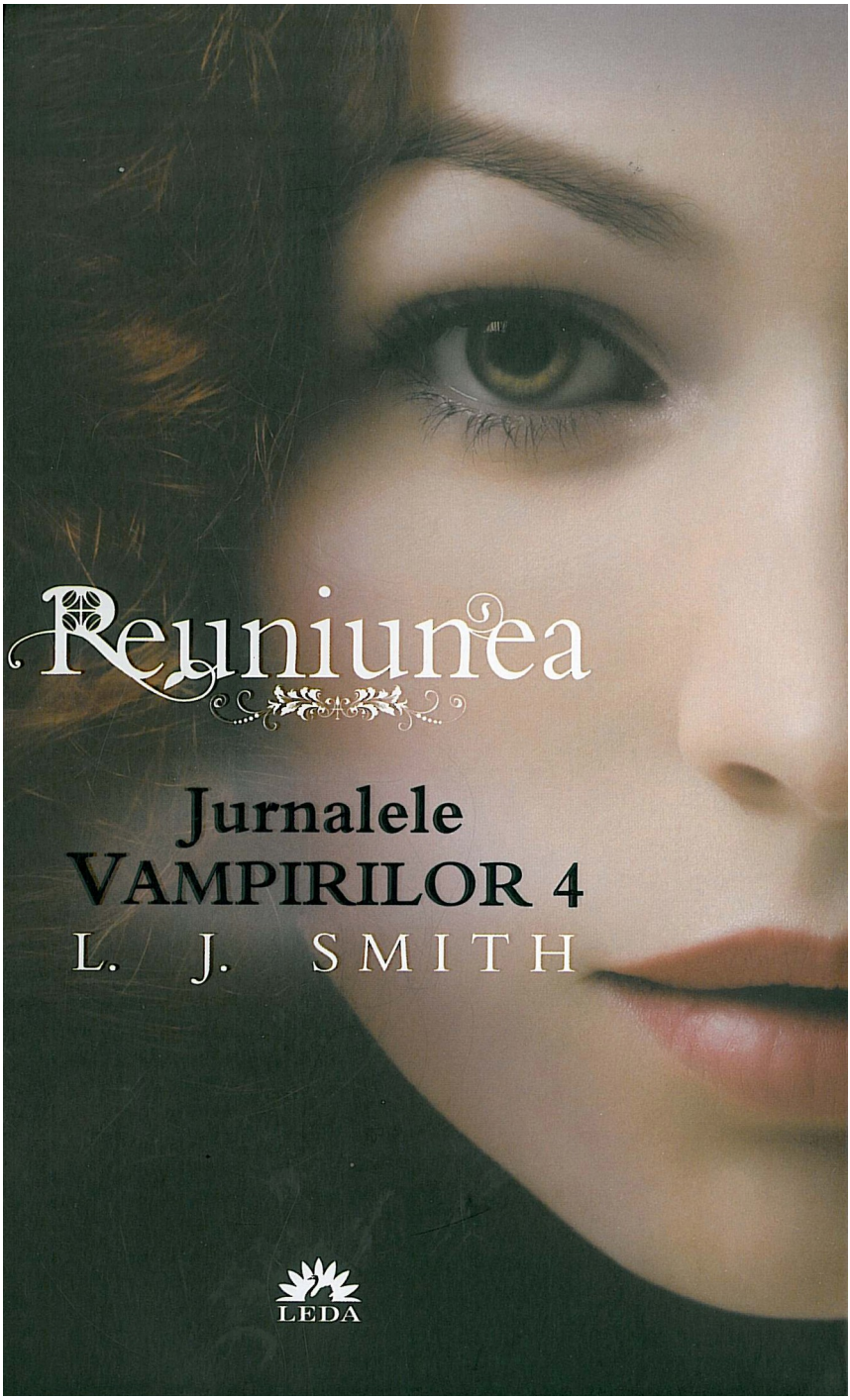
Reuniunea
Jurnalele
VAMPIRILOR 4
L. J. SMITH
LEDA

Capitolul 1

— Totul poate fi exact la fel ca înainte, spuse Caroline cu o voce plină de căldură, întinzându-se pentru a strânge mâna lui Bonnie.

Dar nu era adevărat. Nimic nu mai putea fi aşa cum fusese înainte ca Elena să moară. Nimic. Iar Bonnie avea îndoieli serioase privind petrecerea asta pe care încerca să o organizeze Caroline. O senzaţie supărătoare în adâncul sufletului ei îi spunea că dintr-un motiv oarecare asta era o idee foarte, foarte proastă.

— Ziua lui Meredith a trecut deja, sublinie ea. A fost sâmbăta trecută.

— Dar nu a avut o petrecere, nu o petrecere adevărată ca asta. Putem sta toată noaptea. Părinţii mei se întorc de-abia duminică dimineaţă. Haide, Bonnie… gândeşte-te doar ce surprinsă o să fie.

Oh, sigur că o să fie surprinsă, îşi spuse Bonnie. *Atât de surprinsă că s-ar putea să mă omoare după aceea.*

— Ascultă, Caroline, motivul pentru care Meredith nu a avut o petrecere mare a fost că nu are chef să sărbătorească. Pare… lipsit de respect, într-un fel…

— Dar greşeşte. Elena ar fi vrut să ne distrăm, ştii bine că asta ar fi vrut. Îi plăceau grozav petrecerile. Şi s-ar supăra să ne vadă stând şi plângând-o la şase luni după ce s-a dus.

Caroline se aplecă în faţă, iar ochii ei verzi de felină erau sinceri şi rugători. De data asta, nu trădau nici o notă de prefăcătorie. Obişnuita dorinţă de manipulare, pe care Caroline abia de-o putea ascunde, dispăruse acum ca prin farmec. Bonnie era sigură că vorbea sincer.

— Vreau să fim din nou prietene aşa cum eram pe vremuri, spuse Caroline. Întotdeauna ne sărbătoream zilele de naştere împreună, doar noi patru, ţi-aduci aminte? Şi-ţi mai aduci aminte cum încercau întotdeauna băieţii să dea buzna la petrecerile noastre? Mă întreb dacă or să încerce şi anul ăsta.

Bonnie simţea cum pierde controlul asupra situaţiei. Asta e o idee proastă, e o idee foarte proastă, îşi spuse. Dar Caroline vorbea mai departe, cu un aer visător, aproape romantic, pe când îşi amintea de zilele frumoase de odinioară. Bonnie nu avu inima să-i spună că zilele frumoase de odinioară erau la fel de

apuse ca şi muzica disco.

— Dar nici nu mai suntem patru. Trei nu înseamnă o petrecere, protestă fără convingere când putu să spună şi ea ceva.

— O s-o invit şi pe Sue Carson. Meredith se înţelege bine cu ea, nu?

Bonnie trebui să recunoască: da, Meredith se înţelegea cu ea; de fapt, toată lumea se înţelegea bine cu Sue. Dar chiar şi aşa, Caroline trebuia să priceapă că lucrurile nu mai puteau fi aşa cum fuseseră înainte. Nu puteai pur şi simplu să o înlocuieşti pe Elena cu Sue şi să zici: Gata, totul e în regulă acum.

Dar cum să îi explic asta lui Caroline? se întrebă Bonnie. Brusc, ştiu.

— Hai s-o invităm pe Vickie Bennett, spuse. Caroline se holbă la ea.

— *Vickie Bennett?* Cred că glumeşti. S-o invităm pe ciudata aia care s-a dezbrăcat în faţa a jumătate din şcoală? După tot ce s-a întâmplat?

— Din cauza a tot ce s-a întâmplat, spuse Bonnie fermă. Ascultă, ştiu că nu a fost niciodată în gaşca noastră. Dar nu mai e cu gaşca aia fiţoasă; ei n-o mai vor şi ea e speriată de moarte de ei. Vickie are nevoie de prieteni. Noi avem nevoie de fete la petrecere. Hai s-o invităm.

Pentru o clipă, Caroline păru teribil de frustrată. Bonnie îşi împinse bărbia înainte, îşi puse mâinile în şolduri şi aşteptă. În cele din urmă, Caroline oftă.

— Bine, ai câştigat. O s-o invit. Dar tu trebuie să o aduci pe Meredith la mine acasă sâmbătă seară. Şi, Bonnie… ai grijă să nu-şi dea seama despre ce e vorba. Chiar vreau să fie o surpriză.

— Oh, *va fi,* spuse Bonnie încruntată.

Fu luată prin surprindere de felul în care Caroline se lumină la faţă şi de căldura impulsivă a îmbrăţişării ei.

— Mă bucur aşa de mult că vezi lucrurile ca şi mine, spuse Caroline. Şi o să fie atât de grozav să fim din nou împreună.

Nu înţelege nimic, îşi dădu seama Bonnie, uluită, în timp ce Caroline se îndepărta. Cum pot să îi explic? Trebuie să-i dau una zdravănă ca s-o trezesc la realitate?

Şi apoi: Oh, Doamne, acum trebuie să îi spun lui Meredith.

Dar spre sfârşitul zilei ajunse la concluzia că poate nu e nevoie ca Meredith să afle. Caroline voia ca Meredith să fie surprinsă; ei bine, va fi de-a dreptul surprinsă. Cel puţin în felul

acesta Meredith nu va trebui să-şi facă probleme dinainte. Da, concluzionă Bonnie, era probabil un act caritabil să *nu* îi spună nimic lui Meredith. *Şi, cine ştie,* scrise în jurnalul ei vineri seară. *Poate că sunt prea aspră cu Caroline. Poate că într-adevăr îi pare rău pentru toate lucrurile pe care ni le-a făcut, ca de pildă cum a încercat să o umilească pe Elena în faţa întregului oraş şi cum a încercat să-l facă pe Stefan să pară vinovat de crimă. Poate că de atunci Caroline s-a maturizat şi a învăţat să se mai gândească şi la altcineva în afară de propria ei persoană. Poate că totuşi chiar o să ne distrăm la petrecerea ei.*

Şi poate că extratereştrii mă vor răpi până mâine după-amiază, îşi spuse în timp ce închidea jurnalul. Nu putea decât să spere.

Jurnalul era un caiet ieftin luat de la drogherie, cu un desen cu floricele pe copertă. Începuse să scrie într-un jurnal doar de când Elena murise, dar deja devenise destul de dependentă de el. Era singurul loc în care putea spune orice voia fără ca oamenii să pară şocaţi şi să exclame: „Bonnie McCullough!” sau „Oh, Bonnie!”. Încă se mai gândea la Elena când stinse lumina şi se strecură în aşternuturi.

Stătea pe iarba bogată, tunsă frumos, care se întindea în toate direcţiile cât vedea cu ochii. Cerul era de un albastru fără cusur. Aerul era călduţ şi parfumat. Păsările cântau. „Mă bucur atât de mult că ai putut veni”, spuse Elena.

„Oh… da”, spuse Bonnie. „Ei, normal, şi eu mă bucur. Sigur.”

Se uită din nou în jur, apoi îşi întoarse repede privirea către Elena. „Mai vrei ceai?”

Bonnie ţinea în mână o ceaşcă, subţire şi delicată ca o coajă de ou. „Oh… sigur. Mersi.”

Elena purta o rochie din secolul al optsprezecelea dintr-o muselină albă transparentă, care i se lipea de trup, arătând cât de subţire era. Turnă ceaiul cu mişcări sigure, fără să verse nici un strop.

„Vrei un şoarece?”

„Un *ce?*

„Am spus: vrei un sandvici la ceai?”

„Ah! Un sandvici. Da. Grozav.”

Erau felii subţiri de castravete cu maioneză pe un pătrat micuţ de pâine albă. Fără coajă.

Întreaga scenă era la fel de strălucitoare şi de frumoasă ca

un tablou de Seurat. Warm Springs, aici suntem. Vechiul loc de picnic, îşi spuse Bonnie. Dar cu siguranţă avem lucruri mai importante de discutat decât ceaiul.

„Cine îţi aranjează acum părul?" întrebă. Elena nu fusese niciodată în stare să se descurce singură. „Îţi place?"

Elena duse o mână la masa de păr auriu şi moale adunat la ceafă.

„E perfect", spuse Bonnie, sunând exact ca vocea mamei ei la un dineu al Asociaţiei Fiicelor Revoluţiei Americane.

„Ei, părul e important, ştii bine", spuse Elena.

Ochii ei luceau cu un albastru mai adânc decât cerul, albastru de lapislazuli. Bonnie îşi duse mâna la buclele ei roşcate, uşor stânjenită.

„Bineînţeles, sângele este şi el important", spuse Elena.

„Sângele? Oh… da, sigur", spuse Bonnie, zăpăcită.

Habar n-avea despre ce vorbea Elena şi se simţea ca şi cum ar fi păşit pe o sârmă întinsă deasupra unui bazin plin cu crocodili.

„Da, sângele este important, normal", aprobă ea cu un glas slab.

„Mai vrei un sandvici?"

„Mersi."

Era brânză cu roşii. Elena alese unul şi pentru ea şi muşcă din el delicat. Bonnie o privi, simţind cum devine din ce în ce mai stingherită, iar apoi…

Iar apoi văzu cum noroiul se scurge pe marginile sandviciului.

„Ce… *ce e aia?"*

Groaza îi ascuţi vocea. Pentru prima oară, visul părea un vis, şi îşi dădu seama că nu se poate mişca, putea doar să gâfâie, cu răsuflarea tăiată, şi să se holbeze. O picătură densă de substanţă cafenie căzu din sandviciul Elenei pe faţa de masă în carouri. Da, era noroi.

„Elena… Elena, ce…"

„Oh, aici mâncăm cu toţii aşa ceva."

Elena îi zâmbi cu dinţi pătaţi de cafeniu. Doar că vocea nu era a Elenei; era urâtă şi distorsionată şi era o voce de bărbat.

„Şi tu o să mănânci."

Aerul nu mai era cald şi parfumat; era fierbinte şi mirosea greţos de dulceag, a gunoi putrezit. În iarba verde apăruseră gropi, iar iarba nu mai era deloc tunsă frumos, ci sălbatică şi năpădită de bălării. Nu era Warm Springs. Era vechiul cimitir;

cum de nu-şi dăduse seama Bonnie? Doar că mormintele astea erau proaspete.

„Mai vrei un şoarece?” spuse Elena şi chicoti obscen.

Bonnie se uită în jos la sandviciul pe jumătate mâncat pe care îl ţinea în mână şi ţipă. La un capăt al lui se legăna o coadă lungă, maronie. Îl azvârli cu toată puterea într-o lespede de mormânt, de care se lovi cu un plesnet ud. Apoi se ridică în picioare, îngreţoşată, frecându-şi disperată degetele de jeanşi.

„Nu poţi să pleci încă. Tocmai sosesc ceilalţi invitaţi.”

Faţa Elenei se schimba: deja nu mai avea păr, iar obrajii îi deveneau cenuşii, ca pielea tăbăcită. Pe platoul cu sandviciuri şi în gropile proaspăt săpate se mişcau tot felul de lucruri. Bonnie nu voia să vadă nici unul dintre ele; îşi spuse că o să-şi piardă minţile dacă vede ceva.

„Tu nu eşti Elena!” ţipă ea şi o luă la fugă.

Vântul îi zburătă părul în ochi şi nu mai putea vedea. Urmăritorul ei era în spate, îl simţea chiar în spatele ei. Să ajungi la pod, îşi spuse, şi apoi se ciocni de ceva.

„Te-am aşteptat”, spuse arătarea în rochia Elenei, arătarea scheletică, cenuşie, cu dinţi lungi şi strâmbi. „Ascultă-mă, Bonnie.”

O ţinea cu o forţă inimaginabilă.

„Tu nu eşti Elena! Tu nu eşti Elena!”

„Ascultă-mă, Bonnie!”

Era vocea Elenei, adevărata voce a Elenei, nu amuzată într-un mod obscen, nici groasă şi urâtă, ci imperioasă. Venea de undeva din spatele lui Bonnie şi străbătu visul asemenea unei adieri de vânt proaspete şi răcoroase.

„Bonnie, ascultă-mă cu atenţie…”

Lucrurile se topeau. Mâinile osoase de pe braţele lui Bonnie, cimitirul prin care se târau tot felul de lucruri, aerul fierbinte şi împuţit. Pentru o clipă, vocea Elenei răsună limpede, dar întretăiat, ca o legătură interurbană proastă.

„… El deformează lucrurile, le schimbă. Eu nu am atâta putere ca el…”

Urmară câteva cuvinte pe care Bonnie nu le înţelese.

„… dar asta e important. Trebuie să găseşti… chiar acum.”

Vocea ei se stingea.

„Elena, nu te mai aud! Elena!”

„… o vrajă uşoară, doar două ingrediente, cele despre care ţi-am spus deja…”

„Elena!”

Bonnie încă mai ţipa când ţâşni în capul oaselor în pat.

Capitolul 2

— Şi asta-i tot ce mi-amintesc, încheie Bonnie, pe când ea şi Meredith mergeau pe Sunflower Street, între cele două şiruri de case înalte victoriene.

— Dar era precis Elena?

— Da, şi la sfârşit încerca să-mi spună ceva. Dar asta e partea care nu era foarte clară, doar că era importantă, teribil de importantă. Tu ce crezi?

— Sandviciuri cu şoareci şi morminte deschise? Meredith ridică o sprânceană frumos arcuită. Cred că l-ai amestecat pe Stephen King cu Lewis Carroll.

Bonnie îşi spuse că Meredith are probabil dreptate. Dar visul continua să o sâcâie, o sâcâise toată ziua, suficient cât să-i scoată din minte grijile de mai înainte. Acum, pe când se apropia împreună cu Meredith de casa lui Caroline, vechile griji reveniră şi mai intense.

Ar fi trebuit totuşi să-i spună lui Meredith despre petrecere, se gândi, aruncând o privire cu coada ochiului către fata mai înaltă. N-ar trebui să o lase pe Meredith să intre acolo fără să ştie nimic…

Meredith ridică privirea către ferestrele luminate ale casei Queen Anne cu un oftat.

— Chiar ai nevoie de cerceii ăia astă-seară?

— Da, am; da, absolut.

Era prea târziu acum. Nu avea încotro, trebuia să se descurce cum putea mai bine.

— Or să-ţi placă la nebunie când o să-i vezi, adăugă ea, auzindu-şi nota de disperare plină de speranţă din propria voce.

Meredith se opri şi ochii ei negri pătrunzători cercetară cu o privire ciudată faţa lui Bonnie. Apoi bătu la uşă.

— Sper doar că nu e şi Caroline acasă. Am putea sfârşi petrecându-ne seara împreună cu ea.

— Caroline să stea acasă într-o seară de sâmbătă? Nu fi caraghioasă.

Bonnie îşi ţinuse răsuflarea prea mult timp; începea să se simtă ameţită. Râsul ei cristalin sună spart şi fals.

— Ce idee, continuă ea într-un fel aproape isteric, în vreme ce Meredith spunea „Nu cred că e nimeni acasă” şi răsucea clanţa.

Împinsă de un impuls aproape nebunesc, Bonnie adăugă: Ie-te na, tralala!

Cu degetele pe mânerul uşii, Meredith rămase nemişcată, apoi se întoarse să se uite la ea.

— Bonnie, spuse ea calmă, ai înnebunit?

— Nu.

Dezumflată, Bonnie o apucă pe Meredith de braţ şi îi căută disperată privirea. Uşa se deschidea singură.

— Oh, Doamne, Meredith, te rog să nu mă omori…

— *Surpriză!* se auziră strigând trei voci.

— Zâmbeşte, şuieră Bonnie, împingându-şi prietena, care brusc se opunea, prin uşa deschisă în camera puternic luminată, plină de zgomote şi de-o revărsare de confeti sclipitoare. Ea însăşi zâmbi larg şi spuse printre dinţii încleştaţi: Omoară-mă mai târziu… o merit… dar acum doar zâmbeşte.

Erau baloane, baloane Mylar scumpe, şi o grămadă de cadouri pe măsuţa joasă. Exista chiar şi un aranjament floral, deşi Bonnie observă că orhideele din el aveau exact culoarea verde pal a eşarfei lui Caroline. Era o eşarfa de mătase Hermes cu un model de frunze şi lăstari de viţă. Pun pariu că o să ajungă să poarte în păr una din orhideele alea, îşi spuse Bonnie.

Ochii albaştri ai lui Sue Carson păreau uşor îngrijoraţi, iar zâmbetul tremurător.

— Sper că nu aveai vreun plan serios pentru seara asta, Meredith, spuse.

— Nimic la care să nu pot renunţa cu pistolul la tâmplă, replică Meredith.

Dar zâmbi şi ea, un zâmbet cald şi uşor ironic, şi Bonnie se relaxă.

La balul din toamnă, Sue fusese o prinţesă în curtea Elenei, alături de Bonnie, Meredith si Caroline. Era singura fată din toată şcoala, în afară de Bonnie şi Meredith, care rămăsese alături de Elena când toată lumea se întorsese împotriva ei. La înmormântarea Elenei spusese că Elena o să fie întotdeauna adevărata regină de la „Robert E. Lee” şi că renunţase să candideze la titlul de Regina Zăpezii în amintirea Elenei. Nimeni nu o putea urî pe Sue.

Ce-a fost mai rău a trecut acum, îşi spuse Bonnie.

— Vreau să fac o poză cu noi toate pe canapea, spuse Caroline, aşezându-le în spatele aranjamentului floral. Vickie, fă-o tu, da?

Vickie Bennett stătuse lângă ele, tăcută, neobservată. Acum spuse: „Oh, sigur” şi, cu un gest nervos, îşi dădu deoparte din ochi părul lung, castaniu-deschis, în vreme ce lua aparatul de fotografiat.

Exact ca şi cum ar fi un soi de servitoare, îşi spuse Bonnie, apoi bliţul o orbi.

Pe când fotografia Polaroid ieşea şi Sue şi Caroline râdeau şi vorbeau, iar Meredith răspundea politicos şi sec, Bonnie mai observă ceva. Era o fotografie bună; Caroline arăta uluitor ca întotdeauna, cu părul roşcat strălucitor şi orhideele de un verde pal în faţa ei. Apoi era Meredith, părând resemnată şi ironică şi frumoasă în felul ei oacheş, fără să se străduiască defel, şi pe urmă era ea însăşi, cu un cap mai scundă decât celelalte, cu buclele ei ciufulite şi o expresie timidă pe faţă. Dar ceea ce era ciudat era silueta de lângă ea de pe canapea. Era Sue, sigur că era Sue, dar pentru o clipă ochii albaştri şi părul blond părură să aparţină altcuiva. Cineva care se uita la ea cu atenţie, pe punctul de a-i spune ceva important. Bonnie se încruntă la fotografie, clipind repede. Imaginea se dizolvă în faţa ei şi un fior rece, de teamă nedesluşită, îi trecu pe şira spinării.

Nu, în fotografie era doar Sue. Probabil că pentru o clipă îşi pierduse minţile, sau poate că de vină era doar dorinţa lui Caroline ca să fie „cu toatele din nou împreună”.

— O fac eu pe următoarea, spuse ea, sărind în picioare. Stai jos, Vickie, şi apropie-te. Nu, mai mult, mai mult... aşa!

Toate mişcările lui Vickie erau rapide şi uşoare şi nervoase. Când bliţul fulgeră, ea tresări ca un animal speriat, gata să o ia la fugă.

Caroline abia se uită la fotografia asta, în schimb se ridică şi se îndreptă către bucătărie.

— Ia ghiciţi ce avem în loc de tort? spuse. Fac propria mea versiune de Ciocolată Mortală. Haideţi, trebuie să mă ajutaţi să topesc caramelul.

Sue o urmă, apoi, după o clipă de şovăire, şi Vickie. Ultimele urme din expresia plăcută de pe chipul lui Meredith dispărură şi ea se întoarse către Bonnie.

— Trebuia să-mi spui.

— Ştiu. Bonnie lăsă capul în jos, ruşinată, pentru un minut,

apoi îl înălţă şi rânji. Dar atunci n-ai fi venit şi n-am fi mâncat Ciocolată Mortală.

— Şi asta face să merite?

— Ei, ajută, spuse Bonnie, pe un ton rezonabil. Şi zău, probabil că nici n-o să fie aşa de rău. De fapt, Caroline chiar încearcă să fie drăguţă, şi lui Vickie îi face bine să iasă şi ea o dată din casă…

— Nu mi se pare că e aşa de bine pentru ea, spuse Meredith tăios. Pare că e pe punctul de a face o criză de inimă.

— Ei, probabil că e doar agitată.

În opinia lui Bonnie, Vickie avea un motiv foarte serios să fie agitată. Toată toamna trecută o petrecuse într-un soi de transă, scoasă încet din minţi de către o putere pe care nu o înţelegea. Nimeni nu se aşteptase să îşi revină atât de bine cum o făcuse.

Meredith continua să fie încruntată.

— Cel puţin, spuse Bonnie ca o consolare, nu e ziua ta de naştere adevărată.

Meredith luă de pe măsuţă aparatul de fotografiat şi îl răsuci încet în mâini. Cu privirea aţintită tot în jos, către mâinile ei, spuse:

— Ba este.

— Ce? Bonnie tresări şi apoi întrebă mai tare: Ce ai spus?

— Am spus că este ziua mea adevărată de naştere. Probabil că mama lui Caroline i-a spus; pe vremuri, ea şi mama mea erau prietene bune.

— Meredith, despre ce vorbeşti tu aici? Ziua ta de naştere a fost săptămâna trecută, pe 30 mai.

— Nu, n-a fost. E astăzi, 6 iunie. E adevărat; e pe permisul meu de conducere şi pe toate actele. Părinţii mei au început să o sărbătorească cu o săptămână mai devreme pentru că data de 6 iunie era pentru ei nefericită. E ziua în care bunicul meu a fost atacat şi a înnebunit. Când Bonnie icni surprinsă, ea continuă calmă: Ştii, a încercat să o omoare pe bunica mea. A încercat să mă omoare şi pe mine. Meredith puse cu grijă aparatul de fotografiat exact în centrul măsuţei. Chiar ar trebui să mergem în bucătărie, spuse ea încet. Miroase a ciocolată.

Bonnie era încă încremenită, dar mintea ei începea să funcţioneze din nou. Îşi amintea vag că Meredith vorbise despre asta înainte, dar atunci nu îi spusese tot adevărul. Şi nu-i spusese când se întâmplase.

— Atacat… vrei să spui aşa cum a fost Vickie atacată, spuse

Bonnie.

Nu putea rosti cuvântul *vampir,* dar ştia că Meredith înţelegea.

— Aşa cum a fost Vickie atacată, confirmă Meredith. Haide, adăugă, şi mai încet. Ne aşteaptă. N-am vrut să te supăr.

Meredith nu vrea să fiu supărată, aşa că n-o să fiu supărată, îşi spuse Bonnie, turnând ciocolata caramel fierbinte peste tortul de ciocolată şi îngheţata de ciocolată. Deşi suntem prietene din clasa întâi şi nu mi-a spus niciodată secretul ăsta.

Pentru o clipă, simţi cum pielea i se răceşte şi din ungherele întunecate ale minţii i se iviră nişte cuvinte. *Nimeni nu este ce pare.* Fusese avertizată astfel de către vocea Honoriei Fell care vorbise prin ea, iar profeţia se dovedise îngrozitor de adevărată. Şi dacă nu se încheiase încă totul?

Apoi Bonnie scuturã hotărâtă din cap. Nu se putea gândi la asta acum; trebuia să se gândească la petrecere. Şi o să am grijă să fie o petrecere reuşită, şi o să ne înţelegem toate într-un fel, îşi spuse.

Ciudat, dar nici nu se dovedi aşa de greu. Meredith şi Vickie nu vorbiră prea mult la început, dar Bonnie se strădui mult să fie drăguţă cu Vickie, şi nici măcar Meredith nu putu să reziste în faţa grămezii de cadouri, înfăşurate în hârtie strălucitoare, de pe măsuţă. Pe când îl desfăcea pe ultimul, râdeau şi vorbeau cu toatele. Atmosfera de armistiţiu şi îngăduinţă continuă şi când se mutară la etaj în camera lui Caroline ca să se uite la hainele ei şi la CD-uri şi la albumele de poze. Când se apropie miezul nopţii, se trântiră pe saci de dormit, continuând să sporovăiască.

— Ce mai face Alaric? o întrebă Sue pe Meredith.

Alaric Saltzman era prietenul lui Meredith – sau ceva în genul ăsta. Terminase Universitatea Duke, cu licenţa în parapsihologic, şi fusese chemat în Fell’s Church cu un an în urmă, când începuseră atacurile vampirului. Deşi la început păruse duşmanul lor, până la urmă se dovedise un aliat – şi un prieten.

— E în Rusia, spuse Meredith. Ştiţi voi, perestroika… E acolo ca să afle ce au făcut cu toţi cei cu însuşiri paranormale în timpul Războiului Rece.

— Ce-o să-i spui când se întoarce? întrebă Caroline. Era o întrebare pe care şi Bonnie ar fi vrut să i-o pună lui Meredith. Pentru că Alaric era cu aproape patru ani mai mare decât ea, Meredith îi spusese să aştepte până când termină liceul şi abia apoi să discute despre viitorul lor împreună. Dar acum Meredith

împlinise optsprezece ani – azi, îşi reaminti Bonnie – şi liceul se termina peste două săptămâni. Ce avea să se întâmple după aceea?

— Nu m-am hotărât încă, spuse Meredith. Alaric vrea să mă duc la Duke, şi am fost acceptată acolo, dar nu sunt sigură. Trebuie să mă mai gândesc.

Bonnie se bucură. Voia ca Meredith să meargă la Boone Junior College cu ea, nu să plece din oraş şi să se mărite, nici măcar să se logodească. Era o prostie să te hotărăşti să rămâi cu un singur tip când eşti aşa de tânără. Bonnie însăşi era bine-cunoscută pentru nestatornicia ei, trecând mereu de la un băiat la altul. Se îndrăgostea foarte uşor, şi îi trecea chiar şi mai uşor.

— N-am văzut până acum vreun tip pentru care merită să rămâi fidelă, spuse ea.

Toată lumea se uită repede la ea. Cu bărbia sprijinită în pumni, Sue întrebă:

— Nici măcar Stefan?

Bonnie ar fi trebuit să-şi dea seama. Cu camera luminată doar de veioza de pe noptieră şi tăcerea spartă numai de foşnetul frunzelor din sălciile de afară, era inevitabil ca discuţia să ajungă la Stefan – şi la Elena.

Stefan Salvatore şi Elena Gilbert erau deja un soi de legendă în oraş, ca Romeo şi Julieta. Când Stefan venise prima oară în Fell’s Church, fiecare fată îl dorise. Şi Elena, cea mai frumoasă, cea mai populară, cea mai inabordabilă fată din şcoală, îl dorise. Abia după ce a fost al ei şi-a dat ea seama de primejdie. Stefan nu era ce părea – avea un secret mult mai întunecat decât ar fi putut bănui cineva. Şi avea un frate, Damon, chiar şi mai misterios şi mai periculos decât el. Elena fusese prinsă între cei doi fraţi, iubindu-l pe Stefan, dar fiind atrasă în mod irezistibil de firea sălbatică a lui Damon. În cele din urmă murise ca să-i salveze pe amândoi, şi pentru a-i elibera de dragostea ei.

— Poate Stefan… dacă eşti Elena, murmură Bonnie, cedând.

Atmosfera se schimbase. Era tăcută acum, puţin tristă, şi foarte potrivită pentru confidenţe făcute în toiul nopţii.

— Mie tot nu-mi vine să cred că nu mai e, spuse încet Sue, clătinând din cap şi închizând ochii. Era atât de plină de viaţă, mult mai mult ca alţii.

— Flacăra ei ardea mai puternic, spuse Meredith, uitându-se la desenele pe care lampa cu roz şi auriu le făcea pe tavan.

Vocea ei era şoptită dar intensă, şi lui Bonnie i se păru că aceste cuvinte o descriau pe Elena mai bine decât tot ce auzise ea până acum.

— Au fost momente când am urât-o, dar n-am putut niciodată s-o ignor, recunoscu Caroline, şi ochii ei verzi se îngustară, pierduţi în amintiri. Nu era o persoană pe care să o poţi ignora.

— Un singur lucru am învăţat din moartea ei, spuse Sue, că asta se poate întâmpla oricăruia dintre noi. Nu trebuie să-ţi iroseşti nici o clipă din viaţă pentru că nu ştii cât ai de trăit.

— Ar putea fi şaizeci de ani, sau şaizeci de minute, adăugă Vickie, cu o voce abia auzită. Oricare dintre noi ar putea muri în noaptea asta.

Bonnie se foi, tulburată. Dar înainte să poată spune ceva, Sue repetă:

— Tot nu-mi vine să cred că într-adevăr nu mai e. Uneori mă simt ca şi cum ar fi undeva lângă mine.

— Oh, aşa mă simt şi eu, spuse Bonnie, gânditoare. O imagine din Warm Springs îi apăru fulgerător prin minte, şi pentru o clipă păru mai vie decât camera lui Caroline, cufundată în obscuritate.

— Azi-noapte am visat-o, continuă Bonnie, şi am avut senzaţia că era cu adevărat ea şi că încerca să-mi spună ceva. Tot mai am senzaţia asta, îi spuse lui Meredith.

Celelalte o priviră în tăcere. Odinioară, ar fi râs toate dacă Bonnie ar fi pomenit de ceva supranatural, dar nu şi acum. Puterile ei de medium erau de necontestat, privite cu respect dar şi puţină teamă.

— Chiar o ai? şopti Vickie.

— Ce crezi că încerca să-ţi spună? întrebă Sue.

— Nu ştiu. La sfârşit se chinuia atât de tare să nu piardă contactul cu mine, dar nu reuşea.

Urmă o altă tăcere. În cele din urmă, Sue spuse şovăitoare, cu o voce uşor întretăiată:

— Crezi… crezi că tu ai putea lua legătura cu ea? Dăduse glas întrebării pe care o aveau toate pe buze. Bonnie se uită spre Meredith. Mai devreme, Meredith râsese de visul ei, dar acum îi întâlni privirea cu o expresie serioasă.

— Nu ştiu, spuse Bonnie încet.

Prin minte continuau să i se învârtească imagini din coşmarul ei.

— Nu vreau să intru în transă şi să mă deschid către orice

forţă care ar putea exista acolo, asta cu siguranţă nu vreau.

— Asta e singura modalitate de a lua legătura cu persoanele moarte? Şi placa Ouija, sau cam aşa ceva? întrebă Sue.

— Părinţii mei au o placă Ouija, spuse Caroline, puţin cam prea tare.

Brusc, atmosfera liniştită, tăcută fu destrămată şi o tensiune nedesluşită umplu aerul. Toate fetele îşi îndreptară spatele şi se priviră gânditoare. Chiar şi Vickie părea intrigată, în ciuda atitudinii ei temătoare.

— Crezi că ar funcţiona? spuse Meredith către Bonnie.

— Oare ar trebui să o facem? se întrebă Sue cu voce tare.

— Să îndrăznim? De fapt, aceasta e întrebarea, spuse Meredith.

Din nou, Bonnie văzu că toată lumea o privea pe ea. Ezită pentru o ultimă clipă, apoi ridică din umeri. Simţea nerăbdarea strângându-i stomacul.

— De ce nu? spuse. Ce avem de pierdut?

Caroline se întoarse către Vickie.

— Vickie, la capătul scărilor e o debara. Acolo ar trebui să fie placa Ouija, pe raftul de sus, alături de alte jocuri.

Nici măcar nu spuse „Te rog, vrei să o aduci tu?”. Bonnie se încruntă şi deschise gura să spună ceva, dar Vickie deja ieşea pe uşă.

— Ai putea fi puţin mai drăguţă, îi spuse Bonnie lui Caroline. Pe cine vrei să imiţi, pe mama vitregă şi rea a Cenuşăresei?

— Ei, haide, Bonnie, spuse iritată Caroline. Să zică mersi că a fost invitată. Ea e conştientă de asta.

— Şi eu, care credeam că era pur şi simplu copleşită de splendoarea noastră colectivă, spuse Meredith pe un ton sec.

— Şi pe urmă… începu Bonnie, dar fu întreruptă. Zgomotul era subţire şi ascuţit şi deveni abia auzit la sfârşit, dar nu era nici o îndoială în privinţa lui. Era un strigăt. Fu urmat de o tăcere adâncă şi apoi izbucni o cascadă de ţipete pătrunzătoare.

O clipă, fetele din dormitor rămaseră încremenite. În clipa următoare alergau afară pe coridor şi coborau scările.

— Vickie!

Meredith, cu picioarele ei lungi, ajunse prima la parter. Vickie stătea în faţa debaralei, cu braţele întinse înainte ca şi cum voia să îşi apere faţa. Se agăţă de Meredith, continuând să ţipe.

— Vickie, ce e? întrebă Caroline, părând mai degrabă furioasă decât speriată.

Pe podea se vedeau răsturnate cutii cu jocuri şi piese de Monopoly şi cartonaşe de Trivial Pursuit răspândite peste tot.

— De ce ţipi?

— M-a înşfăcat! Mă întindeam către raftul de sus şi ceva m-a apucat de mijloc!

— Din spate?

— Nu! Din debara.

Mirată, Bonnie se uită în debaraua deschisă. Haine de iarnă atârnau pe un şir compact, unele din ele atingând podeaua. Desfăcându-se uşor din strânsoarea lui Vickie, Meredith luă o umbrelă şi începu să împungă hainele cu ea.

— Oh, nu..., începu să spună fără voie Bonnie, dar umbrela nu întâlni decât rezistenţa stofei.

Meredith o folosi pentru a trage hainele într-o parte, dezvăluind peretele gol, din lemn de cedru, al debaralei.

— Vezi? Nu e nimeni acolo, spuse ea pe un ton vesel. Dar ştii, aici sunt mânecile astea de haine. Dacă te apleci mai mult între ele, pun pariu că poţi să simţi ca şi cum cineva te cuprinde în braţe.

Vickie făcu un pas înainte, atinse cu mâna o mânecă, apoi ridică privirea către etajeră, îşi cuprinse faţa cu mâinile, şi părul ei lung şi mătăsos îi acoperi chipul. Timp de o clipă îngrozitoare, Bonnie crezu că plângea, apoi auzi chicotele.

— Oh, Doamne! Am crezut... oh, sunt atât de proastă! O să strâng totul, spuse Vickie.

— Mai târziu, spuse Meredith pe un ton ferm. Hai să mergem în living.

Pe când plecau, Bonnie aruncă o ultimă privire către debara.

Când se adunară toate în jurul măsuţei din living, cu doar câteva lumini aprinse, pentru atmosferă, Bonnie atinse uşor cu degetele indicatorul mic de plastic. Nu mai folosise niciodată o placă Ouija până atunci, dar ştia cum se procedează. Indicatorul se mişca pentru a arăta litere şi pentru a alcătui un mesaj – asta dacă spiritele doreau să vorbească.

— Trebuie să îl atingem cu toatele, spuse ea, şi apoi le privi mâinile aşezate pe indicator.

Degetele lui Meredith erau lungi şi subţiri, ale lui Sue înguste, terminate cu unghii ovale. Unghiile lui Caroline erau date cu ojă arămie. Ale lui Vickie erau roase.

— Acum închidem ochii şi ne concentrăm, spuse Bonnie încet.

Se auziră uşoare şuiere de nerăbdare, pe când fetele făceau cum li se spusese; atmosfera le copleşea pe toate.

— Gândiţi-vă la Elena. Imaginaţi-vă chipul ei. Dacă e undeva acolo afară, vrem să o aducem aici.

Camera cea mare se cufundă în tăcere. În întunericul din spatele pleoapelor închise, Bonnie văzu un păr auriu şi nişte ochi de lapislazuli.

— Haide, Elena, şopti ea. Vorbeşte-mi.

Indicatorul începu să se mişte.

Nici una dintre ele nu avea cum să îl conducă; toate apăsau placa din direcţii diferite. Şi totuşi, micul triunghi de plastic aluneca uşor, plin de încredere. Bonnie îşi ţinu ochii închişi până când indicatorul se opri, şi apoi se uită. Indicatorul arăta către cuvântul DA.

Vickie scoase un sunet înăbuşit, ca un suspin.

Bonnie se uită la celelalte fete. Caroline respira repede, cu ochii ei verzi îngustaţi. Sue era singura dintre ele care încă mai stătea cu ochii strâns închişi. Meredith părea albă la faţă.

Toate se aşteptau ca Bonnie să ştie ce trebuiau să facă.

— Nu pierdeţi concentrarea, le spuse Bonnie. Se simţea nepregătită şi puţin caraghioasă adresându-se direct aerului. Dar ea era experta; trebuia să o facă. Tu eşti, Elena? întrebă.

Indicatorul descrise un mic cerc şi se întoarse la DA.

Brusc, inima lui Bonnie bătea atât de tare încât se temu să nu îi tremure şi degetele. Plasticul de sub ele se simţea acum altfel, aproape electrizat, ca şi cum o energie supranaturală curgea prin el. Nu se mai simţi caraghioasă. Ochii i se umplură de lacrimi şi văzu că şi ochii lui Meredith erau umezi. Meredith dădu din cap către ea, în semn de încuviinţare.

— Cum putem fi sigure? spunea Caroline cu voce tare, suspicioasă.

Caroline nu o simte, îşi dădu seama Bonnie; nu simte nimic din ce simt eu. Din punct de vedere mediumnic, e o bucată de lemn.

Indicatorul se mişca din nou, atingând literele atât de repede încât Meredith de-abia avea timp să noteze mesajul.

CAROLINE NU FI PROASTĂ, spunea. ZI MERSI CĂ VORBESC CU TINE

— Asta e într-adevăr Elena, spuse sec Meredith.

— Sună ca ea, dar…

— Oh, mai taci, Caroline, spuse Bonnie. Elena, mă bucur

atât…

I se puse un nod în gât, şi vru să încerce din nou să vorbească.

BONNIE NU E TIMP NU TE MAI SMIORCĂI ŞI TRECI LA SUBIECT

Şi *asta* suna ca Elena. Bonnie îşi trase nasul şi continuă.

— Te-am visat azi-noapte.

CEAI

— Da.

Inima lui Bonnie bătea mai repede ca niciodată.

— Voiam să vorbesc cu tine, dar totul a devenit ciudat şi pe urmă am pierdut legătura…

BONNIE NU ÎN TRANSĂ NU TRANSĂ NU TRANSĂ

— Bine.

Asta răspundea la întrebarea ei, şi se simţi uşurată să o audă.

INFLUENŢE VICIATE DISTORSIONAU COMUNICAREA NOASTRĂ EXISTĂ LUCRURI RELE LUCRURI FOARTE RELE ACOLO

— Ce lucruri? Bonnie se aplecă mai mult către placă. Ce lucruri?

NU E TIMP!

Indicatorul păru să adauge semnul de exclamare. Se smucea violent de la o literă la alta, ca şi cum Elena îşi stăpânea cu greu nerăbdarea.

E OCUPAT AŞA CĂ POT VORBI ACUM DAR NU AM MULT TIMP ASCULTĂ CÂND NE OPRIM AICI IEŞIŢI REPEDE DIN CASĂ SUNTEŢI ÎN PERICOL

— Pericol? repetă Vickie, părând gata să sară de pe scaun şi să o ia la fugă.

AŞTEPTAŢI ASCULTAŢI ÎNTÂI TOT ORAŞUL E ÎN PERICOL

— Ce să facem? întrebă imediat Meredith.

AVEŢI NEVOIE DE AJUTOR NU VĂ PUTEŢI PUNE CU EL INCREDIBIL DE PUTERNIC ACUM ASCULTAŢI ŞI URMAŢI INSTRUCŢIUNILE TREBUIE SĂ FACEŢI UN DESCÂNTEC DE CONVOCARE ŞI PRIMUL INGREDIENT EP…

Pe neaşteptate, indicatorul se smuci de pe litere şi se învârti nebuneşte pe placă. Arătă către desenul stilizat al Lunii, apoi către soare, apoi către cuvintele *Parker Brothers, Inc.*

— Elena!

Indicatorul sări din nou către litere. ALT ŞOARECE ALT ŞOARECE ALT ŞOARECE

— Ce se întâmplă? strigă Sue, cu ochii larg deschişi acum.

Bonnie era speriată. Indicatorul pulsa cu energie, o energie

urâtă şi întunecată ca nişte smoală neagră care clocotea şi îi ardea degetele. Dar simţea şi firul tremurător de argint care era prezenţa Elenei luptându-se cu ea.

— Nu-i daţi drumul! strigă disperată. Nu vă luaţi mâinile de pe placă!

ŞOARECENOROITEOMOR Indicatorul se mişca nebuneşte.

SÂNGESÂNGESÂNGE. Şi apoi… BONNIE IEŞIŢI AFARĂ FUGIŢI E AICI FUGIŢI FUGIŢI FU…

Indicatorul se smuci furios, smulgându-se de sub degetele lui Bonnie, zburând peste placă şi apoi prin aer, ca şi cum cineva îl aruncase. Vickie ţipă. Meredith sări în picioare.

Şi apoi toate luminile se stinseră, cufundând casa în întuneric.

Capitolul 3

Ţipetele lui Vickie păreau scăpate de sub control. Bonnie simţi un val de panică crescând în ea.

— Vickie, încetează! Haideţi, trebuie să ieşim de aici! Meredith striga pentru a fi auzită. E casa ta, Caroline. Ne luăm cu toatele de mână şi tu ne conduci la uşa din faţă.

— Bine, spuse Caroline.

Nu părea atât de speriată ca celelalte. Ăsta era avantajul de a nu avea nici un pic de imaginaţie, îşi spuse Bonnie. Nu puteai să-ţi închipui lucrurile îngrozitoare care aveau să ţi se întâmple.

Se simţi mai bine cu degetele subţiri şi reci ale lui Meredith strângând-o de mână. Pipăi în cealaltă parte şi prinse mâna lui Caroline, simţind unghiile lungi şi tari.

Nu vedea nimic. Ochii ei ar fi trebuit să se obişnuiască deja cu întunericul, dar nu putea desluşi nici măcar o geană de lumină sau o umbră când Caroline începu să le conducă. Nu se vedea nici un fir de lumină venind prin ferestre de afară din stradă; curentul electric părea să fi căzut peste tot. Caroline înjură când se lovi de o mobilă, şi Bonnie se împiedică de ea.

Vickie scâncea încetişor, ultima în şir.

— Rezistă, şopti Sue. Rezistă, Vickie, o să reuşim.

Înaintau încet prin întuneric. Apoi Bonnie simţi gresia sub talpă.

— Ăsta e holul de la intrare, spuse Caroline. Staţi aici un minut până găsesc uşa. Degetele ei se desfăcură din mâna lui

Bonnie.

— Caroline! Nu-mi da drumul… Unde eşti? Caroline, dă-mi mâna! strigă Bonnie, bâjbâind disperată, ca un orb. Din întuneric, ceva mare şi umed se strânse în jurul degetelor ei. Era o mână. Nu era a lui Caroline. Bonnie ţipă.

Vickie i se alătură imediat într-un urlet sălbatic. Mâna fierbinte, umedă, o târa pe Bonnie prin întuneric. Dădu din picioare, se luptă, dar în zadar. Apoi simţi braţele lui Meredith în jurul mijlocului ei, amândouă braţele, trăgând-o înapoi. Mâna ei se eliberă din strânsoarea mâinii celei mari.

Şi apoi se întorcea şi alerga, doar alerga, doar vag conştientă că Meredith era lângă ea. Nu-şi dădea deloc seama că ţipa, până când se lovi de un fotoliu mare care o opri din fugă, şi atunci îşi auzi strigătele.

— Şşşş! Taci, Bonnie, şşşş!

Meredith o scutura. Alunecaseră pe podea, în spatele fotoliului.

— Ceva m-a apucat de mână! Ceva m-a înşfăcat, Meredith!

— Ştiu. Taci! E tot aici, spuse Meredith. Bonnie îşi împinse faţa în umărul lui Meredith ca să nu ţipe din nou.

Şi dacă era aici în cameră cu ele?

Secundele se scurseră, iar tăcerea se strânse în jurul lor. Bonnie îşi ciuli urechile, dar nu auzi nici un alt sunet în afară de propria lor respiraţie şi de bătaia înfundată a inimii ei.

— Ascultă! Trebuie să găsim uşa din spate. Acum suntem probabil în living. Asta înseamnă că bucătăria e exact în spatele nostru. Trebuie să ajungem acolo, spuse Meredith, în şoaptă.

Bonnie începu să aprobe din cap cu un aer jalnic, apoi deodată înălţă capul.

— Unde e Vickie? şopti ea răguşit.

— Nu ştiu. A trebuit să-i dau drumul la mână ca să te trag pe tine din strânsoarea lucrului ăluia. Hai să mergem.

Bonnie o trase înapoi.

— Dar de ce nu ţipă Vickie? Un fior o străbătu pe Meredith.

— Nu ştiu, spuse.

— Oh, Doamne. Oh, Doamne. Nu putem s-o lăsăm, Meredith.

— *Trebuie.*

— *Nu putem.* Meredith, eu am pus-o pe Caroline să o invite. Dacă nu eram eu, nici n-ar fi aici. Trebuie să o scoatem din casă.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Meredith şopti:

— Bine! Dar îţi alegi cele mai nepotrivite momente pentru

gesturi nobile, Bonnie.

O uşă se trânti şi amândouă tresăriră. Apoi se auziră mai multe trosnituri, ca nişte picioare care alergau pe o scară, îşi spuse Bonnie. Şi apoi o voce răsună.

— Vickie, unde eşti? Nu… Vickie, nu! Nu!

— Asta a fost Sue, spuse cu răsuflarea tăiată Bonnie, sărind în sus. De la etaj!

— De ce nu avem o lanternă? exclamă furioasă Meredith.

Bonnie ştia ce voia să spună Meredith. Era prea întuneric ca să alerge orbeşte prin casă; era prea înspăimântător. În mintea ei exista o panică primitivă care zvâcnea cu putere. Avea nevoie de lumină, orice fel de lumină.

Nu putea să mai bâjbâie iar prin întuneric, expusă din toate părţile. Nu putea să o facă.

Dar cu toate acestea, se îndepărtă de fotoliu cu un pas, un singur pas şovăitor.

— Haide, şopti întretăiat, şi Meredith merse alături de ea, pas cu pas, în întuneric.

Bonnie tot aştepta ca acea mână mare, umedă şi fierbinte să se întindă din beznă şi să o înşface din nou. Fiecare centimetru de piele o furnica, aşteptând acea atingere, şi mai ales mâna ei, pe care o întinsese înainte pentru a pipăi drumul.

Apoi făcu greşeala de a-şi aminti de vis.

În clipa următoare, mirosul greţos de dulceag al gunoiului o copleşi. Îşi închipui lucruri care se târau in jurul ei şi apoi îşi aduse aminte de chipul Elenei, cenuşiu şi fără păr, cu buzele veştejite dezgolind dinţii rânjiţi. Dacă *lucrul ăla* o înşfacă…

Nu pot să merg mai departe; nu pot, nu pot, îşi spuse. Îmi pare rău pentru Vickie, dar nu pot să merg mai departe. Te rog, lasă-mă să mă opresc aici.

Se agăţă de Meredith, aproape plângând. Apoi de sus răsună cel mai oribil zgomot pe care îl auzise vreodată.

Erau mai multe sunete de fapt, dar veniră toate atât de apropiate unul de altul încât se amestecară într-un teribil crescendo. Mai întâi se auziră ţipete, vocea lui Sue strigând „Vickie! Vickie! Nu!”, apoi o bubuitură răsunătoare, zgomot de sticlă spartă, ca şi cum o sută de ferestre se sfărâmau în acelaşi timp. Şi peste toate un ţipăt neîntrerupt, într-o notă de pură şi perfectă teroare.

Apoi totul se opri.

— Ce-a fost asta? Ce s-a întâmplat, Meredith?

— Ceva rău.

Vocea lui Meredith era încordată şi gâtuită.

— Ceva foarte rău. Bonnie, dă-mi drumul. Mă duc să văd.

— Nu singură, nu, nu te duci, spuse Bonnie cu violenţă.

Găsiră scara şi urcară pe ea. Când ajunseră pe palier, Bonnie auzi un sunet straniu, care-i făcea rău într-un fel ciudat: clinchetul unor cioburi de sticlă căzând.

În clipa următoare lumina se aprinse.

Fu atât de brusc, încât Bonnie ţipă fără să vrea. Se întoarse spre Meredith şi aproape că ţipă din nou. Părul negru al lui Meredith era răvăşit şi pometii ei păreau prea ascuţiţi; era lividă şi trasă la faţă de spaimă.

Cling, cling.

Era mai rău cu lumina aprinsă. Meredith se îndreptă către ultima uşă de pe coridor, de unde venea zgomotul. Bonnie o urmă, dar deodată ştiu cu siguranţă, în sufletul ei, că nu voia să vadă ce se afla în acea cameră.

Meredith deschise uşa. Încremeni pentru o clipă în prag, apoi se năpusti înăuntru. Bonnie se apropie de uşă.

— *Oh, Doamne, nu intra!*

Bonnie nici măcar nu se opri. Se repezi spre prag şi apoi se opri brusc. La prima vedere părea că toată acea latură a casei dispăruse. Uşile de sticlă care legau dormitorul principal de balcon păreau să fi explodat în afară, cu lemnul rupt, geamul spart. Bucăţi mici de sticlă rămăseseră prinse ici şi colo în resturile ramei de lemn. Cloncăneau atunci când cădeau.

Perdele albe diafane fluturau în gaura ce se căsca în peretele casei. În faţa lor, se profila silueta lui Vickie. Stătea cu mâinile căzute de-o parte şi de alta a trupului, la fel de nemişcată ca un bloc de piatră.

— Vickie, eşti bine? Bonnie simţi o uşurare atât de mare să o vadă în viaţă încât o duru. Vickie?

Vickie nu se întoarse, nu răspunse. Bonnie o ocoli cu grijă pentru a-i vedea chipul. Vickie privea drept înainte, cu pupilele atât de micşorate încât erau doar nişte puncte. Respira scurt, şuierat, şi pieptul îi sălta în spasme.

— Eu urmez. A spus că eu urmez, şoptea ea într-una, dar nu părea să i se adreseze lui Bonnie.

Nici nu părea să o vadă pe Bonnie.

Înfiorându-se, Bonnie se trase înapoi. Meredith era pe balcon. Se întoarse când Bonnie ajunse lângă perdele şi încercă să-i

blocheze drumul.

— Nu te uita. Nu te uita acolo jos, îi spuse.

Jos *unde?* Brusc, Bonnie înţelese. Trecu pe lângă Meredith, care o prinse de braţ şi o opri pe marginea balconului, ca să nu cadă. Balustrada balconului explodase la fel ca şi uşile de sticlă şi Bonnie vedea direct jos, în curtea luminată. Pe pământ zăcea o siluetă strâmbă, ca o păpuşă ruptă, cu membrele răsucite, cu gâtul îndoit într-un unghi grotesc, cu părul blond răsfirat asemenea unui evantai pe pământul întunecat al grădinii. Era Sue Carson.

Şi în toată nebunia care urmă, două gânduri rămaseră în mintea lui Bonnie. Unul era că acum Caroline n-o să mai aibă niciodată o petrecere în patru. Iar celălalt, că nu era drept ca asta să se întâmple de ziua de naştere a lui Meredith. Pur şi simplu nu era drept.

— Îmi pare rău, Meredith, nu cred că e în stare să vorbească acum cu tine.

Bonnie auzi vocea tatălui ei la uşa de la intrare în vreme ce amesteca apatică îndulcitorul într-o ceaşcă de ceai de muşeţel. Puse imediat linguriţa jos. Ceea ce nu era în stare să facă era să mai stea încă un minut în bucătăria asta. Avea nevoie să iasă afară la aer.

— Vin imediat, tati.

Meredith arăta aproape la fel de rău ca şi noaptea trecută, cu faţa trasă, cu ochii încercănaţi. Gura îi era strânsă într-o linie fermă.

— O să ieşim să ne învârtim puţin cu maşina, îi spuse Bonnie tatălui ei. Poate să ne vedem cu nişte colegi. În definitiv, tu eşti cel care ai zis că nu e periculos, nu?

Ce mai putea spune domnul McCullough? Se uită în jos către fetiţa lui minionă, care îşi împinse înainte acea bărbie încăpăţânată pe care o moştenise de la el şi îi întâlni privirea hotărâtă. Ridică mâinile, resemnat.

— E aproape patru acum. Să te întorci înainte să se întunece, spuse.

— Nici ei nu ştiu ce vor, îi spuse Bonnie lui Meredith pe când se îndreptau către maşina acesteia.

Odată urcate în maşină, fetele îşi blocară imediat uşile.

În vreme ce Meredith pornea motorul, îi aruncă lui Bonnie o privire plină de înţelegere, dar furioasă.

— Nici părinţii tăi nu te-au crezut, spuse.

— Oh, au crezut tot ce le-am spus… cu excepţia a tot ce era important. Cum pot să fie atât de proşti?

Meredith râse scurt.

— Trebuie să priveşti problema din punctul lor de vedere. Găsesc un cadavru fără nici o urmă pe el, cu excepţia celor provocate de cădere. Află că luminile s-au stins în cartier pentru că a fost o avarie la Virginia Electric. Ne găsesc pe noi, isterice, răspunzând la întrebările lor într-un fel care a părut probabil foarte ciudat. Cine a făcut-o? Un monstru cu mâini umede. De unde ştim? Prietena noastră moartă Elena ne-a spus-o printr-o placă Ouija. E oare de mirare că au îndoieli?

— Dacă n-ar fi văzut nimic asemănător înainte, spuse Bonnie, lovind cu pumnul în portieră. Dar *au văzut.* Chiar cred că noi am inventat câinii ăia care au atacat la Balul Zăpezii de anul trecut? Chiar cred că Elena a fost omorâtă de o închipuire?

— Au uitat deja, răspunse încet Meredith. Chiar tu ai prezis asta. Viaţa s-a întors la normal, şi toată lumea din Fell’s Church se simte mai în siguranţă aşa. Simt cu toţii că s-au trezit dintr-un vis urât, şi ultimul lucru pe care îl doresc e să se cufunde din nou într-unul.

Bonnie doar clătină din cap.

— Şi e atât de uşor să crezi că un grup de adolescente au devenit agitate când s-au jucat cu o placă Ouija, şi pe urmă, când luminile s-au stins, s-au speriat pur şi simplu şi au fugit. Şi una dintre ele era atât de înspăimântată şi de confuză încât s-a năpustit direct într-un geam.

Urmă o tăcere, şi apoi Meredith adăugă:

— Tare aş vrea ca Alaric să fie aici.

În mod normal, Bonnie i-ar fi tras un ghiont şi ar fi răspuns „Şi eu”, pe un ton lasciv. Alaric era unul dintre cei mai arătoşi tipi pe care îi văzuse vreodată, chiar dacă avea venerabila vârstă de douăzeci şi doi de ani. Acum, o strânse doar de braţ pe Meredith, cu un aer trist.

— N-ai cum să-l chemi?

— Din Rusia? Nici măcar nu ştiu în ce loc din Rusia se află acum.

Bonnie îşi muşcă buza.

Apoi se îndreptă de spate. Meredith mergea acum pe Lee Street, iar în parcarea şcolii se vedeau o mulţime de copii strânşi.

Schimbă o privire cu Meredith, care încuviinţă din cap.

— Am putea încerca, spuse ea. Hai să vedem dacă ei sunt mai isteţi decât părinţii lor.

Când maşina intră încet în parcare, Bonnie văzu feţe surprinse întorcându-se către ele. Coborî împreună cu Meredith şi grupul se desfăcu, lăsându-le o cărare ca să ajungă în mijlocul lui.

Acolo era Caroline, stând cu braţele încrucişate şi scuturându-şi pe spate părul roşcat cu un aer tulburat.

— N-o să mai dormim în casa aia până nu e reparată, spunea ea, înfiorându-se în sveterul ei alb. Tati spune că o să închiriem un apartament în Heron până se termină reparaţiile.

— Ce contează? Poate să vină după tine în Heron, sunt sigură, spuse Meredith.

Caroline se întoarse, dar ochii ei verzi de pisică nu se uitară în ochii lui Meredith.

— Cine? spuse ea pe un ton vag.

— Oh, Caroline, nu şi tu! explodă Bonnie.

— Nu vreau decât să plec de aici, spuse Caroline. Ochii ei se ridicară şi pentru o clipă Bonnie văzu cât de înspăimântată era.

— Nu mai suport, adăugă Caroline.

Şi ca şi cum trebuia să-şi susţină cuvintele chiar în acea clipă, îşi croi drum prin mulţime.

— Las-o să plece, Bonnie, spuse Meredith. E inutil.

— *Ea* e inutilă, spuse Bonnie furioasă.

Dacă ea, Caroline, care *ştia,* se purta aşa, ce să mai zică de ceilalţi?

Văzu răspunsul pe feţele din jurul ei. Toată lumea părea speriată, ca şi cum ea şi Meredith aduseseră cu ele o boală îngrozitoare. Ca şi cum ea şi Meredith erau problema.

— Nu pot să cred, murmură Bonnie.

— Nici mie nu-mi vine să cred, spuse Deanna Kennedy, o prietenă a lui Sue. Era în faţa mulţimii şi nu părea la fel de stânjenită ca şi ceilalţi. Am vorbit cu Sue ieri după-amiază şi era aşa de veselă, de fericită. E imposibil să fie moartă.

Deanna începu să plângă. Prietenul ei o cuprinse cu un braţ şi alte câteva fete începură şi ele să plângă. Băieţii din mulţime se foiră, cu feţele rigide.

Bonnie simţi cum o cuprinde o umbră de speranţă.

— Şi n-o să fie singura care o să moară, adăugă. Elena ne-a spus că tot oraşul e în pericol. Elena a spus…

Fără să vrea, vocea lui Bonnie se stinse. Văzu felul în care

ochii lor deveneau opaci atunci când pomeni numele Elenei. Meredith avea dreptate; dăduseră deja uitării tot ceea ce se întâmplase iarna trecută. Nu mai credeau nimic.

— Ce s-a întâmplat cu voi? spuse ea neajutorată, vrând să dea cu pumnul în ceva. Doar nu credeţi că Sue s-a aruncat singură de la balconul ăla?

— Oamenii spun..., începu prietenul Deannei, apoi ridică din umeri într-un gest prudent. Ei... le-aţi spus poliţiştilor că Vickie Bennett era în cameră, nu? Şi acum iar şi-a pierdut minţile. Şi chiar înainte aţi auzit-o pe Sue strigând: „Nu, Vickie, nu!", aşa-i?

Bonnie simţi că i se taie răsuflarea, ca şi cum ar fi primit o lovitură în stomac.

— Crezi că Vickie... oh, Doamne, aţi înnebunit! Ascultaţi-mă bine. Cineva m-a apucat de mână în casa aia, şi nu era Vickie. Iar Vickie n-are nici o legătură cu aruncarea lui Sue de pe balcon.

— Oricum, nici nu are forţa necesară, sublinie Meredith. Cântăreşte vreo 43 de kilograme, şi asta cu haine cu tot.

Cineva din spatele grupului murmură ceva despre nebunii care au puteri supraomeneşti.

— Vickie are o fişă la psihiatrie...

— Elena ne-a spus că era un tip! aproape strigă Bonnie, pierzând bătălia cu autocontrolul.

Feţele care se îndreptară către ea erau întunecate, inflexibile. Apoi văzu un chip care o făcu să respire uşurată.

— Matt! Spune-le că ne crezi!

Matt Honeycutt stătea în margine, cu mâinile în buzunare şi capul plecat. Acum ridică privirea şi ceea ce Bonnie văzu în ochii lui albaştri îi tăie răsuflarea. Nu erau duri şi opaci ca ai celorlalţi, dar erau plini de o disperare surdă care era la fel de rea. Ridică din umeri, fără să-şi scoată mâinile din buzunare.

— Ei, eu vă cred, spuse. Dar ce mai contează? Oricum o să iasă totul la fel.

Aceasta fu una dintre puţinele dăţi în viaţa ei când Bonnie rămase fără cuvinte. Matt fusese supărat de când murise Elena, dar asta...

— Şi totuşi, el crede, spuse repede Meredith, pentru a profita de moment. Acum ce trebuie să facem ca să vă convingem şi pe voi ceilalţi?

— Cheamă-l pe Elvis pentru noi, de pildă, spuse o voce care imediat făcu sângele lui Bonnie să clocotească.

Tyler. Tyler Smallwood. Rânjind ca o maimuţă în sveterul său

Perry Ellis ultra scump, etalându-şi dinţii albi şi puternici.

— Nu e la fel de eficient ca un e-mail paranormal de la o Regină a Balului moartă, dar e un început, adăugă Tyler.

Matt spunea întotdeauna că rânjetul ăla cerea un pumn în nas. Dar Matt, singurul tip din grup apropiat ca fizic de Tyler, se uita posomorât în pământ.

— Taci din gură, Tyler! Tu nu ştii ce s-a întâmplat în casa aia, spuse Bonnie.

— Ei, se pare că nici tu nu ştii. Poate că dacă nu te ascundeai în living, ai fi văzut ce se întâmpla. Atunci cineva te-ar putea crede.

Replica lui Bonnie se stinse înainte de a fi rostită. Se uită lung la Tyler, deschise gura, apoi o închise. Tyler aşteptă. Când ea nu spuse nimic, el îşi arătă din nou dinţii.

— Pun banii jos că Vickie a făcut-o, spuse, făcându-i cu ochiul lui Dick Carter, fostul prieten al lui Vickie. E o bebeluşă puternică, nu, Dick? Ar fi putut să o facă. Se întoarse şi adăugă în mod deliberat, peste umăr: Sau poate tipul ăla Salvatore s-a întors în oraş.

— Ticălosule! ţipă Bonnie.

Chiar şi Meredith scoase un strigăt de frustrare. Pentru că, desigur, în clipa în care numele lui Stefan fu rostit, se dezlănţui haosul, aşa cum Tyler ştiuse probabil că se va întâmpla. Fiecare se întorcea către cel de lângă el, cu exclamaţii de panică, groază, emoţie. În primul rând fetele erau cele emoţionate.

Iar asta puse capăt întâlnirii. Unii dintre tineri se retrăseseră pe furiş, iar acum se despărţiră cu toţii, îndepărtându-se, câte doi sau câte trei, discutând în contradictoriu.

Bonnie se uită în urma lor furioasă.

— Să presupunem că te-au crezut. De fapt, ce voiai să facă? spuse Matt.

Bonnie nu-l observase venind lângă ea.

— Nu ştiu. Altceva decât să stea doar şi să aştepte să li se întâmple ceva rău. Încercă să-l privească în ochi. Matt, eşti bine?

— Nu ştiu. Tu eşti?

Bonnie se gândi puţin, apoi răspunse:

— Nu. Adică, într-un fel sunt surprinsă că totuşi mă simt cât de cât bine, ca acum, pentru că atunci când Elena a murit, pur şi simplu n-am putut să fac faţă. Deloc. Dar oricum, de Sue nu eram atât de apropiată, şi pe urmă... Nu ştiu! Din nou simţi nevoia să dea cu pumnul în ceva. E mult prea mult!

— Eşti nebună.

— Da, sunt nebună. Brusc, Bonnie înţelese sentimentul pe care îl avusese întreaga zi. Omorârea lui Sue nu a fost ceva nedrept, a fost malefic. Cu adevărat malefic. Şi cine a făcut-o nu are să scape basma curată. Asta ar însemna… dacă asta e lumea, un loc unde se poate întâmpla aşa ceva şi să rămână nepedepsit… dacă ăsta-i adevărul…

Îşi dădu seama că nu ştia cum să încheie.

— Şi atunci? Nu vrei să mai trăieşti aici? Şi dacă lumea chiar *este* aşa?

Privirea lui era atât de pierdută, atât de amară. Bonnie fu şocată. Dar spuse pe un ton ferm:

— Nu o s-o las să fie aşa. Şi nici tu.

El doar o privi, la fel cum te uiţi la un copil care insistă că există Moş Crăciun. Meredith vorbi.

— Dacă le cerem celorlalţi oameni să ne ia în serios, ar fi mai bine să ne luăm noi înşine în serios. Elena chiar a intrat în contact cu noi. Voia să facem ceva. Dacă într-adevăr credem asta, ar fi mai bine să ne gândim *ce.*

Chipul lui Matt tresărise când numele Elenei fusese rostit. Bietul de tine, încă o mai iubeşti la fel de mult, îşi spuse Bonnie. Oare există ceva ce te-ar putea face să o uiţi? Spuse:

— Ai de gând să ne ajuţi, Matt?

— O să vă ajut, spuse Matt calm. Dar tot nu ştiu ce anume vreţi să faceţi.

— Intenţionăm să-l oprim pe ticălosul ăla criminal înainte să mai omoare pe altcineva, spuse Bonnie.

Era pentru prima oară că îşi dădea seama pe deplin că asta voia să facă.

— Singură? Pentru că, ştii, eşti singură.

— *Suntem* singure, îl corectă Meredith. Dar exact asta încerca Elena să ne spună. A spus că trebuia să facem un descântec de convocare ca să cerem ajutor.

— Un descântec uşor, cu doar două ingrediente, îşi aminti Bonnie din visul ei. Şi mi-a zis că îmi spusese deja ingredientele – dar nu-mi spusese nimic.

— Azi-noapte zicea că existau influenţe viciate care distorsionau comunicarea noastră, spuse Meredith. Asta mie mi se pare că seamănă cu ce se întâmpla în vis. Crezi că era cu adevărat Elena cea cu care luai ceaiul?

— Da, spuse Bonnie hotărât. Adică, ştiu că de fapt nu luam cu

adevărat ceaiul la Warm Springs, dar cred că Elena îmi trimitea mesajul ăsta în creier. Şi apoi, la un moment dat, altceva a pus stăpânire pe tot şi a scos-o din visul meu. Dar ea a luptat, şi pentru un minut la sfârşit a recăpătat din nou controlul.

— Bun. Atunci asta înseamnă că trebuie să ne concentrăm pe începutul visului, când încă mai era Elena cea care vorbea cu tine. Dar dacă ceea ce spunea era deja distorsionat de alte influenţe, atunci poate ieşea ceva ciudat. Poate că nu era ceva ce a spus, poate era ceva ce a făcut…

Mâna lui Bonnie se ridică instinctiv către buclele ei.

— Păr! strigă.

— Ce?

— Păr! Am întrebat-o cine îi aranjează acum părul şi am vorbit despre asta, şi ea a spus: „Părul e foarte important.” Şi, Meredith, când încerca să ne spună ingredientele aseară, prima literă a unuia dintre ele era„P”!

— Asta e! exclamă Meredith şi ochii ei negri fulgerară. Acum trebuie doar să ne gândim la celălalt.

— Dar îl ştiu şi pe ăsta! Bonnie râse, exuberantă. Mi-a spus ea, chiar după ce am vorbit despre păr, şi m-am gândit că e foarte ciudată. A spus: „Sângele este şi el important.”

Meredith închise ochii, înţelegând totul.

— Iar aseară, placa Ouija a spus „Sânge sânge-sânge”. M-am gândit că era celălalt lucru care ne ameninţa, dar nu era, zise ea. Deschise ochii. Bonnie, crezi că asta e cu adevărat? Astea sunt ingredientele, sau trebuie să ne gândim la noroi şi sandviciuri, sau şoareci şi ceai?

— Astea sunt ingredientele, spuse hotărâtă Bonnie. Sunt genul de ingrediente de care e de obicei nevoie pentru un descântec de convocare. Sunt convinsă că pot să găsesc un ritual legat de ele într-una din cărţile mele de magie celtă. Trebuie doar să ştim cine este persoana pe care trebuie să o convocăm…

Brusc, realiză ceva şi vocea ei se stinse, consternată.

— Mă întrebam când o să vă daţi seama, spuse Matt, vorbind pentru prima oară după mult timp. Nu ştiţi cine e, nu-i aşa?

Capitolul 4

Meredith îi aruncă o privire ironică lui Matt.

— Hm, făcu ea. Acum, pe cine crezi tu că ar chema Elena într-un moment de cumpănă?

Zâmbetul larg al lui Bonnie dispăru, înlocuit de un sentiment de vinovăţie când văzu expresia lui Matt. Nu era corect să-l necăjească aşa.

— Elena a spus că asasinul e prea puternic pentru noi şi de aceea avem nevoie de ajutor, îi spuse ea lui Matt. Şi eu pot să mă gândesc doar la o singură persoană pe care o cunoaşte Elena şi care ar putea să înfrângă un asasin cu puteri supranaturale.

Matt încuviinţă încet din cap. Bonnie nu-şi dădea seama ce simţea el. Matt şi Stefan fuseseră cândva prieteni buni, chiar dacă Elena îl alesese pe Stefan în detrimentul lui Matt. Dar asta se întâmplase înainte ca Matt să descopere ce era cu adevărat Stefan şi de ce fel de violenţă era capabil. În furia şi durerea lui pentru moartea Elenei, Stefan aproape că îi omorâse pe Tyler şi pe alţi patru băieţi. Putea oare Matt să uite asta? Putea accepta vreodată întoarcerea lui Stefan în Fell’s Church?

Pe chipul cu maxilare puternice al lui Matt nu se citea nimic acum, iar Meredith vorbea din nou.

— Deci tot ce trebuie să facem e să obţinem nişte sânge şi să tăiem nişte păr. N-o să suferi prea mult dacă-ţi pierzi câteva bucle, nu, Bonnie?

Bonnie era atât de cufundată în gânduri încât fu cât pe-aci să nu o audă. Apoi clătină din cap.

— Nu, nu, nu. Nu avem nevoie de sângele şi părul *nostru.* Trebuie să fie ale persoanei pe care vrem să o convocăm.

— Ce? Dar asta e ridicol. Dacă am avea sângele şi părul lui Stefan atunci n-am mai avea nevoie să-l convocăm, nu?

— Nu m-am gândit la asta, recunoscu Bonnie. De obicei, la un descântec de convocare faci rost de ingrediente înainte şi le foloseşti atunci când vrei să chemi înapoi o persoană. Ce facem, Meredith? E imposibil.

Meredith se încruntă.

— De ce ar cere-o Elena dacă ar fi imposibil?

— Elena a cerut o mulţime de lucruri imposibile, spuse mohorâtă Bonnie. Nu face figura asta, Matt; ştii că a făcut-o. Nu era o sfântă.

— Poate, dar de data asta nu e imposibil, spuse Matt. Mă gândesc la un loc în care trebuie să se afle sângele lui Stefan şi, dacă avem noroc, şi nişte păr de-al lui. În criptă.

Bonnie tresări, dar Meredith încuviinţă doar din cap.

— Sigur că da, spuse ea. Când Stefan se afla acolo legat, probabil că a sângerat mult. Iar în acel gen de luptă cu siguranţă a pierdut şi nişte păr. Măcar dacă totul de acolo a rămas neatins…

— Nu cred că a mai coborât cineva în criptă de când a murit Elena, spuse Matt. Poliţia a cercetat şi pe urmă a plecat. Dar nu e decât o singură cale de a afla asta.

M-am înşelat, îşi spuse Bonnie. Eram îngrijorată că Matt nu ar putea face faţă întoarcerii lui Stefan, şi iată-l deschis şi străduindu-se să ne ajute la convocarea lui.

— Matt, îmi vine să te sărut! spuse ea.

Pentru o clipă, ceva ce nu putu identifica sclipi în ochii lui Matt. Surprindere, sigur, dar era mai mult de-atât. Brusc, Bonnie se întrebă ce-ar face el dacă ea *chiar* l-ar săruta.

— Toate fetele spun asta, răspunse el în cele din urmă calm, ridicând din umeri cu o falsă resemnare.

Era singurul moment al zilei în care se arătă aproape vesel.

Dar Meredith era serioasă.

— Haideţi să mergem. Avem multe de făcut, şi ultimul lucru pe care-l vrem e să ne prindă întunericul în criptă.

Cripta se afla sub biserica în ruine care se înălţa pe o colină în cimitir. Era spre sfârşitul după-amiezii, şi încă mai era multă lumină, îşi spunea întruna Bonnie în vreme ce urcau dealul, dar tot îşi simţea pe braţe pielea ca de găină. Cimitirul cel nou, aflat pe o latură, era şi-aşa destul de deprimant, dar vechiul cimitir aflat în cealaltă parte era de-a dreptul înspăimântător chiar şi în plină zi. Erau atât de multe lespezi de mormânt măcinate de timp şi prăbuşite în unghiuri ciudate în cimitirul năpădit de buruieni, care reprezentau tot atâţia bărbaţi tineri omorâţi în Războiul Civil. Nici nu trebuia să ai însuşiri paranormale ca să le simţi prezenţa.

— Spirite neliniştite, murmură ea.

— Hmmm? făcu Meredith, păşind peste o grămadă de moloz care cândva fusese un zid al bisericii în ruine. Uitaţi, capacul mormântului n-a fost încă pus la loc. Asta e o veste bună; nu cred că am fi reuşit să-l ridicăm.

Privirea lui Bonnie rătăci plină de melancolie pe efigiile albe de marmură sculptate pe capacul aşezat într-o parte. Honoria Fell zăcea acolo alături de soţul ei, cu braţele încrucişate pe piept, arătând la fel de blândă şi de tristă ca întotdeauna. Dar Bonnie ştia că nu vor mai primi nici un ajutor de la ea. Datoria

Honoriei ca protectoare a oraşului pe care îl întemeiase se încheiase.

Lăsând-o pe Elena să-şi asume întreaga responsabilitate, îşi spuse Bonnie încruntată, privind în jos în deschizătura dreptunghiulară care cobora în criptă. Fuscei de metal, prinşi pe peretele de stâncă, dispăreau în întuneric.

Chiar şi cu ajutorul lanternei lui Meredith, coborârea în acea încăpere subterană se dovedi dificilă. Înăuntru, între pereţii placaţi cu piatră lustruită, era întuneric şi tăcere. Bonnie încercă să-şi stăpânească tremurul.

— Uitaţi, spuse încet Meredith.

Matt îndreptase lanterna către poarta de fier care separa antecamera criptei de principala ei încăpere. Pardoseala de piatră era pătată în mai multe locuri cu negru, sânge închegat. Uitându-se la bălţile şi pârâiaşele de sânge uscat, Bonnie se simţi cuprinsă de ameţeală.

— Ştim că cel mai rău a fost rănit Damon, spuse Meredith, apropiindu-se. Părea calmă, dar Bonnie simţea încordarea cu care încerca să-şi stăpânească vocea. Aşa că trebuie să fi stat pe partea asta, unde e cel mai mult sânge, continuă ea. Stefan a zis că Elena se afla în mijloc. Asta înseamnă că Stefan trebuie să fi fost… aici.

Se aplecă.

— O fac eu, spuse Matt cu o voce brusc răguşită. Tu ţine lanterna.

Cu un cuţit de plastic luat din maşina lui Meredith, Matt răzui sângele închegat pe piatră. Bonnie înghiţi nodul din gât, bucuroasă că la prânz nu băuse decât nişte ceai. Putea accepta cu uşurinţă sângele ca o noţiune abstractă, dar atunci când se confrunta cu o cantitate atât de mare… mai ales când era sângele unui prieten care fusese torturat…

Bonnie îşi întoarse privirea şi se uită la pereţii de piatră, gândindu-se la Katherine. Atât Stefan cât şi fratele lui mai mare, Damon, se îndrăgostiseră de Katherine, în Florenţa secolului al cincisprezecelea. Dar ceea ce nu ştiuseră era că fata pe care o iubeau nu era o fiinţă omenească. Un vampir din satul ei natal din Germania o transformase pentru a-i salva viaţa atunci când fusese bolnavă. La rândul ei, Katherine îi transformase pe cei doi băieţi în vampiri.

Şi apoi, îşi spuse Bonnie, îşi înscenase propria moarte pentru a-i opri pe Stefan şi Damon să se mai lupte pentru ea. Dar fusese

inutil. Ura lor devenise mai puternică decât înainte, şi pentru asta, ea îi urî pe amândoi. Se întorsese la vampirul care o transformase şi, în decursul anilor, deveni la fel de malefică precum el. Până când singura ei dorinţă ajunse să fie distrugerea fraţilor pe care cândva îi iubise. Îi atrăsese pe amândoi în Fell's Church ca să-i omoare, şi această încăpere era locul în care aproape că reuşise. Elena murise împiedicând-o să-şi atingă scopul.

— Uite, spuse Matt, şi Bonnie clipi şi se întoarse în prezent. Matt avea în mână un şerveţel de hârtie pe care se aflau bucăţele din sângele uscat al lui Stefan. Şi acum părul, adăugă el.

Trecură cu degetele pe pardoseală, găsind praf şi bucăţi de frunze şi fragmente de alte lucruri pe care Bonnie nu voi să le identifice. Printre ele se găseau şi câteva şuviţe lungi de păr auriu. Al Elenei – sau poate al lui Katherine. Părul lor fusese atât de asemănător. Mai erau şi nişte şuviţe mai scurte de păr negru, uşor ondulat. Al lui Stefan.

A fost o muncă grea şi migăloasă să sorteze tot şi să pună părul potrivit într-un alt şerveţel. Matt făcu aproape toată treaba.

Când terminară, erau cu toţii obosiţi şi lumina care pătrundea prin deschiderea dreptunghiulară din tavan devenise pală şi albăstrie. Dar Meredith zâmbi – un zâmbet de fiară.

— Gata, avem tot, spuse. Tyler îl vrea pe Stefan înapoi în oraş; ei bine, o să i-l aducem pe Stefan.

Iar Bonnie, care, pierdută încă în gândurile ei, nu dăduse decât pe jumătate atenţie la ceea ce făceau, încremeni.

Meditase la cu totul alte lucruri, nimic legat de Tyler, dar când îi auzi numele un gând i se ivi în minte. Era ceva ce realizase în parcare, şi de care uitase apoi cu totul, în febra certurilor. Cuvintele lui Meredith îl declanşaseră şi acum gândul era din nou limpede în mintea ei. De unde ştiuse el? se întrebă şi inima începu să-i bată mai tare.

— Bonnie! Ce s-a întâmplat?

— Meredith, zise ea încet, le-ai spus tu poliţiştilor că noi eram în living când totul se petrecea sus cu Sue?

— Nu, cred că am spus doar că eram la parter. De ce?

— Pentru că nici eu nu le-am spus. Iar Vickie nu putea să le fi spus pentru că din nou a devenit catatonică, iar Sue e moartă şi Caroline era afară atunci. *Dar Tyler ştia.* Adu-ţi aminte, a spus: „Poate că dacă nu te ascundeai în living, ai fi văzut ce se

întâmpla.” De unde putea să ştie?

— Bonnie, dacă încerci să sugerezi că Tyler a fost criminalul, pur şi simplu nu ţine. În primul rând, nu e atât de deştept încât să organizeze o asemenea crimă, spuse Meredith.

— Dar mai e ceva, Meredith. Anul trecut, la Balul celor dintr-a XI-a, Tyler a pus o mână pe umărul meu gol. N-o să uit niciodată senzaţia. Mâna lui era mare, cărnoasă, fierbinte şi umedă. Bonnie se înfioră la amintire. Exact ca mâna care m-a apucat aseară.

Dar Meredith clătină din cap şi nici Matt nu părea prea convins.

— Atunci cu siguranţă Elena îşi pierde timpul cerându-ne să-l aducem înapoi pe Stefan, spuse Matt. Aş putea să mă ocup eu de Tyler cu câteva croşee bune.

— Gândeşte-te, Bonnie, adăugă Meredith. Are Tyler puterea psihică să mute o tablă Ouija sau să pătrundă în visele tale? Are?

Nu avea. Din punct de vedere paranormal, Tyler era cam la fel de inert ca şi Caroline. Bonnie nu putea nega asta. Dar nici intuiţia nu şi-o putea nega. Nu avea nici o logică, dar continua să creadă că Tyler fusese în casă în noaptea trecută.

— Ar fi mai bine să plecăm, spuse Meredith. S-a întunecat, şi tatăl tău o să fie furios.

Tăcură tot drumul către casă. Bonnie se gândea tot la Tyler. Odată ajunşi la ea acasă, merseră sus în camera ei cu şerveţelele şi începură să caute prin cărţile lui Bonnie despre druizi şi magie celtă. Încă de când descoperise că era descendenta unui vechi neam de magicieni, Bonnie fusese interesată de druizi. Iar într-una din cărţi găsi un ritual pentru un descântec de convocare.

— Trebuie să cumpărăm lumânări, spuse. Şi apă pură – ar fi mai bine să luăm la sticlă, îi spuse lui Meredith. Şi cretă ca să desenăm un cerc pe podea, şi ceva să facem un mic foc. Astea le pot găsi în casă. Nu e nici o grabă; descântecul trebuie făcut la miezul nopţii.

Mai era mult până la miezul nopţii. Meredith se duse şi cumpără tot ce era necesar de la un magazin de băcănie. Luară cina împreună cu familia lui Bonnie, deşi nici unuia dintre ei nu prea îi era foame. La unsprezece, Bonnie desenase deja cercul pe podeaua camerei sale şi toate celelalte ingrediente erau aşezate pe o băncuţă joasă în interiorul cercului. Când bătu ora douăsprezece, începu.

Sub privirile lui Matt şi Meredith, făcu un mic foc într-un vas de lut. În spatele vasului ardeau trei lumânări; Bonnie înfipse un ac cu gămălie la jumătatea celei din mijloc. Apoi despături un şerveţel de hârtie, vărsă cu grijă bucăţelele de sânge uscat într-un pahar cu apă şi amestecă. Apa deveni roz-ruginie.

Desfăcu celălalt şerveţel. Luă de trei ori cu vârful degetelor păr şi îl aruncă în foc, unde se aprinse şi arse cu un miros groaznic. Apoi picură trei stropi din apa roşiatică peste flăcări, care sfârâiră.

Ochii ei se îndreptară către cuvintele din cartea deschisă.

În grabă mare purcede acum,
De trei ori chemat de descântecul meu,
De trei ori tulburat de focul meu.
Vino la mine fără să pregeţi pe drum.

Citi cuvintele cu voce tare, rar, de trei ori. Apoi se lăsă pe vine, sprijinindu-se pe călcâie. Focul continua să ardă, cu fum. Flăcările lumânărilor dansau.

— Şi acum? întrebă Matt.

— Nu ştiu. Spune doar să aşteptăm ca lumânarea din mijloc să ardă până la ac.

— Şi pe urmă?

— Bănuiesc că o să aflăm când se întâmplă.

În Florenţa, se lumina de ziuă.

Stefan o urmărea pe fată cum cobora scările, cu o mână aşezată uşor pe balustradă pentru echilibru. Mişcările ei erau încete şi ca într-un vis, de parcă plutea.

Deodată, se clătină şi se apucă mai strâns de balustradă. Stefan ajunse repede în spatele ei şi o sprijini de cot.

— Te simţi bine?

Ea ridică privirea către el cu aceeaşi expresie de reverie. Era foarte drăguţă. Hainele ei erau scumpe şi după ultima modă, iar părul fetei, ciufulit într-un fel foarte şic, era blond. O turistă. Ştiu că era americancă înainte să deschidă gura.

— Da… cred…

Ochii ei căprui aveau o privire înceţoşată.

— Ai cum să ajungi acasă? Unde stai?

— Pe Via dei Conti, lângă capela Medici. Sunt venită cu programul Gonzaga în Florenţa.

Fir-ar să fie! Deci nu turistă, ci studentă. Şi asta însemna că o să le povestească şi colegilor ei despre frumosul italian pe care l-a cunoscut aseară. Cel cu ochi verzi, întunecaţi. Cel care a dus-o acasă la el în locuinţa lui exclusivistă de pe Via Tornabuoni şi a hrănit-o şi i-a dat să bea şi apoi, în lumina Lunii, poate, în camera lui sau afară în curtea interioară, s-a aplecat să se uite în ochii ei şi…

Privirea lui Stefan se întoarse de la gâtul fetei, cu cele două răni roşii, ca două înţepături. Văzuse atât de des asemenea urme – cum de mai aveau puterea de a-l tulbura? Dar îl tulburau; îl îngreţoşau şi stârneau în adâncul lui un foc mocnit.

— Cum te cheamă?

— Rachael. Cu doi de *a.* Îi spuse pe litere.

— Bine, Rachael. Uită-te la mine. O să te duci înapoi la *pensione* şi n-o să-ţi mai aminteşti nimic din ce s-a întâmplat noaptea trecută. Nu ştii unde ai fost şi cu cine ai fost. Şi nici pe mine nu m-ai văzut vreodată. Repetă.

— Nu-mi amintesc nimic de azi-noapte, spuse ea ascultătoare, cu privirea aţintită în ochii lui.

Puterile lui Stefan nu erau atât de mari pe cât ar fi fost dacă ar fi băut sânge omenesc, dar pentru ce voia el acum erau suficiente.

— Nu ştiu unde am fost şi cu cine. Nu te-am văzut pe tine.

— Bun. Ai bani să ajungi acasă? Uite.

Stefan scoase din buzunar un pumn de bancnote mototolite – în majoritate de 50 000 şi 100 000 de lire – şi o conduse afară.

După ce o văzu urcată în siguranţă într-un taxi, se întoarse înăuntru şi se îndreptă direct către camera lui Damon.

Damon stătea tolănit lângă fereastră, curăţând de coajă o portocală, încă dezbrăcat. Ridică privirea, sâcâit, când Stefan intră.

— De obicei se bate la uşă, spuse.

— Unde ai cunoscut-o? întrebă Stefan. Şi apoi, când Damon îi aruncă o privire goală, adăugă: Pe fata aia, Rachael.

— Aşa o chema? Nu cred că m-am obosit să întreb. La Bar Gilli. Sau poate era Bar Mario. De ce?

Stefan făcu un efort să-şi stăpânească furia.

— Ăsta nu e singurul lucru pe care nu te-ai obosit să-l faci. Nu te-ai obosit nici să o influenţezi să te uite. Chiar vrei să fii prins, Damon?

Buzele lui Damon se arcuiră într-un zâmbet şi el desprinse o

fâşie răsucită de coajă de portocală.

— Eu nu sunt niciodată prins, frăţiore, spuse el.

— Şi ce ai de gând să faci când or să vină după tine? Când cineva îşi dă seama că „Dumnezeule, pe Via Tornabuoni e un monstru care suge sângele”? O să-i omori pe toţi? O să aştepţi până când sparg uşa şi pe urmă o să te topeşti în întuneric?

Damon îl privi în ochi, sfidător, şi zâmbetul acela uşor îi rămase pe buze.

— De ce nu? spuse.

— Fir-ai tu să fii! exclamă Stefan. Ascultă-mă, Damon. Asta trebuie să înceteze.

— Grija ta pentru siguranţa mea mă emoţionează.

— Nu e corect, Damon. Să iei împotriva voinţei ei o fată…

— Oh, dar a fost voinţa ei, frate. Era foarte, foarte dornică.

— I-ai spus ce aveai de gând să faci? Ai avertizat-o ce se poate întâmpla dacă schimbă sânge cu un vampir? Coşmarurile, viziunile paranormale? Era dornică de asta? Dându-şi seama că Damon nu avea de gând să-i răspundă, Stefan continuă. Ştii că e rău ce faci.

— Adevărul e că ştiu.

Spunând asta, Damon îi aruncă lui Stefan unul din zâmbetele lui neaşteptate şi enervante, care durau doar o fracţiune de secundă.

— Şi nu-ţi pasă, spuse Stefan deprimat, întorcându-şi privirea.

Damon aruncă portocala departe de el. Tonul lui era insinuant, persuasiv.

— Frăţiore, lumea este plină de ceea ce tu numeşti „rău”, spuse. Ce-ar fi să te relaxezi şi să te alături taberei celor învingători? E mult mai distractiv, te asigur.

Stefan simţi cum îl cuprinde furia.

— Cum poţi să spui asta? îi replică pe un ton arzător. N-ai învăţat nimic de la Katherine? Ea a ales „tabăra celor învingători”.

— Katherine a murit prea repede, spuse Damon. Zâmbea din nou, dar privirea îi era de gheaţă.

— Şi acum nu te poţi gândi decât la răzbunare. Uitându-se la fratele său, Stefan simţi o greutate apăsătoare pe piept. La asta şi la propria ta plăcere, spuse.

— Ce altceva mai există? Plăcerea e singura realitate, frăţioare – plăcere şi putere. Şi tu eşti un vânător prin natura ta,

în aceeaşi măsură ca şi mine, spuse Damon. Apoi adăugă: Oricum, nu-mi aduc aminte să te fi invitat să vii la Florenţa cu mine. Dacă tot nu te distrezi, de ce nu pleci?

Brusc, greutatea de pe pieptul lui Stefan deveni şi mai strivitoare, dar privirea lui, aţintită în ochii lui Damon, rămase neclintită.

— Ştii de ce, spuse el calm.

Şi în cele din urmă avu satisfacţia să-l vadă pe Damon lăsându-şi ochii în jos.

În mintea lui Stefan răsunau cuvintele Elenei. Era pe moarte atunci, şi vocea ei abia se desluşea, dar el o auzise limpede. *Trebuie să aveţi grijă unul de celălalt. Stefan, îmi promiţi? Promiţi să aveţi grijă unul de celălalt?* Iar el promisese, şi avea de gând să se ţină de cuvânt. Indiferent cum.

— Ştii de ce nu plec, îi spuse din nou lui Damon, care nu voia să se uite la el. Tu poţi să pretinzi că nu-ţi pasă. Poţi să păcăleşti pe toată lumea. Dar eu ştiu că adevărul e altul.

Ar fi fost un gest plin de bunătate ca acum să îl lase singur pe Damon, dar Stefan nu avea chef să fie bun.

— Ştii, fata aia pe care ai agăţat-o, Rachael…, adăugă el. Părul era în regulă, dar ochii ei nu aveau culoarea potrivită. Ochii Elenei erau albaştri.

Spunând acestea, se întoarse, vrând să-l lase pe Damon să se gândească la asta – evident, dacă Damon voia să facă ceva atât de constructiv. Dar nu mai ajunse până la uşă.

— Acum! spuse Meredith cu o voce ascuţită, privind ţintă flacăra lumânării şi acul.

Lui Bonnie i se tăie răsuflarea. În faţa ei se deschidea ceva ca un fir argintiu, un tunel argintiu de comunicare. Ea se repezea de-a lungul lui, fără să se poată opri sau să-şi regleze ritmul paşilor. Oh, Doamne, îşi spuse, când ajung la capăt şi mă lovesc de…

Fulgerul din capul lui Stefan era lipsit de sunet şi lumină, şi la fel de puternic ca un bubuit de tunet. În acelaşi timp simţi o smucire violentă. Un imbold de a urma… ceva. Ăsta nu era ca îndemnul subliminal viclean al lui Katherine de a se duce undeva; ăsta era un strigăt paranormal. Un ordin căruia nu putea să nu i se supună.

În interiorul fulgerului simţi o prezenţă, dar cu greu îi veni să creadă cine era.

Bonnie?

Stefan! Eşti tu! A mers!

Bonnie, ce-ai făcut?

Elena mi-a spus s-o fac. Zău, Stefan, ea mi-a spus. Avem probleme şi avem nevoie...

Şi asta a fost tot. Comunicarea se întrerupse, prăbuşindu-se în sine, ajungând cât o gămălie de ac. Dispăruse, şi în urma ei camera vibra de Putere.

Stefan şi fratele lui rămaseră uitându-se lung unul la altul.

Bonnie expiră profund, şi abia acum îşi dădu seama că îşi ţinuse răsuflarea, şi deschise ochii, deşi nu-şi aducea aminte să-i fi închis. Stătea întinsă pe spate. Matt şi Meredith erau ghemuiţi lângă ea şi o priveau speriaţi.

— Ce s-a întâmplat? A mers? întrebă Meredith.

— A mers. Îi lăsă să o ajute să se ridice. Am intrat în contact cu Stefan. Am vorbit cu el. Acum tot ce putem face e să aşteptăm să vedem dacă vine sau nu.

— Ai pomenit de Elena? întrebă Matt.

— Da.

— Atunci vine.

Capitolul 5

Luni, 8 iunie, 11:15 p.m.

Dragă Jurnalule,

În noaptea asta se pare că nu prea pot să dorm, aşa că aş putea foarte bine să-ţi scriu. Toată ziua de azi am aşteptat să se întâmple ceva. Nu faci un descântec ca ăla şi-l vezi că funcţionează şi pe urmă nu se mai întâmplă nimic.

Dar nimic nu s-a întâmplat. Nu m-am dus la şcoală pentru că mama s-a gândit că e mai bine aşa. S-a supărat că Matt şi Meredith au stat atât de târziu sâmbătă seară şi a spus că am nevoie de odihnă. Dar de fiecare dată când mă întind în pat văd faţa lui Sue.

Tatăl lui Sue a vorbit la înmormântarea Elenei. Mă întreb cine o să vorbească pentru Sue miercuri.

Trebuie să încetez să mă mai gândesc la astfel de lucruri.

Poate că o să încerc să adorm din nou. Poate că dacă stau întinsă în pat cu căştile la urechi n-o s-o mai văd pe Sue.

Bonnie puse jurnalul la loc în sertarul noptierei şi îşi scoase Walkman-ul. Luă toate posturile la rând pe când se uita la tavan cu ochi somnoroşi. Printre pârâiturile undelor statice auzi în urechi vocea unui D.J.

— Şi iată un hit clasic pentru toţi fanii fantasticilor ani ’50. *Noapte bună, iubito* de la Vee-Jay Records, cu The Spaniels…

Pe ritmurile muzicii, Bonnie se cufundă în somn.

Siropul cu îngheţată era de căpşuni, preferatul lui Bonnie. Tonomatul cânta *Noapte bună, iubito,* iar tejgheaua era uluitor de curată. Dar Elena, îşi spuse hotărâtă Bonnie, n-ar fi trebuit să poarte o fustă cloş cu un căţel pe ea. „Fără fuste cloş”, spuse, arătând către ea. Elena ridică privirea din îngheţata de vanilie cu sos de ciocolată. Părul blond îi era strâns la spate într-o coadă de cal.

„Cine se mai gândeşte la lucrurile astea acum?” întrebă Bonnie.

„Tu, prostuţo. Eu sunt doar în vizită.”

„Oh.”

Bonnie sorbi din siropul ei. Vise. Exista un motiv pentru care trebuia să se teamă de vise, dar acum nu şi-l putea aminti.

„Nu pot să stau mult”, spuse Elena. „Cred că el deja ştie că sunt aici. Am venit doar să-ţi spun…”

Se încruntă.

Bonnie se uită la ea plină de înţelegere.

„Nici tu nu poţi să-ţi aduci aminte?” spuse.

Mai bău din sirop. Avea un gust ciudat.

„Am murit prea tânără, Bonnie. Erau atâtea lucruri pe care trebuia să le fac, să le realizez. Iar acum trebuie să te ajut pe tine.”

„Mulţumesc”, spuse Bonnie.

„Ştii, asta nu e uşor. Nu am atâta putere. E greu să ajung la tine şi e greu să fac ca lucrurile să nu se deterioreze.”

„Tre’ să menţii totul aşa cum e”, fu de acord Bonnie, încuviinţând din cap.

Se simţea ciudat de ameţită. Ce era în siropul ăsta?

„Nu am prea mult control, şi lucrurile devin ciudate uneori. Cred că *el* face asta. Întotdeauna se luptă cu mine. Te pândeşte pe tine. Şi de fiecare dată când încercăm să comunicăm, apare.”

„Bine.”

Camera plutea. „Bonnie, mă asculţi? El poate să-ţi folosească frica împotriva ta. Aşa pătrunde în orice minte.”

„Bine…”

„Dar nu-l lăsa să-ţi pătrundă în minte. Spune asta tuturor. Şi spune-i lui Stefan…”

Elena se opri şi îşi duse o mână la gură. Ceva căzu pe îngheţata ei de vanilie. Era un dinte.

„El e aici.”

Vocea Elenei era ciudat de neclară. Bonnie se holbă la dinte cu groază şi fascinaţie. Zăcea în mijlocul ornamentului de frişca, printre bucăţile de migdale.

„Bonnie, spune-i lui Stefan…”

Încă un dinte căzu, şi un altul. Elena începu să plângă, cu amândouă mâinile la gură acum. Ochii ei erau îngroziţi, cu o privire disperată.

„Bonnie, nu pleca…”

Dar Bonnie se dădea înapoi, cu paşi împiedicaţi. Totul se învârtea în jur. Siropul se revărsă cu bulbuci din paharul ei, dar nu era sirop; era sânge. Roşu strălucitor şi plin de spumă, asemenea sputei pe care o scuipi în pragul morţii. Bonnie simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

„Spune-i lui Stefan că îl iubesc!”

Era vocea unei femei bătrâne şi fără dinţi, şi se stinse în suspine isterice. Bonnie se bucură să se cufunde în întuneric şi să uite totul.

Bonnie ronţăia capătul cariocii, cu ochii la ceas, cu gândul la calendar. Încă opt zile şi jumătate de şcoală în care trebuia să supravieţuiască. Şi avea senzaţia că fiecare minut urma să fie un adevărat chin.

Un tip o spusese de-a dreptul, ferindu-se de ea pe scări: „Nu te supăra, dar toţi prietenii tăi sfârşesc morţi.” Bonnie se dusese la toaletă şi plânsese.

Dar acum tot ceea ce voia să facă era să plece din şcoală, să fie departe de feţele grave şi privirile acuzatoare – sau, şi mai rău, privirile compătimitoare. Directorul ţinuse un discurs la staţia de amplificare, vorbind despre „această nouă nenorocire” şi „această îngrozitoare pierdere”, iar Bonnie simţise ochii tuturor în spatele ei, ca şi cum ar fi săpat nişte găuri acolo.

Când sună clopoţelul, fu prima persoană care ieşi pe uşă. Dar în loc să se ducă spre sala unde avea următoarea oră, se duse

din nou la toaletă, unde aşteptă să sune iar clopoţelul. Apoi, când holurile deveniră pustii, se îndreptă grăbită către aripa cabinetelor de limbi străine. Trecu pe lângă programe şi bannere cu evenimentele sfârşitului de an fără să le arunce nici o privire. Ce mai conta SAT, ce mai conta absolvirea, ce mai contau toate celelalte lucruri? Până la sfârşitul Lunii puteau fi cu toţii morţi.

Bonnie fu cât pe-aci să se ciocnească de persoana care stătea în hol. Ridică brusc privirea de la picioarele ei pentru a vedea pantofii de pânză uşor tociţi, aşa cum se purta, un model străin. Deasupra lor erau jeanşii, mulaţi, destul de purtaţi cât să pară moi peste muşchii tari. Şolduri înguste. Un piept interesant. Un chip care l-ar înnebuni pe un sculptor: gură senzuală, pometi înalţi. Ochelari negri de soare. Un păr negru uşor ciufulit.

Bonnie rămase câteva clipe holbându-se.

Oh, Doamne, uitasem cât de superb arată, îşi spuse. Elena, iartă-mă, dar o să pun eu mâna pe el.

— Stefan! exclamă ea.

Apoi mintea ei o aduse din nou în realitate şi aruncă o privire temătoare în jur. Nu se vedea nimeni. Îl apucă de braţ.

— Eşti nebun, să apari aici? Te-ai ţicnit?

— Trebuia să te găsesc. Am crezut că e urgent.

— Este, dar…

Părea atât de nelalocul lui, stând acolo în holul liceului. Atât de exotic. Ca o zebră într-o turmă de oi. Începu să îl împingă către un dulap în care se ţineau măturile.

El nu voia. Şi era mai puternic decât ea.

— Bonnie, ai spus că ai vorbit cu…

— Trebuie să te ascunzi! O să mă duc după Matt şi Meredith şi o să-i aduc aici şi o să vorbim. Dar dacă te vede cineva, o să fii probabil linşat. A mai fost o crimă.

Stefan se schimbă la faţă şi o lăsă să îl împingă către dulap. Vru să spună ceva, apoi se hotărî să tacă.

— O să aştept, spuse el simplu.

Lui Bonnie îi luă doar câteva minute ca să-l găsească pe Matt la cursul de mecanică auto şi pe Meredith la ora de economie. Se grăbiră toţi trei către dulapul cu mături şi îl scoaseră rapid pe Stefan din şcoală, cât mai discret cu putinţă, ceea ce era aproape imposibil.

Cineva cu siguranţă ne-a văzut, îşi spuse Bonnie. Totul depinde de *cine,* şi cât de gură-spartă e.

— Trebuie să-l ducem într-un loc sigur – nu acasă la noi,

spunea Meredith.

Mergeau cât puteau de repede prin parcarea şcolii.

— Da, dar unde? Staţi puţin, ce ziceţi de pensiune?...

Vocea lui Bonnie se stinse. Chiar în faţa ei, în parcare, era o maşină mică şi neagră. O maşină italienească, zveltă şi cu un aspect foarte sexy. Toate ferestrele erau negre, ceea ce încălca legea; nu se vedea nimic înăuntru. Apoi Bonnie desluşi emblema cu căluţul cabrat din spate.

— Oh, Doamne!

Stefan se uită la Ferrari distrat.

— E a lui Damon. Trei perechi de ochi se întoarseră către el şocate.

— A lui Damon? spuse Bonnie, auzind chiţăitul din vocea ei.

Spera că ceea ce voia să spună Stefan era că Damon doar i-o împrumutase.

Dar fereastra maşinii cobora, dând la iveală un păr negru la fel de lucios ca şi maşina, ochelari de soare reflectorizanţi şi un zâmbet foarte alb.

— *Buon giorno,* spuse pe un ton agreabil Damon. Vrea cineva să se plimbe cu maşina?

— Oh, Doamne, spuse din nou Bonnie, abia auzit.

Dar nu se dădu înapoi. Stefan era vizibil nerăbdător.

— Mergem către pensiune, spuse. Veniţi după noi. Parcaţi în spatele hambarului ca să nu vă vadă nimeni maşina.

Meredith trebui să o tragă pe Bonnie de lângă Ferrari. Nu că Bonnie îl plăcea pe Damon sau că avea de gând să-l mai lase să o sărute, aşa cum făcuse la petrecerea lui Alaric. Ştia că e periculos; poate că nu aşa de rău cum fusese Katherine, dar rău. Omorâse la întâmplare, doar de distracţie. Îl omorâse pe domnul Tanner, profesorul de istorie, în Casa Bântuită pe care o organizaseră ca să strângă fonduri, de Halloweenul trecut. Ar putea să omoare din nou, oricând. Poate că de aceea, atunci când se uita la el, Bonnie se simţea ca un şoricel care se holba la un şarpe negru lucios.

În siguranţa maşinii lui Meredith, Bonnie şi Meredith schimbară o privire.

— Stefan n-ar fi trebuit să-l aducă cu el, spuse Meredith.

— Poate că a venit singur, sugeră Bonnie.

Nu credea că Damon era genul de persoană pe care să-l *aduci* undeva.

— De ce s-o facă? Nu ca să ne ajute, asta e sigur.

Matt nu spuse nimic. Nici măcar nu părea să remarce tensiunea din maşină. Doar se uita prin parbriz, pierdut în gânduri.

Cerul se întuneca.

— Matt?

— Lasă-l în pace, Bonnie, spuse Meredith.

Minunat, îşi spuse Bonnie, deprimarea aşternându-se ca o pătură întunecată peste ea. Matt şi Stefan şi Damon, toţi împreună, toţi gândindu-se la Elena.

Parcară în spatele vechiului hambar, lângă maşina neagră joasă. Când intrară, Stefan era acolo singur, în picioare. Se întoarse şi Bonnie văzu că îşi scosese ochelarii de soare. O străbătu un fior uşor, o senzaţie abia simţită de piele de găină pe braţe şi gât. Stefan nu semăna cu nici un alt băiat pe care îl văzuse ea vreodată. Ochii lui erau atât de verzi, verzi ca frunzele de stejar primăvara. Dar acum ochii îi erau încercănaţi.

Urmă un moment de stânjeneală; ei trei stând într-o parte şi uitându-se în tăcere la Stefan. Nimeni nu părea să ştie ce trebuia să spună.

Apoi Meredith se apropie de el şi îl luă de mână.

— Pari obosit, spuse.

— Am venit cât am putut de repede.

O cuprinse cu un braţ, într-o îmbrăţişare scurtă, aproape şovăitoare. N-ar fi făcut niciodată asta pe vremuri, îşi spuse Bonnie. Pe atunci era foarte rezervat.

Veni şi ea spre el, pentru a-l îmbrăţişa. Pielea lui Stefan era rece sub tricou, şi ea se abţinu cu greu să nu tremure. Când se trase înapoi, avea ochii umezi. Ce simţea acum, că Stefan Salvatore se întorsese în Fell’s Church? Uşurare? Tristeţe pentru amintirile pe care le aducea cu el? Teamă? Tot ce ştia era că voia să plângă.

Stefan şi Matt se priveau. Iar începem, îşi spuse Bonnie. Era aproape caraghios; pe feţele lor se citea aceeaşi expresie. Îndurerată şi obosită, şi încercând să nu o arate. Indiferent ce se întâmplă, Elena va fi întotdeauna între ei.

În cele din urmă, Matt întinse mâna şi Stefan o strânse. Se dădură amândoi în spate, părând bucuroşi că încheiaseră cu salutul.

— Unde e Damon? întrebă Meredith.

— Se învârte pe aici. M-am gândit că am putea sta câteva minute fără el.

— Am putea sta câteva decenii fără el, izbucni Bonnie înainte să se poată abţine, iar Meredith spuse:

— Nu putem avea încredere în el, Stefan.

— Eu cred că te înşeli, spuse calm Stefan. Poate fi de mare ajutor dacă se concentrează.

— Asta în vreme ce din două în două nopţi omoară câţiva dintre locuitorii oraşului? spuse Meredith, ridicând din sprâncene. N-ar fi trebuit să-l aduci cu tine, Stefan.

— Dar nu el m-a adus.

Vocea veni din spatele lui Bonnie, chiar din spatele ei şi înspăimântător de aproape. Bonnie tresări şi se repezi instinctiv spre Matt, care o strânse de umăr.

Damon zâmbi scurt, cu un singur colţ al gurii ridicându-se uşor. Îşi scosese ochelarii, dar ochii lui nu erau verzi. Erau negri ca adâncul dintre stele. Arată aproape mai bine ca Stefan, îşi spuse într-o izbucnire pasională necontrolată Bonnie, găsind degetele lui Matt şi apucându-le strâns.

— Deci acum e a ta, nu? îi spuse Damon lui Matt pe un ton nonşalant.

— Nu, răspunse Matt, dar continuă să-i strângă mâna lui Bonnie.

— Nu Stefan te-a adus? întrebă Meredith din cealaltă parte.

Dintre ei toţi, ea părea cea mai puţin afectată de Damon, cea mai puţin temătoare de el, cea mai puţin influenţată de prezenţa lui.

— Nu, spuse Damon, continuând să se uite la Bonnie. El nu se *întoarce* ca alţi oameni, îşi spuse ea. Urmăreşte ceea ce vrea, indiferent ce se întâmplă.

— Tu m-ai adus, spuse.

— Eu?

Bonnie ezită pentru o clipă, neştiind ce vrea el să spună.

— Tu. Tu ai făcut vraja, nu?

— Vraja…

Of, la naiba. În mintea lui Bonnie se ivi o imagine, păr negru pe un şerveţel alb. Ochii ei se îndreptară către părul lui Damon, mai subţire şi mai drept decât al lui Stefan, dar la fel de întunecat. E clar că Matt greşise când sortase firele de păr.

Vocea lui Stefan era nerăbdătoare.

— Tu ne-ai chemat, Bonnie. Am venit. Ce se întâmplă?

Se aşezară cu toţii pe baloturile de fân putrezite, cu excepţia lui Damon, care rămase în picioare. Stefan era aplecat în faţă, cu

mâinile pe genunchi, cu privirea aţintită asupra lui Bonnie.

— Mi-ai spus… ai spus că Elena a vorbit cu tine. Se simţi o pauză uşoară înainte să rostească numele. Chipul îi era încordat de forţa autocontrolului.

— Da. Bonnie reuşi să-i zâmbească. Am avut un vis, Stefan, un vis foarte ciudat…

Îi povesti visul şi apoi ce se întâmplase după aceea. Dură mult. Stefan asculta concentrat, şi ochii lui verzi scânteiau ori de câte ori Bonnie pomenea numele Elenei. Când îi spuse cum se încheiase petrecerea lui Caroline, şi cum găsiseră trupul lui Sue în curtea din spate, faţa lui se albi, dar nu rosti nimic.

— Poliţia a venit şi a spus că e moartă, dar noi ştiam asta deja, încheie Bonnie. Şi au luat-o pe Vickie… biata Vickie bătea câmpii. N-au vrut să ne lase să vorbim cu ea, iar mama ei închide telefonul dacă o sunăm. Sunt oameni care chiar spun că Vickie a făcut-o, ceea ce e absolut aiurea. Dar nu vor să creadă că Elena a vorbit cu noi, aşa că n-or să creadă nimic din ceea ce a spus ea.

— Şi ceea ce a spus a fost „el”, o întrerupse Meredith. De câteva ori. E un bărbat; cineva cu foarte multă putere supranaturală.

— Şi un bărbat a fost cel care m-a apucat de mână în hol, spuse Bonnie.

Îi spuse lui Stefan despre suspiciunile ei legate de Tyler, dar, aşa cum remarcă Meredith, Tyler nu se potrivea cu restul descrierii. Nu avea nici mintea şi nici puterea paranormală pentru a fi cel despre care îi avertizase Elena.

— Dar Caroline? întrebă Stefan. Ar fi putut să vadă ceva?

— Era afară în faţa casei, spuse Meredith. A găsit uşa şi a ieşit în vreme ce noi orbecăiam prin casa cufundată în beznă. A auzit ţipetele, dar era prea speriată ca să se întoarcă în casă. Şi, ca să fiu sinceră, nici nu o condamn.

— Aşadar, nimeni n-a văzut de fapt ce s-a întâmplat, cu excepţia lui Vickie.

— Nimeni altcineva. Iar Vickie nu vrea să spună nimic. Bonnie reluă povestea de unde rămăsese. Când ne-am dat seama că nimeni nu ne crede, ne-am adus aminte de mesajul Elenei despre vraja de convocare. Ne-am închipuit că tu erai cel pe care voia să-l convocam, pentru că se gândea că ai putea face ceva să ajuţi. Aşadar… poţi?

— Aş putea să încerc, spuse Stefan.

Se ridică şi se îndepărtă puţin de ei, întorcându-le spatele. Rămase acolo un timp, în tăcere, fără să se mişte. În cele din urmă se răsuci şi o privi pe Bonnie în ochi.

— Bonnie, spuse calm dar cu o privire intensă, în visele tale tu chiar ai vorbit cu Elena faţă în faţă. Crezi că dacă ai intra într-o transă ai putea să o faci din nou?

Bonnie se sperie puţin de ceea ce văzu în ochii lui. Ardeau ca nişte smaralde strălucitoare pe faţa lui palidă. Dintr-odată fu ca şi cum ea ar fi putut vedea dincolo de masca de autocontrol pe care o purta. Sub ea se afla atâta durere, atâta dor… aşa de intense încât Bonnie abia se putea uita.

— Aş putea, sigur… dar, Stefan…

— Atunci o s-o facem. Chiar aici, chiar acum. Şi o să vedem dacă mă poţi lua cu tine.

Ochii aceia o hipnotizau, nu cu vreo Putere ascunsă, ci cu forţa pură a voinţei lui. Bonnie voia să facă asta pentru el – el o făcea să vrea să facă orice pentru el. Dar amintirea acelui ultim vis era copleşitoare. Nu putea înfrunta din nou acea oroare; nu putea.

— Stefan, e prea periculos. Aş putea să mă deschid către orice – şi mi-e teamă. Dacă lucrul ăla pune stăpânire pe mintea mea, nu ştiu ce s-ar întâmpla. Nu pot, Stefan. Te rog. Chiar şi cu o placă Ouija, e ca şi cum l-aş invita să vină.

Pentru o clipă, Bonnie crezu că el avea să încerce să o convingă. Gura lui se strânse într-o linie îngustă, încăpăţânată, şi ochii îi scânteiară şi mai puternic. Dar apoi, încet, focul din ei se stinse.

Bonnie simţi că i se frânge inima.

— Stefan, îmi pare rău, şopti ea.

— Asta e, va trebui să ne descurcăm singuri, spuse Stefan.

Masca era din nou la locul ei, dar zâmbetul lui părea forţat, ca şi cum l-ar fi durut. Apoi vorbi pe un ton mai alert:

— Mai întâi trebuie să aflăm cine e acest criminal, ce caută aici. Tot ce ştim acum e că, din nou, o entitate malefică a venit în Fell’s Church.

— Dar de ce? spuse Bonnie. De ce ar alege acest loc ceva malefic? N-am avut deja parte de suficient rău?

— Într-adevăr, chiar pare o coincidenţă ciudată, spuse Meredith pe un ton uşor amuzat. De ce-am fi noi binecuvântaţi într-un mod atât de special?

— Nu e o coincidenţă, spuse Stefan. Se sculă în picioare şi îşi

ridică mâinile într-un gest care arăta că nu ştia exact cum să înceapă. Există pe acest pământ câteva locuri care sunt... diferite, spuse el. Care sunt pline de energie paranormală, fie ea pozitivă sau negativă, bună sau rea. Unele dintre ele au fost dintotdeauna aşa, ca Triunghiul Bermudelor şi Câmpia Salisbury, locul unde a fost înălţat Stonehenge. Altele au devenit în timp aşa, mai ales locurile unde a fost vărsat mult sânge.

Se uită la Bonnie.

— Spirite neliniştite, şopti ea.

— Da. A fost o bătălie aici, nu-i aşa?

— În Războiul Civil, spuse Matt. Aşa a ajuns în ruine biserica din cimitir. A fost măcel de ambele părţi. Nu a câştigat nimeni lupta, dar aproape toţi cei de pe câmpul de bătălie au fost omorâţi. Pădurea e plină de mormintele lor.

— Iar pământul a fost îmbibat de sângele lor. Un astfel de loc atrage supranaturalul. Atrage maleficul. De aceea a fost ademenită de la început Katherine de Fell’s Church. Şi eu am simţit asta, de când am venit aici.

— Şi acum a venit altceva, spuse Meredith, de data asta foarte serioasă. Dar cum ar trebui să luptăm împotriva lui?

— Mai întâi trebuie să aflăm cu cine avem de-a face. Cred că...

Dar înainte să poată continua, se auzi un scârţâit şi o fâşie de lumină palidă, prăfoasă, căzu peste baloturile de paie. Uşa hambarului se deschisese.

Toţi se încordată, într-o reacţie de apărare, gata să sară în picioare şi să o ia la fugă sau să lupte. Dar silueta care deschidea cu cotul uşa imensă era orice în afară de ameninţătoare.

Doamna Flowers, proprietara pensiunii, le zâmbea, iar ochii ei negri şi mici erau adânciţi în reţeaua de riduri. Avea în mână o tavă.

— M-am gândit că poate aţi vrea să beţi ceva în timp ce vorbiţi, copii, le spuse ea pe un ton liniştitor.

Cei din hambar schimbară priviri deconcertate. Cum de ştiuse că erau acolo? Şi cum putea să fie atât de calmă?

— Haideţi, luaţi de-aici, continuă doamna Flowers. E suc de struguri, făcut din strugurii mei Concord. Puse câte un pahar de carton lângă Meredith, Matt şi Bonnie. Şi v-am adus şi nişte prăjiturele cu ghimbir. Abia scoase din cuptor.

Întinse fiecăruia pe rând farfuria. Bonnie observă că nu le oferi prăjituri lui Stefan sau Damon.

— Voi doi puteţi veni în pivniţă dacă vreţi, să gustaţi din vinul meu de coacăze negre, le spuse celor doi, şi Bonnie ar fi putut jura că le făcuse chiar cu ochiul.

Stefan trase aer adânc în piept.

— Aăă, ştiţi, doamnă Flowers…

— Iar fosta ta cameră e exact la fel cum ai lăsat-o. Nimeni n-a mai fost acolo de când ai plecat. Poţi s-o foloseşti când vrei; n-o să mă deranjeze absolut deloc.

Stefan păru să nu-şi găsească cuvintele.

— Păi… mulţumesc. Mulţumesc foarte mult. Dar…

— Dacă îţi faci griji că o să spun ceva cuiva, poţi să fii liniştit. N-am obiceiul să merg cu vorba. N-am făcut-o şi nici n-am s-o fac vreodată. Cum e sucul ăla de struguri? întrebă, întorcându-se brusc către Bonnie.

Bonnie luă repede o gură.

— Bun, spuse ea sincer.

— Când terminaţi, aruncaţi paharele la gunoi. Îmi place ca lucrurile să fie în ordine. Doamna Flowers îşi roti privirea prin hambar, clătinând din cap şi oftând. Ce păcat, spuse. Aşa o fată drăguţă. Se uită cu atenţie la Stefan, cu ochii ca nişte mărgele de onix. De data asta te-aşteaptă o sarcină grea, băiete, spuse şi ieşi, continuând să clatine din cap.

— Ce chestie! exclamă Bonnie, uitându-se lung după ea, uluită.

Toţi se priviră în tăcere, nedumeriţi.

— „Aşa o fată drăguţă” – dar care dintre ele? spuse în cele din urmă Meredith. Sue sau Elena?

Iarna trecută, Elena petrecuse mai bine de o săptămână chiar în hambarul ăsta – dar doamna Flowers nu avea cum să ştie asta.

— I-ai spus tu ceva despre noi? îl întrebă Meredith pe Damon.

— Nici un cuvânt. Damon părea amuzat. E o femeie bătrână. E sărită de pe fix.

— E mai isteaţă decât a crezut-o oricare dintre noi, spuse Matt. Când mă gândesc la zilele în care am stat şi am urmărit cum îşi pierdea vremea prin subsol – credeţi că ştia că o urmăream?

— Nu ştiu ce să cred, spuse încet Stefan. Nu pot decât să mă bucur că pare să fie de partea noastră. Şi ne-a oferit un loc sigur în care să stăm.

— Şi suc de struguri, nu uita. Matt îi zâmbi larg lui Stefan.

Vrei şi tu?

Îi întinse paharul de carton deja înmuiat.

— Mda, n-ai decât să-ţi iei sucul de struguri şi…

Dar şi Stefan aproape că zâmbea. Pentru o clipă, Bonnie îi văzu pe cei doi aşa cum fuseseră pe vremuri, înainte ca Elena să moară. Prietenoşi, plini de afecţiune, simţindu-se la fel de bine unul cu celălalt aşa cum se simţea ea cu Meredith. I se strânse inima.

Dar Elena nu e moartă, îşi spuse. E aici mai mult ca niciodată. Regizează tot ceea ce spunem sau facem.

Stefan era din nou serios.

— Când a intrat doamna Flowers, mă pregăteam să spun că ar fi bine să ne apucăm de treabă. Şi cred că ar trebui să începem cu Vickie.

— N-o să vrea să stea de vorbă cu noi, replică imediat Meredith. Părinţii ei nu lasă pe nimeni să se apropie de ea.

— Atunci va trebui pur şi simplu să îi evităm pe părinţi, spuse Stefan. Vii cu noi, Damon?

— O vizită la o fată drăguţă? N-aş rata asta pentru nimic în lume.

Bonnie se întoarse alarmată către Stefan, dar el o linişti, în timp ce o conducea spre ieşirea din hambar.

— O să fie în regulă. Am de gând să stau cu ochii pe el.

Ceea ce Bonnie spera din toată inima.

Capitolul 6

Casa lui Vickie se înălţa la un colţ de stradă şi ei se apropiară de pe strada laterală. Cerul se umpluse deja cu nori grei, purpurii. Lumina părea lichidă, ca şi cum era văzută pe sub apă.

— Cred că se apropie furtuna, spuse Matt. Bonnie se uită la Damon. Nici lui şi nici lui Stefan nu le plăcea lumina puternică. Şi putea simţi Puterea care emana din el, ca un zumzet stins sub epidermă. El zâmbi fără să se uite la ea şi spuse:

— Ce-ai zice de nişte zăpadă în iunie? Bonnie îşi stăpâni un fior.

Se uitase la Damon de câteva ori în hambar şi îl văzuse ascultând povestea cu un aer de indiferenţă detaşată. Spre deosebire de Stefan, expresia lui nu se schimbase absolut deloc atunci când ea rostise numele Elenei – sau când le vorbise de

moartea lui Sue. Oare ce simţea el cu adevărat pentru Elena? Stârnise odată o furtună de zăpadă şi o lăsase să îngheţe. Ce simţea acum? Oare chiar îl interesa prinderea criminalului?

— Aia e camera lui Vickie, spuse Meredith. Cu bovindoul care dă în spate.

Stefan se uită la Damon.

— Câţi oameni sunt în casă?

— Doi. Bărbat şi femeie. Femeia e beată.

Biata doamnă Bennett, îşi spuse Bonnie.

— Am nevoie să doarmă amândoi, spuse Stefan.

Fără voie, Bonnie fu fascinată de izbucnirea de Putere pe care o simţi în Damon. Capacităţile ei paranormale nu fusese niciodată suficient de mari pentru a percepe esenţa pură a Puterii, dar acum erau. Acum o putea simţi la fel de limpede cum vedea lumina violet care pălea sau cum mirosea caprifoiul de lângă fereastra lui Vickie.

Damon ridică din umeri.

— Au adormit. Stefan bătu uşor în fereastră. Nu veni nici un răspuns, sau cel puţin nici unul vizibil pentru Bonnie. Dar Stefan şi Damon se priviră.

— E deja pe jumătate în transă, spuse Damon.

— E speriată. Încerc eu; pe mine mă ştie, spuse Stefan, îşi puse vârful degetelor pe geam. Vickie, sunt Stefan Salvatore, rosti. Sunt aici să te ajut. Vino şi dă-mi drumul înăuntru.

Vocea lui era joasă, nu părea să fie auzită de cealaltă parte a sticlei. Dar o clipă mai târziu draperiile se mişcară şi la fereastră apăru un chip.

Bonnie scoase un icnet gâtuit.

Părul lung şi castaniu al lui Vickie era răvăşit, iar pielea albă precum creta. Sub ochi avea cearcăne mari, întunecate. Privirea îi era fixă şi sticloasă, iar gura cu buze aspre şi crăpate.

— Arată de parcă s-ar fi machiat pentru scena cu nebunia Ofeliei, şopti Meredith. Cămaşă de noapte şi restul.

— Arată posedată, răspunse Bonnie tot în şoaptă, speriată.

Stefan spuse doar:

— Vickie, deschide fereastra.

Cu mişcări mecanice, ca o păpuşă cu arc, Vickie răsuci mânerul uneia dintre ferestrele laterale ale bovindoului şi Stefan spuse:

— Pot să intru?

Privirea sticloasă a lui Vickie trecu peste grupul de afară.

Pentru o clipă, Bonnie crezu că Vickie nu recunoştea pe nici unul dintre ei. Apoi însă Vickie clipi şi spuse încet:

— Meredith… Bonnie… Stefan? Te-ai întors. Ce căutaţi aici?

— Invită-mă înăuntru, Vickie. Vocea lui Stefan era hipnotică.

— Stefan… Apoi, după o pauză lungă: Vino înăuntru.

Ea se dădu înapoi, iar el puse o mână pe pervaz şi sări în cameră. Matt îl urmă, apoi Meredith. Bonnie, care purta o fustă mini, rămase afară cu Damon. Îi părea rău că nu-şi pusese azi jeanşii, dar nu ştiuse că o să meargă într-o expediţie.

— N-ar trebui să fii aici, îi spuse Vickie lui Stefan, pe un ton aproape calm. El o să vină să mă ia. O să te ia şi pe tine.

Meredith o cuprinse cu braţul pe după umeri. Stefan doar întrebă:

— Cine?

— El. Vine la mine în vis. El a omorât-o pe Sue. Tonul detaşat al lui Vickie era mai înspăimântător decât ar fi fost o criză de isterie.

— Vickie, am venit să te ajutăm, îi spuse cu blândeţe Meredith. Totul o să fie bine acum. N-o să-l lăsăm să-ţi facă rău, îţi promit.

Vickie se întoarse către ea. O privi lung, măsurând-o de sus în jos, ca şi cum Meredith se schimbase dintr-odată în ceva incredibil. Apoi începu să râdă.

Era îngrozitor, o izbucnire răguşită de veselie ca o tuse scrâşnită. Şi continuă întruna, până când Bonnie simţi nevoia să-şi astupe urechile. În cele din urmă, Stefan spuse:

— Vickie, termină.

Râsul se stinse în ceva ce semăna cu suspine, iar când Vickie ridică din nou capul, ochii ei nu mai erau atât de sticloşi, ci mai degrabă sincer întristaţi.

— O să muriţi cu toţii, Stefan, spuse ea, clătinând din cap. Nimeni nu poate să i se pună împotrivă şi să rămână în viaţă.

— Trebuie să ştim mai multe despre el ca să putem să luptăm cu el. Avem nevoie de ajutorul tău, replică Stefan. Spune-mi cum arată.

— Nu pot să-l văd în visele mele. E doar o umbră fără chip, şopti Vickie, cu umerii căzuţi în faţă.

— Dar l-ai văzut în casa lui Caroline, insistă Stefan. Vickie, ascultă-mă, adăugă el când fata îşi întoarse repede ochii în altă parte. Ştiu că eşti speriată, dar asta e important, mult mai important decât îţi dai tu seama. Nu putem lupta împotriva lui

dacă nu ştim cu ce ne confruntăm, şi tu eşti singura, singura care are acum informaţiile de care avem nevoie.

— Nu-mi aduc aminte…

Vocea lui Stefan era neînduplecată.

— Eu pot să te ajut să-ţi aduci aminte, spuse. Vrei să mă laşi să încerc?

Clipele se scurseră încet, apoi Vickie scoase un oftat prelung, bolborosit, şi trupul îi deveni moale, lipsit de putere.

— Fă ce vrei, spuse ea indiferentă. Nu-mi pasă. N-o să schimbe nimic.

— Eşti o fată curajoasă. Acum uită-te la mine, Vickie. Vreau să te relaxezi. Doar uită-te la mine şi relaxează-te.

Vocea lui Stefan coborî, devenind un murmur adormitor. Continuă aşa câteva minute, şi apoi ochii lui Vickie se închiseră.

— Stai jos. Stefan o conduse către pat. Se aşeză lângă ea, privind-o. Vickie, acum te simţi calmă şi relaxată. Nimic din ce îţi vei aminti nu îţi va face rău, spuse el cu o voce alinătoare. Acum, vreau să te întorci la noaptea de sâmbătă. Eşti sus, în dormitorul mare din casa lui Caroline. Sue Carson e cu tine, şi mai e cineva. Vreau să vezi…

— Nu! Vickie se răsucea în toate părţile, ca şi cum încerca să scape de ceva. Nu! Nu pot…

— Vickie, linişteşte-te. El n-o să-ţi facă rău. El nu te poate vedea acum, dar tu poţi să-l vezi. Ascultă-mă.

În timp ce Stefan vorbea, scâncetele lui Vickie se potoliră. Dar ea tot se mai zbătea şi se răsucea.

— Trebuie să-l vezi, Vickie. Ajută-ne să îl înfrângem. Cum arată?

— Arată ca diavolul!

Era aproape un ţipăt. Meredith se aşeză de cealaltă parte a lui Vickie şi îi luă mâna. Se uită afară pe fereastră la Bonnie, care o privi cu ochi mari şi ridică din umeri. Bonnie habar n-avea despre ce vorbea Vickie.

— Spune-mi mai mult, îi ceru Stefan cu o voce calmă.

Gura lui Vickie se crispă. Nările îi erau dilatate, ca şi cum ar fi mirosit ceva oribil. Când vorbi, rosti fiecare cuvânt separat, ca şi cum ceea ce spunea o îngreţoşa.

— Poartă… un impermeabil vechi. Îi flutură în jurul picioarelor în vânt. El stârneşte vântul. Are părul blond. Aproape alb. Îi stă ridicat în cap. Ochii lui sunt atât de albaştri – un albastru electric. Vickie îşi linse buzele şi înghiţi cu greu, părând gata să verse.

Albastrul e culoarea morţii.

Un tunet bubui şi pocni în înaltul cerului. Damon ridică repede privirea, apoi se încruntă, cu ochii îngustaţi.

— E înalt. Şi râde. Întinde mâna să mă apuce şi râde. Dar Sue ţipă „Nu, nu” şi încearcă să mă tragă înapoi. Aşa că atunci o ia pe ea. Fereastra e spartă, şi balconul e acolo. Sue strigă: „Nu, te rog.” Şi pe urmă îl văd... îl văd cum o aruncă...

Răsuflarea lui Vickie e sacadată, vocea ei creşte, isterică.

— Vickie, e în regulă. Nu eşti acolo. Eşti în siguranţă.

— Oh, te rog, nu... Sue! Sue! Sue!

— Vickie, concentrează-te. Ascultă-mă. Mai vreau un singur lucru. Uită-te la el. Spune-mi dacă poartă o piatră albastră...

Dar Vickie îşi scutura violent capul în toate părţile, plângând, tot mai isterică.

— Nu! Nu! Urmez eu! Urmez eu!

Dintr-odată, ochii ei se deschiseră larg şi ieşi singură din transă, înecându-se, cu respiraţia tăiată. Apoi îşi întoarse capul cu o mişcare bruscă.

Pe perete, un tablou zăngănea.

Fu urmat de o oglindă în ramă de bambus, apoi de sticluţele cu parfum şi rujurile de pe măsuţa de toaletă. Cu un pocnet de floricele de porumb, cerceii începură să sară de pe un suport de cercei. Zăngănitul deveni tot mai puternic. O pălărie de paie căzu dintr-un cuier. Fotografiile prinse la oglindă zburau pe jos. Casete şi CD-uri se răspândeau de pe poliţă şi cădeau pe podea ca nişte cărţi de joc care erau împărţite.

Meredith sări în picioare, la fel ca şi Matt, cu pumnii strânşi.

— Fă-l să se oprească! Fă-l să se oprească! strigă disperată Vickie.

Dar nu se opri. Matt şi Meredith se uitară în jur şi văzură cum şi alte obiecte se prindeau în dans. Tot ce se putea mişca se scutura, vibra, se legăna. Era ca şi cum camera ar fi fost prinsă într-un cutremur.

— Gata! Gata! ţipa ascuţit Vickie, cu mâinile peste urechi.

Un tunet bubui chiar deasupra casei.

Bonnie tresări violent când văzu zigzagul fulgerului izbucnind pe cer. Instinctiv, se apucă de ceva. Când fulgerul despică cerul, un afiş de pe peretele lui Vickie se sfâşie pe diagonală, ca şi cum fusese tăiat de un cuţit fantomatic. Bonnie îşi înăbuşi un ţipăt şi strânse mai tare.

Apoi, la fel de repede ca şi cum cineva răsucise un

comutator, zgomotul se opri.

Camera lui Vickie era nemişcată. Ciucurii abajurului de la veioza de pe noptieră se legănau uşor. Afişul se răsucise în două bucăţi zdrenţuite, una sus şi cealaltă jos. Încet, Vickie îşi luă mâinile de la urechi.

Matt şi Meredith se uitară în jurul lor, aproape clătinându-se.

Bonnie închise ochii şi murmură ceva ca o rugăciune. Abia când îi deschise din nou îşi dădu seama de ce se agăţase. Era atingerea suplă şi răcoroasă a unei jachete de piele. Era braţul lui Damon.

El însă nu se îndepărtase de ea. Nici acum nu se îndepărtă. Stătea aplecat uşor înainte, cu ochii îngustaţi, privind cu atenţie camera.

— Uitaţi-vă la oglindă, spuse el.

Toată lumea se uită, iar lui Bonnie i se tăie răsuflarea, şi-şi încleştă din nou degetele pe braţul lui Damon. Nu o văzuse, dar trebuie să se fi întâmplat când totul din cameră înnebunise.

Pe suprafaţa oglinzii cu ramă de bambus se vedeau trei cuvinte, scrise cu rujul corai intens al lui Vickie.

Noapte bună, iubito.

— Oh, Doamne, şopti Bonnie.

Stefan îşi întoarse privirea de la oglindă la Vickie. Era ceva diferit în el acum, îşi spuse Bonnie – părea relaxat dar hotărât, ca un soldat care tocmai a primit confirmarea pornirii la război. Era ca şi cum acceptase un soi de provocare personală.

Scoase un pacheţel din buzunarul de la spate şi îl desfăcu, dând la iveală câteva rămurele dintr-o plantă cu frunze verzi prelungi şi flori micuţe, liliachii.

— Asta e verbină, verbină proaspătă, spuse el calm, cu o voce calmă dar intensă. Am cules-o de lângă Florenţa; e vremea ei acum acolo. Luă mâna lui Vickie şi îi puse în palmă pacheţelul. Vreau să iei şi să păstrezi asta. Pune câte puţin în fiecare încăpere a casei şi ascunde câte o bucăţică şi în hainele părinţilor tăi dacă poţi, ca să o aibă lângă ei. Atâta timp cât ai asta cu tine, n-o să poată pune stăpânire pe mintea ta. Te poate speria, Vickie, dar nu te poate forţa să faci nimic, ca de pildă să-i deschizi fereastra sau uşa. Şi, ascultă-mă bine, Vickie, pentru că asta e foarte important.

Vickie tremura, cu faţa schimonosită. Stefan îi luă amândouă mâinile într-ale lui, şi o forţă să se uite la el, în vreme ce vorbea încet şi clar.

— Dacă am dreptate, Vickie, nu poate să intre în casă dacă tu nu îl laşi. Aşa că vorbeşte cu părinţii tăi. Spune-le că e important să nu invite nici un străin în casa voastră. De fapt, aş putea să-i spun lui Damon să le pună în gând ideea asta chiar acum.

Se uită la Damon, care dădu uşor din umeri şi încuviinţă din cap, părând că atenţia îi era îndreptată în altă parte. Stânjenită acum, Bonnie îşi luă mâna de pe jacheta lui.

Capul lui Vickie era aplecat peste verbină.

— O să găsească el o cale de a intra, spuse ea încet, cu o siguranţă cumplită.

— Nu. Vickie, ascultă-mă. De acum înainte, o să-ţi păzim casa; o să-l aşteptăm.

— Nu contează, spuse Vickie. Nu-l puteţi opri. Începu să râdă şi să plângă în acelaşi timp.

— O să încercăm, spuse Stefan. Se uită la Meredith şi Matt, care încuviinţară din cap. Bun. Din acest moment nu vei mai fi niciodată singură. Întotdeauna o să fie cel puţin unul dintre noi afară care te va păzi.

Vickie doar clătină din capul aplecat. Meredith o strânse de braţ şi se ridică atunci când Stefan îi făcu un semn cu capul către fereastră.

Când ea şi Matt veniră acolo lângă el, Stefan le spuse încet:

— Nu vreau să o las nepăzită, dar în clipa asta nu pot să rămân eu cu ea. Am ceva de făcut şi trebuie să iau una dintre fete cu mine. Pe de altă parte, nu vreau să o las pe Bonnie sau pe Meredith singură cu ea. Se întoarse către Matt. Matt, vrei tu…

— O să rămân eu, spuse Damon. Toată lumea se uită la el surprinsă.

— Păi, e soluţia logică, nu? Damon părea amuzat. În definitiv, ce-ai vrea să facă unul dintre ei împotriva lui?

— Pot să mă cheme pe mine. Pot să le monitorizez gândurile, spuse Stefan, nevrând să cedeze deloc.

— Ei, spuse Damon pe un ton ciudat, şi eu te pot chema, frăţioare, dacă am probleme. Oricum, m-am cam plictisit de investigaţia asta a ta. Aş putea la fel de bine să stau aici ca în orice altă parte.

— Vickie trebuie protejată, nu abuzată, spuse Stefan. Zâmbetul lui Damon era fermecător.

— Ea? Dădu din cap către fata care stătea pe pat, legănându-se cu capul aplecat peste verbină; de la părul răvăşit până la picioarele desculţe, nu alcătuia un tablou prea atrăgător.

Crede-mă pe cuvânt, frate, pot să mă descurc mai bine de-atât.

Pentru o fracţiune de secundă, lui Bonnie i se păru că ochii aceia întunecaţi fulgeră într-o parte, către ea.

— Şi oricum, întotdeauna spui că ai vrea să ai încredere în mine, adăugă Damon. Ai şansa acum să o dovedeşti.

Stefan părea că voia să aibă încredere, că era tentat să o facă. În acelaşi timp, părea şi suspicios. Damon nu mai spuse nimic, doar zâmbi în felul acela al lui, sarcastic şi enigmatic. Practic cerând să fie privit cu neîncredere, gândi Bonnie.

Cei doi fraţi rămaseră uitându-se unul la celălalt, în timp ce tăcerea şi tensiunea umpleau aerul dintre ei. În acea clipă, Bonnie putu să vadă cât de asemănătoare erau feţele lor, una serioasă şi concentrată, cealaltă afabilă şi uşor batjocoritoare, dar amândouă inuman de frumoase.

Stefan expiră încet.

— Bine, spuse el în cele din urmă, calm. Bonnie, Meredith şi Matt se uitau lung la el, dar el nu păru să-i vadă. Îi vorbi lui Damon ca şi cum erau doar ei doi acolo.

— Rămâi aici, afară, undeva unde nu poţi fi văzut. O să mă întorc şi o să te schimb când o să termin ceea ce am de făcut.

Meredith ridică din sprâncene, dar nu comentă nimic. Şi nici Matt. Bonnie încercă să-şi îndepărteze senzaţia de nelinişte. Probabil că Stefan ştie ce face, îşi spuse ea. Oricum, ar trebui să ştie.

— Nu sta prea mult, spuse Damon, ca încheiere.

Şi aşa au plecat, cu Damon cufundându-se în întuneric în umbra nucilor din curtea din spate a lui Vickie, şi Vickie în camera ei, continuând să se legene.

În maşină, Meredith întrebă:

— Şi acum?

— Trebuie să verific o teorie, spuse scurt Stefan.

— Că ucigaşul e un vampir? întrebă Matt din spate, unde stătea alături de Bonnie. Stefan îi aruncă o privire rapidă.

— Da, spuse.

— De aceea i-ai spus lui Vickie să nu invite pe nimeni în casă, adăugă Meredith, participând şi ea la raţionament.

Vampirii, îşi aduse Bonnie aminte, nu puteau intra fără să fie invitaţi într-un loc unde trăiau şi dormeau oamenii.

— Şi de aceea, spuse ea acum, ai întrebat dacă individul purta o piatră albastră.

— O amuletă care să îl ferească de lumina zilei, spuse Stefan, întinzându-şi mâna dreaptă: pe degetul său mijlociu se vedea un inel de argint cu lapislazuli. Fără aşa ceva, expunerea directă la soare ne omoară. Dacă asasinul este vampir, are o piatră ca asta undeva asupra lui.

Instinctiv, Stefan ridică mâna şi atinse pentru o fracţiune de secundă ceva ascuns sub tricoul lui. După o clipă, Bonnie îşi dădu seama ce trebuia să se afle acolo.

Inelul Elenei. Stefan i-l dăduse mai întâi, şi după ce ea murise începuse să-l poarte el, pe un lanţ la gât. Pentru ca o parte din ea să fie întotdeauna alături de el, spusese.

Când Bonnie îşi întoarse privirea către Matt, aşezat lângă ea, văzu că avea ochii închişi.

— Şi cum ne putem da seama dacă e vampir? întrebă Meredith.

— Nu mă pot gândi decât la o singură modalitate, şi nu e prea plăcută. Dar trebuie să o facem.

Inima lui Bonnie se strânse. Dacă Stefan credea că nu avea să fie plăcut pentru el, atunci era sigură că pentru ea avea să fie şi mai puţin plăcut.

— Ce e? întrebă ea, fără nici un pic de entuziasm.

— Trebuie să mă uit la trupul lui Sue.

Se lăsă o tăcere de moarte. Chiar şi Meredith, de obicei atât de greu de tulburat, părea şocată. Matt îşi întoarse privirea şi-şi rezemă fruntea de sticla rece a ferestrei.

— Cred că glumeşti, spuse în cele din urmă Bonnie.

— Din păcate, nu.

— Dar… pentru numele lui Dumnezeu, Stefan, nu putem! N-or să ne lase. Păi ce-o să spunem? „Scuzaţi-ne, am vrea să căutăm nişte urme de dinţi pe acest cadavru”?

— Bonnie, termină, spuse Meredith.

— N-am cum, îi răspunse Bonnie tăios, cu o voce tremurată. E o idee groaznică. Şi apoi, poliţia deja i-a cercetat corpul. Nu exista nici o urmă pe el, cu excepţia rănilor căpătate în urma căderii.

— Poliţia nu ştie ce să caute, spuse Stefan, şi vocea lui era ca de oţel.

Auzind aceste cuvinte, Bonnie îşi aduse aminte de ceva, ceva ce avea tendinţa să uite. Stefan era unul dintre ei. Unul dintre vânători. Mai văzuse oameni morţi înainte. Poate că şi omorâse câţiva.

El se hrăneşte cu sânge, îşi spuse şi se înfioră.

— Ei? spuse Stefan. Mai sunteţi alături de mine?

Bonnie încercă să se facă cât mai mică pe bancheta din spate. Mâinile lui Meredith erau încleştate pe volan. Matt fu cel care vorbi, întorcându-şi privirea de la fereastră.

— N-avem de ales, nu-i aşa? spuse cu o voce obosită.

— De la şapte la zece corpul este expus în salonul de la pompele funebre, adăugă Meredith cu o voce joasă.

— Atunci va trebui să aşteptăm după zece. După ce închid sala mortuară, când putem fi singuri cu ea, spuse Stefan.

— Asta e cea mai groaznică chestie pe care am făcut-o vreodată, şopti Bonnie cu o voce jalnică.

În capela funerară era întuneric şi frig. Stefan descuie uşa cu o tijă subţire de metal flexibil.

Sala mortuară era aşternută cu covoare groase, iar pereţii erau lambrisaţi cu lemn de stejar întunecat. Ar fi fost un loc deprimant chiar şi cu luminile aprinse. În întuneric părea înghesuit şi sufocant şi plin de umbre groteşti. Dădea senzaţia că în spatele fiecăruia dintre aranjamentele florale aşezate pe postamente putea fi cineva ghemuit.

— Nu vreau să fiu aici, gemu Bonnie.

— Hai să terminăm cât mai repede ce avem de făcut, da? spuse Matt printre dinţi.

Când el aprinse lanterna, Bonnie se uită în orice parte cu excepţia locului către care era îndreptată lumina. Nu voia să vadă sicriul, nu voia. Se uită la flori, la aranjamentul ca o inimă făcut din trandafiri roz. Afară, tunetul bubuia înfundat, aducând cu mârâitul unui animal adormit.

— Staţi să-l deschid… aşa, spunea Stefan.

În ciuda hotărârii ei de a nu privi, Bonnie se uită.

Sicriul era alb, căptuşit cu satin roz pal. Părul blond al lui Sue strălucea pe satin la fel ca părul unei prinţese adormite dintr-un basm. Dar Sue nu arăta ca şi cum ar fi dormit. Era prea palidă, prea nemişcată. Ca o statuie de ceară.

Bonnie se furişă mai aproape, cu ochii aţintiţi pe chipul lui Sue.

De aceea e aşa de frig aici, îşi spuse ea cu hotărâre. Ca să nu se topească ceara. Gândul o mai linişti.

Stefan întinse mâna către bluza roz cu guler înalt a lui Sue. Desfăcu nasturele de sus.

— Pentru numele lui Dumnezeu, şopti Bonnie, scandalizată.

— De ce crezi că suntem aici? îi replică şoptit Stefan.

Dar degetele lui se opriră pe cel de-al doilea nasture.

Bonnie privi un minut şi apoi luă o hotărâre.

— Dă-te la o parte, spuse şi când Stefan nu se mişcă imediat, îl împinse.

Meredith se apropie de ea şi împreună formară o barieră compactă între Sue şi băieţi. Se înţeleseră din priviri. Dacă trebuiau într-adevăr să scoată bluza, băieţii ieşeau de acolo.

În timp ce Meredith ţinea lumina, Bonnie desfăcu nasturii mici. Sub degetele ei, pielea lui Sue se simţea la fel cum şi arăta, rece. Cu stângăcie, Bonnie trase deoparte piepţii bluzei pentru a da la iveală un furou alb de dantelă. Apoi se forţă să îndepărteze de pe gâtul palid părul auriu strălucitor al lui Sue. Părul era ţeapăn de la prea mult fixativ.

— Nu sunt urme, spuse ea, uitându-se la gâtul lui Sue.

Fu mândră că tremurul din voce abia i se auzea.

— Nu, spuse Stefan pe un ton ciudat. Dar e altceva. Uitaţi-vă la asta.

Cu un gest blând, întinse mâna pe lângă Bonnie şi le arătă o tăietură, palidă şi lipsită de sânge ca şi pielea din jurul ei, dar vizibilă ca o linie subţire care se întindea de la claviculă la piept. Peste inimă. Degetul prelung al lui Stefan îi urmări traiectoria prin aer, pe deasupra, şi Bonnie se crispă, gata să-i dea una peste mână dacă o atingea.

— Ce e asta? întrebă Meredith, nedumerită.

— Un mister, spuse Stefan, pe acelaşi ton ciudat. Dacă aş vedea un semn ca ăsta pe un vampir, ar însemna că vampirul îi dădea sânge unui om. Aşa se face. Dinţii de om nu pot pătrunde prin pielea noastră, aşa că ne tăiem dacă vrem să dăruim sânge. Dar Sue nu era vampir.

— Cu siguranţă nu era! spuse Bonnie. Încercă să îndepărteze din minte imaginea care stăruia acolo, Elena aplecându-se peste o tăietură asemănătoare de pe pieptul lui Stefan şi bând… Se înfioră şi îşi dădu seama că stătea cu ochii închişi. Mai vrei să mai vezi ceva?

— Nu. Asta-i tot.

Bonnie încheie la loc nasturii. Aranjă din nou părul lui Sue. Apoi, în timp ce Meredith şi Stefan lăsau la loc capacul sicriului, ieşi repede din sala mortuară şi pe uşa care dădea afară. Rămase acolo, cu braţele strânse în jurul ei.

O mână îi atinse uşor cotul. Era Matt.

— Eşti mai puternică decât pari, spuse el.

— Ei, da…

Bonnie încercă să ridice din umeri. Şi apoi dintr-odată se trezi că plânge, că plânge din toată inima. Matt o cuprinse în braţe.

— Ştiu, spuse el.

Atâta doar. Nu „Nu plânge”, sau „Nu te necăji”, sau „Totul o să fie bine”. Doar „Ştiu”. Vocea lui era la fel de îndurerată cum se simţea şi ea.

— I-au dat cu fixativ pe păr, spuse ea printre lacrimi. Sue nu folosea niciodată fixativ. E oribil.

Cumva, în acea clipă, asta i se părea cel mai groaznic lucru.

El doar o ţinu în braţe.

După o vreme, Bonnie îşi reveni. Descoperi că se agăţa de Matt aproape dureros de strâns şi îşi desfăcu braţele.

— Ţi-am udat toată cămaşa, spuse ea scuzându-se, trăgându-şi nasul.

— Nu contează.

Ceva în vocea lui o făcu să se dea înapoi şi să-l privească. Arăta la fel ca în parcarea şcolii. Atât de pierdut, atât de… deznădăjduit.

— Matt, ce e? şopti. Te rog.

— Ţi-am spus deja, îi răspunse. Stătea cu privirea aţintită în întuneric, către ceva nemărginit de departe. Sue zace acolo moartă, şi nu ar trebui să fie acolo. Ai spus-o chiar tu, Bonnie. Ce fel de lume e asta care îngăduie să se petreacă astfel de lucruri? Care lasă o fată ca Sue să fie omorâtă doar dintr-o toană, sau copiii din Afganistan să moară de foame, sau puii de focă să fie jupuiţi de vii? Dacă aşa arată lumea, atunci nimic nu mai contează. Oricum s-a terminat totul. Tăcu o clipă, apoi păru să redevină el însuşi. Înţelegi despre ce vorbesc?

— Nu sunt foarte sigură.

Bonnie nici măcar nu era convinsă că voia să înţeleagă. Era prea înfricoşător. Dar era copleşită de o dorinţă puternică de a-l consola, de a-i alunga din ochi privirea aceea pierdută.

— Matt, eu…

— Am terminat, se auzi vocea lui Stefan din spatele lor.

Când Matt întoarse capul către voce, privirea aceea pierdută păru să devină mai intensă.

— Uneori am impresia că suntem cu toţii terminaţi, spuse Matt, îndepărtându-se de Bonnie, dar nu explică ce voia să spună. Hai să mergem.

Capitolul 7

Stefan se apropie de casa din colţul străzii fără tragere de inimă, aproape temându-se de ce ar putea să găsească. Se aştepta oarecum ca Damon să-şi fi părăsit deja postul. Probabil că fusese un idiot să se bazeze pe fratele său.

Dar când ajunse în curtea din spate, se văzu o mişcare abia perceptibilă între nuci. Privirea lui, mai ascuţită decât cea a unui om pentru că era privirea unui prădător, desluşi umbra mai întunecată rezemată de trunchiul unui copac.

— Nu prea te-ai grăbit să te întorci.

— A trebuit să-i duc cu bine pe ceilalţi acasă. Şi a trebuit să mă hrănesc.

— Sânge de animal, spuse Damon pe un ton dispreţuitor, cu ochii aţintiţi asupra unei pete mici şi rotunde de pe tricoul lui Stefan. Iepure, după miros. Asta pare într-un fel foarte potrivit, nu crezi?

— Damon… le-am dat şi lui Bonnie şi Meredith verbină.

— O precauţie înţeleaptă, spuse Damon limpede, şi-şi arătă dinţii.

O senzaţie familiară de iritare urcă în Stefan. De ce trebuia Damon să fie întotdeauna atât de dificil? Să vorbeşti cu el era ca şi cum ai umbla pe un teren minat.

— Acum o să plec, continuă Damon, aruncându-şi jacheta pe umăr. Am treburi personale de care trebuie să mă ocup. Aruncă un zâmbet fermecător peste umăr. Nu sta să mă aştepţi.

— Damon.

Damon se întoarse pe jumătate, fără să-l privească, dar ascultându-l.

— Ultimul lucru de care avem nevoie e ca o fată din oraşul ăsta să înceapă să ţipe „Vampirul!”, spuse Stefan. Sau să umble cu semne pe gât. Oamenii de aici au mai trecut prin asta; nu sunt atât de neştiutori.

— O să ţin minte asta.

Cuvintele erau rostite pe un ton ironic, dar era cel mai apropiat lucru de o promisiune pe care îl primise vreodată Stefan de la fratele lui.

— Şi, Damon…

— Ce mai e?

— Mulţumesc.

Era prea mult. Damon se răsuci fulgerător, cu ochii reci şi

neprietenoşi, ochii unui străin.

— Nu aştepta nimic de la mine, frăţiore, spuse el pe un ton ameninţător. Pentru că de fiecare dată ai să te înşeli. Şi nici să nu crezi că mă poţi manipula. Fiinţele alea trei umane poate că te vor urma, dar eu nu. Sunt aici pentru propriile mele motive.

Dispăru înainte ca Stefan să-şi găsească cuvintele pentru a-i da o replică. Oricum n-ar fi avut nici o importanţă. Damon niciodată nu asculta ce-i spunea el. Damon nici măcar nu-i spunea vreodată pe nume. Întotdeauna era doar acel „frăţiore" dispreţuitor.

Iar acum Damon plecase, pentru a demonstra cât de puţin se putea cineva baza pe el, îşi spuse Stefan. Minunat. Ar face ceva deosebit de rău doar ca să-i dovedească lui Stefan că era capabil de aşa ceva.

Obosit, Stefan găsi un copac de care să se rezeme şi se lăsă să alunece în jos de-a lungul lui, pentru a privi la cerul întunecat al nopţii. Încercă să se gândească la problema cu care se confruntau, la ceea ce aflase în această seară. Felul în care îl descrisese Vickie pe criminal, înalt, cu păr blond şi ochi albaştri, îşi spuse – asta părea să-i aducă aminte de cineva. Nu cineva pe care îl cunoscuse, dar cineva de care auzise…

Era inutil. Nu se putea concentra. Era obosit şi se simţea singur şi avea o nevoie disperată de alinare. Iar adevărul adevărat era că nu exista nici o alinare posibilă pentru el.

Elena, îşi spuse, m-ai minţit.

Era singurul lucru pe care ea îl repetase întruna, singurul lucru pe care îl promisese mereu: „Indiferent ce se va întâmpla, Stefan, o să fiu aici cu tine. Spune-mi că mă crezi." Iar el răspunsese, pierdut fără speranţă în vraja ei: „Oh, Elena. Cred. Indiferent ce se va întâmpla, vom fi împreună."

Dar ea îl părăsise. Poate că nu fusese alegerea ei, dar în final ce mai conta asta? Îl părăsise şi plecase.

Existau momente când tot ce voia el era să o urmeze.

Gândeşte-te la altceva, orice altceva, îşi spuse, dar era prea târziu. Odată scăpate de sub control, imaginile cu Elena se învârtiră în jurul lui, prea dureroase pentru a le putea suporta, prea frumoase pentru a le alunga din minte.

Prima dată când o sărutase. Şocul dulceţei aceleia ameţitoare când buzele li se întâlniseră. Şi apoi şoc după şoc, dar la un nivel mai profund. Ca şi cum ea ar fi atins miezul fiinţei lui, un miez pe care el aproape că îl uitase.

Speriat, simţise cum toate barierele de apărare pe care le înălţase se năruiau. Toate secretele lui, orice rezistenţă, toate metodele pe care le folosise pentru a-i ţine pe ceilalţi oameni departe de el. Elena dărâmase toate zidurile, lăsându-l vulnerabil.

Dezgolindu-i sufletul.

Iar în cele din urmă, Stefan descoperise că asta voia. Voia ca Elena să-l vadă fără ziduri de apărare. Voia ca ea să-l cunoască aşa cum era înspăimântător? Da. Când în cele din urmă ea îi descoperise secretul, când îl găsise hrănindu-se cu acea pasăre, Stefan voise să se despice pământul sub el de ruşine. Era convins că, văzând sângele pe buzele lui, o să-i întoarcă spatele cu groază. Cu scârbă.

Dar când o privise în ochi în acea noapte văzuse înţelegere. Iertare. Dragoste.

Dragostea ei îl vindecase.

Şi atunci ştiuse el că nu se vor putea niciodată despărţi.

Alte amintiri se iviră şi Stefan le primi cu drag, deşi durerea îl sfâşia, ascuţită ca nişte gheare. Senzaţii. Senzaţia de a o simţi pe Elena lipită de el, mlădioasă în braţele lui. Atingerea părului auriu pe obrazul lui, uşoară ca aripa unui fluture de noapte. Arcuirea buzelor ei, gustul lor. Albastrul adânc de noapte, nemaivăzut, al ochilor ei.

Toate erau pierdute acum. Toate erau acum de-a pururi inaccesibile pentru el.

Dar Bonnie ajunsese până la Elena. Spiritul Elenei, sufletul ei încă mai era undeva prin preajmă.

Dintre toţi, el ar trebui să fie capabil să îl cheme. Avea Putere în stăpânirea lui. Şi era mai îndreptăţit ca oricine să o caute.

Ştia cum se făcea asta. Închide ochii. Imaginează-ţi persoana pe care vrei să o chemi. Asta era uşor. O putea vedea pe Elena, îi putea simţi prezenţa, mirosul. Apoi cheam-o, lasă-ţi dorinţa să pătrundă în neant. Deschide-te şi lasă-ţi nevoia să fie simţită.

Şi mai uşor chiar. Puţin îi păsa de pericole, îşi adună tot dorul, toată durerea, şi le trimise în eter, să caute asemenea unei rugăciuni.

Şi… nu simţi nimic.

Doar vidul şi propria lui singurătate. Doar tăcere.

Puterile lui nu erau la fel ca ale lui Bonnie. Nu putea ajunge la unicul lucru pe care îl iubise atât de mult, unicul lucru care conta pentru el.

Niciodată nu se mai simţise atât de singur.

— Ce anume vrei? întrebă Bonnie.

— Nişte documente legate de istoria oraşului Fell’s Church. În special date despre cei care l-au întemeiat, spuse Stefan.

Stăteau cu toţii în maşina lui Meredith, care era parcată la o distanţă prudentă în spatele casei lui Vickie. Era către apus în ziua următoare şi tocmai se întorseseră de la înmormântarea lui Sue – toţi, cu excepţia lui Stefan.

— Asta are o legătură cu Sue, nu-i aşa? spuse Meredith, şi ochii ei întunecaţi, întotdeauna atât de sinceri şi de inteligenţi, îl cercetară cu atenţie pe Stefan. Crezi că ai rezolvat misterul.

— E posibil, recunoscu el.

Petrecuse toată ziua chibzuind. Dăduse deoparte durerea nopţii trecute şi era din nou stăpân pe sine. Deşi nu putea ajunge la Elena, putea să confirme încrederea ei în el – putea să facă ceea ce dorea ea să fie făcut. Iar activitatea, concentrarea de care avea nevoie urmau să-i aducă alinare. Ca şi îndepărtarea tuturor emoţiilor. Adăugă:

— Am o idee despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla, dar e doar o bănuială şi nu vreau să discut despre asta până când nu sunt sigur.

— De ce? întrebă imperios Bonnie.

Ce contrast cu Meredith, îşi spuse Stefan. Păr roşcat ca focul şi un spirit pe potrivă. Acea faţă delicată, de forma unei inimi, şi pielea albă, aproape translucidă, erau totuşi înşelătoare. Bonnie era isteaţă şi ingenioasă, chiar dacă de-abia începea să descopere asta.

— Pentru că, dacă mă înşel, o persoană nevinovată ar putea fi rănită. Uitaţi ce e, în acest moment e doar o idee. Dar vă promit că dacă găsesc în seara asta vreo dovadă care să o sprijine, o să vă spun totul.

— Ai putea să vorbeşti cu doamna Grimesby, îi sugeră Meredith. Ea este bibliotecara oraşului şi ştie o mulţime de lucruri despre întemeierea lui.

— Şi pe urmă, e Honoria, spuse Bonnie. Vreau să spun că ea a fost unul dintre întemeietori.

Stefan se uită repede la ea.

— Credeam că Honoria Fell nu mai comunică cu tine, spuse el cu grijă.

— Nu vreau să spun să vorbeşti *cu ea.* Ea s-a dus, *pffft,*

kaput, spuse Bonnie, cu o nerăbdare iritată. Mă refer la jurnalul ei. E chiar acolo în bibliotecă, alături de cel al Elenei. Doamna Grimesby le ţine expuse lângă ghişeul de împrumuturi.

Stefan fu surprins. Nu-i plăcea prea mult ideea ca jurnalul Elenei să fie expus în bibliotecă. Dar însemnările Honoriei ar putea fi exact ceea ce căuta el. Honoria nu fusese doar o femeie înţeleaptă; fusese şi pricepută la lucrurile supranaturale. O vrăjitoare.

— Dar biblioteca s-a închis deja, remarcă Meredith.

— Asta e şi mai bine, spuse Stefan. Nimeni n-o să ştie ce informaţii ne interesează. Doi dintre noi putem să mergem acolo şi ceilalţi doi să rămână aici. Meredith, dacă vrei să vii cu mine…

— Aş prefera să rămân aici, dacă nu te superi, spuse ea. Sunt obosită, explică ea, văzându-i expresia. Şi aşa pot să-mi termin schimbul şi să ajung acasă mai devreme. De ce nu te duci cu Matt, şi rămân eu cu Bonnie aici?

Stefan continua să o privească.

— Bine, spuse el încet. În regulă. Dacă vrea şi Matt. Matt ridică din umeri.

— Atunci aşa rămâne, adăugă Stefan. S-ar putea să ne ia vreo două ore, sau chiar mai mult. Voi două rămâneţi în maşină cu portierele încuiate. Aşa ar trebui să fiţi în siguranţă.

Dacă bănuielile lui se confirmau, n-ar trebui să mai existe atacuri o vreme – cel puţin vreo câteva zile. Bonnie şi Meredith ar trebui să fie în siguranţă. Dar nu putea să nu se întrebe ce se afla în spatele refuzului lui Meredith. Era convins că nu era vorba doar de oboseală.

— Apropo, unde e Damon? întrebă Bonnie când el şi Matt se pregăteau să plece.

Stefan simţi cum i se încordează muşchii stomacului.

— Nu ştiu, răspunse.

Aşteptase ca cineva să-i pună această întrebare. Nu-l mai văzuse pe fratele lui din seara trecută, şi nu avea nici cea mai mică idee ce ar putea face Damon.

— Până la urmă o să apară el, spuse, şi închise uşa când Meredith tocmai replica:

— De asta mă tem.

El şi Matt se îndreptară în tăcere către bibliotecă, rămânând în umbră, ocolind zonele luminate. Nu-şi putea permite să fie văzut. Stefan se întorsese ca să ajute oraşul, dar era convins că oraşul nu voia să fie ajutat. Era din nou un străin, un intrus în

Fell’s Church. Dacă l-ar prinde, i-ar face rău.

Broasca bibliotecii fu simplu de deschis, era doar un mecanism cu arc. Iar jurnalele se aflau exact acolo unde spusese Bonnie că sunt.

Stefan se forţă să-şi îndepărteze mâna de jurnalul Elenei. În el erau povestite ultimele zile ale Elenei, în propriul ei scris. Dacă începea să se gândească acum la asta…

Stefan se concentră asupra caietului cu coperţi de piele de alături. Cerneala decolorată de pe paginile îngălbenite era greu de citit, dar după câteva minute ochii lui se obişnuiră cu scrisul înghesuit şi încâlcit, cu înfloriturile lui complicate.

Era povestea Honoriei Fell şi a soţului ei, care, alături de familia Smallwood şi alte câteva, veniseră în locul acesta când era încă o pustietate sălbatică. Se confruntaseră nu numai cu pericolele izolării şi ale foametei, dar şi cu viaţa sălbatică a acestor locuri. Honoria spunea povestea luptei lor pentru supravieţuire într-un fel simplu şi limpede, fără sentimentalism.

Şi în acele pagini Stefan găsi ceea ce căuta.

Simţind o furnicătură pe ceafă, reciti atent paragraful. În cele din urmă se rezemă de spătarul scaunului şi închise ochii.

Avusese dreptate. Nu mai exista nici o îndoială în mintea lui. Şi asta însemna că avea dreptate şi în legătură cu ceea ce se petrecea acum în Fell’s Church. Pentru o clipă, o senzaţie de greaţă îl străbătu, şi se simţi copleşit de o furie care îl făcu să vrea să rupă şi să sfâşie şi să facă rău. Sue. Sue cea drăguţă, care fusese prietena Elenei, murise pentru… asta. Un ritual de sânge, o iniţiere obscenă. Îl făcu să dorească să omoare.

Dar apoi furia se stinse, înlocuită de o hotărâre aprigă de a pune capăt la ceea ce se întâmpla şi de a îndrepta lucrurile.

Îţi promit, îi şopti Elenei în mintea lui. *O să opresc asta cumva. Indiferent ce va trebui să fac.*

Ridică privirea şi îl văzu pe Matt uitându-se la el.

Jurnalul Elenei era în mâna lui Matt, închis, cu degetul lui rămas undeva între pagini. În acea clipă ochii lui Matt aveau acelaşi albastru întunecat ca şi ai Elenei. Erau prea înneguraţi, plini de tumult şi durere şi ceva asemănător cu amărăciunea.

— Ai găsit, spuse Matt. Şi e rău.

— Da.

— Ştiam.

Matt puse la loc jurnalul Elenei în vitrină şi se ridică. În vocea lui se auzea o notă de satisfacţie. Tocmai demonstrase ceva.

— Aş fi putut să te scutesc să mai vii aici.

Matt îşi roti privirea prin biblioteca întunecoasă, jucându-se cu nişte monede din buzunar. Un observator oarecare ar fi crezut că era relaxat, dar vocea îl trăda. Era aspră, încordată de o tensiune pură.

— Te gândeşti la cel mai rău lucru pe care ţi-l poţi închipui şi acela este întotdeauna adevărul, spuse el.

— Matt…

Brusc, Stefan simţi cum grija pentru Matt îi strânge inima. De când revenise în Fell's Church fusese prea preocupat pentru a-l privi cu atenţie pe Matt. Acum îşi dădea seama că fusese prost, într-un fel de neiertat. Exista o problemă, o problemă teribilă. Tot trupul lui Matt era rigid, stăpânit de o tensiune care stătea să izbucnească. Iar Stefan simţea chinul, disperarea din mintea lui.

— Matt, ce e? spuse el calm. Se ridică şi se apropie de celălalt băiat. Am făcut eu ceva?

— Sunt bine.

— Tremuri.

Era adevărat. Muşchii lui încordaţi erau străbătuţi de fiori uşori.

— Am spus că sunt bine! Matt se răsuci cu spatele, încordând-şi umerii într-un gest de apărare. Oricum, ce puteai face tu ca să mă superi? Sigur, în afară de a-mi fura prietena şi de a contribui la moartea ei?

De data asta, strângerea de inimă fu mai puternică, şi durerea cumplită. Asemănătoare celei provocate de tăişul care îl omorâse odinioară, cu veacuri în urmă. Încercă să respire, incapabil să vorbească, nesigur pe propria-i voce.

— Îmi pare rău.

Vocea lui Matt era ca de plumb şi când Stefan ridică privirea către el văzu că umerii lui îşi pierduseră încordarea, erau căzuţi.

— A fost un lucru urât ce-am spus.

— A fost adevărul, replică Stefan. Aşteptă o clipă, apoi adăugă, cu o voce egală: Dar nu-i numai asta, nu-i aşa?

Matt nu răspunse. Stătea cu privirea aţintită în jos, împingând ceva invizibil de pe podea cu partea laterală a pantofului. Chiar în clipa în care Stefan era gata să renunţe, răspunse cu o întrebare.

— Cum e de fapt lumea?

— Cum e… ce?

— Lumea. Tu ai văzut mare parte din ea, Stefan. Ai avantajul

a patru sau cinci secole în plus faţă de noi, nu? Aşadar, cum stă treaba? Ceea ce vreau să spun e, este ea esenţialmente genul de loc care merită să fie salvat, sau este de fapt o grămadă de rahat? Stefan închise ochii.

— Oh, făcu el.

— Şi oamenii, Stefan? Rasa umană. Suntem noi boala, sau doar un simptom? Ceea ce vreau să spun e: ia pe cineva ca... ca Elena.

Vocea lui Matt tremură scurt, dar el continuă:

— Elena a murit pentru ca oraşul să fie sigur pentru fete ca Sue. Şi acum Sue e şi ea moartă. Şi totul se întâmplă din nou. Nu se mai termină niciodată. Nu putem învinge. Şi atunci, ce-ţi spune ţie asta?

— Matt.

— Ceea ce te întreb eu de fapt e: la ce bun? Există cumva vreo glumă cosmică pe care n-o pricep? Sau toată povestea asta e doar o greşeală mare şi afurisită? Înţelegi ce încerc eu să spun aici?

— Înţeleg, Matt. Stefan se aşează şi îşi trecu o mână prin păr. Dacă vrei să taci un minut, o să încerc să-ţi răspund.

Matt îşi trase un scaun şi se aşează călare pe el.

— Grozav. Străduieşte-te.

Privirea lui era aspră şi provocatoare, dar dincolo de ea Stefan văzu durerea confuză care îl măcina.

— Am văzut mult rău, Matt, mai mult decât îţi poţi tu imagina, spuse Stefan. Chiar l-am trăit. Întotdeauna va fi o parte din mine, indiferent cât aş lupta împotriva lui. Uneori cred că întreaga rasă umană e rea, iar cei de felul meu, mult mai puţin. Iar uneori cred că o atât de mare parte din ambele noastre rase e rea încât nu mai contează ce se întâmplă cu restul. Dar, când mă gândesc mai bine, nu ştiu mai mult decât tine. Nu pot să-ţi spun dacă există vreo noimă sau dacă lucrurile vor ajunge vreodată să fie aşa cum trebuie. Stefan se uită direct în ochii lui Matt şi spuse în mod deliberat: Dar am o altă întrebare pentru tine. Şi ce dacă? Matt se holbă la el.

— Si ce dacă?

— Mda. Şi ce dacă.

— Şi ce dacă universul e rău, şi ce dacă nimic din ce facem pentru a încerca să îl schimbăm nu contează de fapt?

Vocea lui Matt creştea în intensitate, datorită neîncrederii.

— Da, şi ce dacă? Stefan se aplecă în faţă. Deci ce ai de gând

să faci, Matt Honeycutt, dacă fiecare lucru rău despre care ai vorbit e adevărat? Ce ai de gând să faci tu însuţi? Ai de gând să renunţi să mai lupţi şi să înoţi alături de rechini?

Matt strângea cu putere spătarul scaunului.

— Despre ce vorbeşti?

— Ştii, poţi foarte bine să faci aşa. Damon spune asta mereu. Poţi să te alături taberei rele, taberei învingătoare. Şi nimeni nu te poate condamna cu adevărat, pentru că dacă aşa e universul, de ce n-ai fi şi tu la fel?

— Pe dracu'! explodă Matt, cu ochii lui albaştri arzând şi pe jumătate ridicat din scaun. Poate că asta e calea lui Damon! Chiar dacă lupta e inutilă, nu înseamnă că e bine să renunţi la ea. Chiar dacă aş şti că e inutil, tot ar trebui să încerc. Trebuie să încerc, fir-ar să fie!

— Ştiu.

Stefan se rezemă de spătar şi zâmbi uşor. Era un zâmbet obosit, dar arăta că în acea clipă se simţea atât de aproape de Matt. Şi apoi văzu pe faţa lui Matt că acesta înţelegea.

— Ştiu pentru că şi eu cred acelaşi lucru, continuă Stefan. Nu avem nici o scuză să renunţăm doar pentru că avem impresia că o să pierdem. Trebuie să încercăm – pentru că cealaltă alternativă este să cedăm.

— Eu nu sunt pregătit să cedez nimic, spuse Matt printre dinţi.

Arăta ca şi cum regăsise drumul către un foc din adâncul fiinţei lui care arsese acolo tot timpul.

— Niciodată, adăugă.

— Ei, sigur, „niciodată" e un timp foarte lung, spuse Stefan. Dar, fie că merită sau nu, o să încerc şi eu să fac la fel. Nu ştiu dacă e posibil, dar am de gând să încerc.

— Asta e tot ce poate face cineva, spuse Matt. Încet, se ridică de pe scaun şi rămase în picioare, drept. Tensiunea îi dispăruse din muşchi, iar ochii lui aveau din nou acea culoare albastră limpede, aproape sfredelitoare, pe care şi-o amintea Stefan.

— Bine, spuse el calm. Dacă ai găsit ceea ce căutai, ar fi mai bine să ne întoarcem la fete.

Stefan se gândi, mintea lui funcţionând din nou în viteză:

— Matt, dacă am dreptate în legătură cu ceea ce se întâmplă, fetele ar trebui să fie în siguranţă o perioadă de vreme. Dar tu du-te şi schimbă-le. Dacă tot sunt aici, aş vrea să citesc ceva – scris de un tip numit Gervase din Tilbury, care a trăit la începutul

secolului al treisprezecelea.

— Chiar înainte şi de vremea ta, ei? spuse Matt şi Stefan îi aruncă umbra unui surâs.

Stătură o clipă privindu-se.

— Bine. Păi, ne vedem acasă la Vickie. Matt se întoarse către uşă, apoi ezită. Brusc, se răsuci din nou spre Stefan şi îi întinse mâna. Stefan… mă bucur că te-ai întors.

Stefan i-o strânse.

— Mă bucur să aud asta – atâta spuse doar, dar în sufletul lui simţi o căldură care îndepărtă durerea ascuţită.

Şi o parte din copleşitoarea singurătate.

Capitolul 8

De unde stăteau în maşină, Bonnie şi Meredith nu puteau vedea decât fereastra lui Vickie. Ar fi fost mai bine să fie mai aproape, dar atunci exista posibilitatea să le vadă cineva.

Meredith îşi turnă restul de cafea din termos şi o bău. Apoi căscă. Îşi dădu seama, cu un sentiment de vinovăţie, şi se uită la Bonnie.

— Şi tu dormi prost noaptea? spuse Bonnie.

— Da. Nu pot să-mi imaginez de ce, răspunse Meredith.

— Crezi că băieţii au o mică discuţie?

Meredith se uită repede la ea, în mod clar surprinsă, apoi zâmbi. Bonnie îşi dădu seama că Meredith nu se aşteptase ca ea să se prindă.

— Sper, spuse Meredith. I-ar face bine lui Matt.

Bonnie încuviinţă din cap şi se relaxă pe scaunul ei. Maşina lui Meredith nu păruse niciodată mai confortabilă.

Când se uită din nou la Meredith, văzu că fata cu părul negru adormise.

Oh, grozav. Nemaipomenit. Bonnie se uită lung la zaţul de cafea din ceaşca ei şi se strâmbă. Nu îndrăznea să se relaxeze din nou; ar putea fi un dezastru dacă adormeau amândouă. Îşi înfipse unghiile în palme şi se uită lung la fereastra luminată de la camera lui Vickie.

Când îşi dădu seama că imaginea începea să se înceţoşeze şi să pară dublă, ştiu că trebuia să facă ceva.

Aer proaspăt. Asta ar putea să o ajute. Fără să se străduiască să nu facă prea mult zgomot, deblocă uşa şi ridică mânerul. Uşa

se deschise, dar Meredith continuă să respire profund.

Cred că e într-adevăr foarte obosită, îşi spuse Bonnie, ieşind din maşină. Închise uşa mai uşor, încuind-o pe Meredith înăuntru. Doar în acel moment realiză că ea nu avea cheie.

Ei, asta e, o s-o trezească pe Meredith ca să-i dea drumul înăuntru. Între timp o să se ducă să vadă ce face Vickie. Probabil că era încă trează.

Cerul era mohorât şi înnorat, dar noaptea era caldă. În spatele casei lui Vickie nucii se mişcau uşor. Greierii cântau, dar ţârâitul lor monoton părea doar că face parte dintr-o tăcere mai mare.

Parfumul caprifoiului umplu nările lui Bonnie. Bătu uşor cu unghiile la fereastra lui Vickie, furişând o privire prin despicătura dintre draperii.

Nici un răspuns. Zări pe pat un morman de pături cu nişte păr castaniu ciufulit în capătul lui. Vickie dormea şi ea.

Pe când Bonnie stătea acolo, tăcerea păru să se îndesească în jurul ei. Greierii nu mai cântau, iar copacii erau nemişcaţi. Şi totuşi, era ca şi cum ea se chinuia să audă ceva ce *ştia* că e acolo.

Nu sunt singură, realiză.

Asta nu i-o spuse unul dintre simţurile ei obişnuite. Dar cel de-al şaselea simţ, cel care îi trimitea fiori de-a lungul braţelor şi o senzaţie de gheaţă pe şira spinării, cel care în ultimul timp se trezea în prezenţa Puterii, era sigur de asta. Exista... ceva... în apropiere. Ceva... care o privea.

Se întoarse încet, temându-se să scoată vreun sunet. Dacă nu făcea nici un zgomot, poate că acel ceva nu o va prinde. Poate că nu o va observa.

Tăcerea devenise mormântală, ameninţătoare. Răsuna în urechile ei, îngânându-i zvâcnirile sângelui. Şi nu putea să nu-şi imagineze ce ar putea ieşi din acea tăcere, urlând înfiorător, în orice clipă.

Ceva cu mâini fierbinţi, umede, îşi spuse, uitându-se cu atenţie în întunericul din curte. Negru profilat pe gri, negru profilat pe negru, asta era tot ce vedea. Fiecare umbră putea fi orice, şi toate umbrele păreau să se mişte. Ceva cu mâini fierbinţi şi umede şi braţe suficient de puternice să o strivească...

Pocnetul unei crenguţe explodă prin ea asemenea unei împuşcături.

Se răsuci în direcţia din care venise sunetul, cu ochii mari şi

urechile ciulite. Dar nu era decât întuneric, întuneric şi tăcere.

Nişte degete o atinseră pe ceafa.

Bonnie se răsuci din nou, gata să cadă, gata să leşine. Era prea speriată ca să ţipe. Când văzu cine era, şocul îi copleşi toate simţurile şi muşchii i se înmuiară. S-ar fi prăvălit la pământ dacă el n-ar fi prins-o şi n-ar fi sprijinit-o.

— Pari speriată, spuse încet Damon.

Bonnie clătină din cap. Încă nu-şi recăpătase vocea. Se gândi că ar putea leşina. Dar încercă să-şi revină totuşi.

El nu mări strânsoarea, dar nu-i dădu drumul. Iar zbaterea ei avu acelaşi rezultat ca o încercare de a dărâma un zid de cărămidă cu mâinile goale. Renunţă şi se strădui să respire mai calm.

— Ţi-e frică de mine? spuse Damon. Zâmbi cu reproş, ca şi cum ar fi avut un secret numai al lor. Nu trebuie să-ţi fie.

Cum reuşise Elena să se descurce cu aşa ceva? Dar, sigur, Elena nu reuşise, îşi dădu seama Bonnie. Elena îi cedase lui Damon în cele din urmă. Damon câştigase şi făcuse exact ceea ce voise.

El îi dădu drumul unui braţ pentru a-i trasa cu un deget, abia simţit, arcuirea buzei.

— Bănuiesc că ar trebui să plec, spuse, şi să nu te mai sperii. Asta vrei?

Ca un iepure cu un şarpe, se gândi Bonnie. Aşa se simte şi iepurele. Doar că nu cred că o să mă omoare. Dar aş putea pur şi simplu să mor singură. Se simţea ca şi cum picioarele ei s-ar putea topi în clipa următoare, ca şi cum s-ar putea prăbuşi. Simţea o căldură şi un tremur în ea.

Gândeşte-te la ceva... repede. Ochii aceia negri insondabili umpleau acum universul. Îşi spuse că vedea în ei stele. *Gândeşte-te. Repede.*

Elenei nu i-ar plăcea asta, îşi spuse, chiar în clipa în care buzele lui i le atingeau pe ale ei. Da, asta era. Problema era însă că nu avea puterea să o şi rostească. Iar căldura creştea, răspândindu-i-se în tot trupul, din vârful degetelor la tălpi. Buzele lui erau răcoroase, ca mătasea, dar tot restul era atât de fierbinte. Nu avea de ce să-i fie frică; putea pur şi simplu să se relaxeze şi să se lase să plutească. Dulceaţa o copleşi…

— Ce dracu se petrece aici?

Vocea sparse tăcerea, rupse vraja. Bonnie tresări şi descoperi că era capabilă să întoarcă iar capul. Matt stătea la marginea

curţii, cu pumnii strânşi, cu ochii ca nişte aşchii de gheaţă albăstruie. O gheaţă atât de rece încât ardea.

— Pleacă de lângă ea, spuse Matt.

Spre surprinderea lui Bonnie, strânsoarea de pe braţul ei slăbi. Făcu un pas în spate, îşi aranjă bluza, răsuflând greu. Mintea îi funcţiona din nou.

— E-n regulă, îi spuse lui Matt, cu o voce aproape normală. Eu doar…

— Du-te la maşină şi rămâi acolo.

Ei, stai puţin, îşi spuse Bonnie. Se bucura că venise Matt; întreruperea venise exact la ţanc, şi foarte convenabil. Dar exagera puţin cu atitudinea de frate mai mare super-protector.

— Ascultă, Matt…

— Du-te, spuse el, continuând să-l privească fix pe Damon.

Meredith nu i-ar fi permis să-i comande aşa. Iar Elena cu siguranţă nu l-ar fi lăsat. Bonnie deschise gura să-i spună lui Matt să se ducă el însuşi să stea în maşină, când brusc îşi dădu seama de ceva.

Asta era prima oară, după multe luni, când îl vedea pe Matt că-i pasă cu adevărat de ceva. Lumina revenise în ochii aceia albaştri – acea fulgerare rece de furie dreaptă care îl făcea până şi pe Tyler Smallwood să se dea înapoi. În clipa asta Matt era viu şi plin de energie. Era din nou el însuşi.

Bonnie îşi muşcă buza. Pentru o clipă se luptă cu propria-i mândrie. Apoi o învinse şi îşi lăsă în jos privirea.

— Mulţumesc pentru că m-ai salvat, murmură şi ieşi din curte.

Matt era atât de furios încât nu îndrăzni să se apropie mai mult de Damon de teamă că l-ar putea lovi. Iar întunecimea îngheţată din ochii lui Damon îi spunea că asta n-ar fi o idee foarte bună.

Dar vocea lui Damon era calmă, aproape imperturbabilă.

— Pofta mea pentru sânge nu e doar o toană, ştii. E o necesitate în care tu te amesteci. Eu nu fac decât ceea ce trebuie să fac.

Această indiferenţă crudă era prea mult pentru Matt. Ei ne consideră o hrană, îşi aminti el. Ei sunt vânătorii, noi suntem prada. Şi îşi pusese ghearele pe Bonnie. Bonnie, care nu putea să-i facă rău nici unui pisoi. Cu dispreţ, spuse:

— Atunci, de ce nu alegi pe cineva de statura ta? Damon zâmbi, şi aerul deveni mai rece.

— Pe tine, de pildă? întrebă el.

Matt doar îl privi lung. Simţea cum muşchii maxilarelor i se încordează. După o clipă, spuse crispat:

— Poţi să încerci.

— Pot să fac mai mult decât să încerc doar, Matt.

Damon înainta cu un singur pas către el, ca o panteră care se furişează către pradă. Fără să vrea, Matt se gândi la felinele din junglă, la săritura lor puternică şi la dinţii lor ascuţiţi, care sfâşie. Se gândi cum arătase Tyler în baraca metalică anul trecut după ce Stefan terminase cu el. Carne roşie. Doar carne roşie crudă şi sânge.

— Cum îl chema pe profesorul ăla de istorie? spuse Damon pe un ton dulce. Acum părea amuzat, discuţia îi făcea plăcere. Domnul Tanner, nu? Cu el am făcut mai mult decât să încerc doar.

— Eşti un criminal.

Damon dădu din cap aprobator, ca şi cum tocmai fusese prezentat.

— Evident, a băgat cuţitul în mine. Nu avusesem de gând să-i sug tot sângele, dar m-a iritat şi m-am răzgândit. Şi tu mă iriţi acum, Matt.

Matt îşi lipise genunchii unul de celălalt ca să nu o ia la fugă. Nu era numai acea graţie de felină care pândeşte, nu erau doar ochii aceia negri inumani aţintiţi în ochii lui. Exista ceva înăuntrul lui Damon care stârnea groaza în mintea omenească. O ameninţare care vorbea direct sângelui lui Matt, spunându-i să facă orice pentru a pleca de acolo.

Dar nu voia să fugă. Conversaţia lui cu Stefan era acum înceţoşată în mintea lui, dar din ea ştia un lucru. Chiar dacă murea aici, nu avea să fugă.

— Nu fi prost, spuse Damon, ca şi cum auzise fiecare cuvânt din gândurile lui Matt. Nu ţi s-a luat niciodată sânge cu forţa, nu-i aşa? Doare, Matt. Doare foarte tare.

Elena, îşi aminti Matt. Prima dată când îi luase ea sânge fusese speriat, iar teama fusese destul de mare. Dar atunci o făcuse din proprie voinţă. Cum ar fi atunci când nu ar vrea?

N-am să fug. N-am să întorc privirea. Iar cu voce tare spuse, continuând să-l privească în ochi pe Damon:

— Dacă ai de gând să mă omori, mai bine ai tăcea din gură şi ai trece la treabă. Pentru că e posibil să mă faci să mor, dar asta e tot ce mă poţi sili să fac.

— Eşti mai prost chiar decât fratele meu, spuse Damon. Din doi paşi acoperi distanţa dintre el şi Matt. Îl înşfacă pe Matt de tricou şi îi prinse gâtul cu mâinile. Cred că va trebui să te învăţ în acelaşi fel.

Totul încremeni. Matt îşi putea mirosi propria frică, dar nu se mişcă. Acum nu se putea mişca.

Nu conta. Nu cedase. Dacă murea în această clipă, murea ştiind lucrul asta.

Dinţii lui Damon erau o sclipire albă în întuneric. Ascuţiţi ca nişte cuţite de tăiat carnea. Matt aproape că le simţea muşcătura de lamă înainte să-l atingă.

N-am să cedez nimic, îşi spuse, şi închise ochii.

Îmbrâncitura îl luă total pe neaşteptate. Se împiedică şi căzu în spate. Deschise larg ochii. Damon îi dăduse drumul şi îl împinsese departe de el.

Fără nici o expresie, ochii aceia negri coborâră spre el, unde stătea pe jos.

— O să încerc să ţi-o spun în aşa fel ca să înţelegi, zise Damon. Nu cred că vrei să te pui cu mine, Matt. Sunt mult mai periculos decât îţi poţi închipui. Acum pleacă de aici. E rândul meu să stau de pază.

Matt se ridică în tăcere. Îşi netezi tricoul acolo unde mâinile lui Damon îl boţiseră. Şi apoi plecă, dar nu alergă şi nici nu se feri de ochii lui Damon.

Am câştigat, îşi spuse. Sunt încă în viaţă, deci am câştigat.

Iar în cele din urmă în ochii aceia negri fusese un soi de respect feroce. Îl făcea pe Matt să-şi pună unele întrebări. Multe întrebări.

Bonnie şi Meredith stăteau în maşină când Matt se întoarse. Amândouă păreau îngrijorate.

— Ai stat mult, spuse Bonnie. Eşti bine?

Matt îşi dori ca oamenii să nu-i mai pună întrebarea asta.

— Sunt bine, răspunse şi apoi adăugă: Serios. După o clipă de gândire hotărî că mai trebuia să spună ceva. Îmi pare rău că am ţipat la tine acolo, Bonnie.

— E-n regulă, spuse Bonnie pe un ton rece. Apoi, îmblânzindu-se puţin, spuse: Ştii, chiar arăţi mai bine. Semeni mai mult cu vechiul Matt.

— Zău? Îşi netezi din nou tricoul mototolit, privind în jur. Ei, o ceartă cu vampirii e fără îndoială un exerciţiu grozav de încălzire.

— Ce-aţi făcut voi, băieţi? V-aţi lăsat capul în jos ca doi

berbeci şi v-aţi repezit unul la altul din colţuri opuse ale curţii? întrebă Meredith.

— Ceva în genul ăsta. Zice că acum o s-o păzească el pe Vickie.

— Crezi că putem să avem încredere în el? spuse pe un ton serios Meredith.

Matt se gândi puţin.

— Adevărul e că da, o cred. E ciudat, dar sunt convins că n-o să-i facă rău. Iar dacă apare asasinul, cred că o să aibă parte de o surpriză. Damon de-abia aşteaptă să se lupte. Am putea să mergem înapoi la bibliotecă după Stefan.

Stefan nu se vedea în faţa bibliotecii, dar când maşina trecu de câteva ori în susul şi-n josul străzii, îşi făcu apariţia din întuneric. Avea cu el o carte groasă.

— Să spargi uşa şi să intri şi să dai o lovitură serioasă – o carte de la bibliotecă, remarcă Meredith. Mă întreb cât poţi să primeşti pentru aşa ceva acum.

— Am împrumutat-o, spuse Stefan, părând jignit. Pentru asta sunt bibliotecile, nu? Şi am copiat şi ce voiam din jurnal.

— Vrei să zici că ai descoperit? Ţi-ai dat seama? Atunci poţi să ne spui tuturor, aşa cum ai promis, spuse Bonnie. Hai să mergem la pensiune.

Stefan păru uşor surprins când află că Damon apăruse şi se postase lângă casa lui Vickie, dar nu făcu nici un comentariu. Matt nu îi spuse exact cum apăruse Damon, şi observă că nici Bonnie nu spuse nimic.

— Sunt aproape sigur de ceea ce se întâmplă în Fell’s Church. Şi, oricum, am rezolvat deja jumătate din mister, spuse Stefan odată ce toată lumea se instală în camera lui din mansarda pensiunii. Dar există doar o singură cale de a o dovedi, şi numai o singură cale de a rezolva cealaltă jumătate. Am nevoie de ajutor, dar nu e ceva ce am de gând să cer în mod nechibzuit.

Se uită la Bonnie şi Meredith când spuse asta.

Ele se priviră, apoi îşi întoarseră ochii către el.

— Tipul ăsta ne-a omorât una dintre prietene, spuse Meredith. Şi o înnebuneşte pe alta. Dacă ai nevoie de ajutorul nostru, îl ai.

— Indiferent ce se întâmplă, adăugă Bonnie.

— E ceva periculos, nu? întrebă Matt. Nu se putu abţine. De parcă Bonnie nu trecuse prin atâtea…

— Da, e periculos. Dar ştii, e şi lupta lor.

— Fir-ar să fie, chiar e, spuse Bonnie. Meredith în mod clar încerca să-şi ascundă un zâmbet. În cele din urmă se răsuci cu spatele la ei ca să poată râde.

— Matt s-a întors, spuse ea când Stefan o întrebă care era gluma.

— Ne-a fost dor de tine, adăugă Bonnie.

Matt nu înţelegea de ce îi zâmbeau cu toţii, şi asta îl făcu să simtă o căldură plăcută în piept, dar şi stânjeneală. Se duse din nou lângă fereastră.

— Chiar *este* periculos, le spuse Stefan fetelor. N-o să încerc să vă păcălesc. Dar este singura şansă. Toată treaba asta e puţin cam complicată, şi ar fi mai bine să încep cu începutul. Trebuie să ne întoarcem la întemeierea oraşului Fell's Church…

Şi vorbi mult, târziu în noapte.

Joi, 11 iunie, 7 dimineaţa

Dragă Jurnalule,

Nu am putut scrie aseară, pentru că m-am întors acasă foarte târziu. Mama s-a supărat din nou. Ar fi fost isterică dacă ar fi ştiut ce am făcut de fapt. Stând cu vampiri şi plănuind ceva care ar putea să mă omoare. Care ar putea să ne omoare pe toţi.

Stefan are un plan ca să-l prindă pe tipul care a omorât-o pe Sue. Asta îmi aduce aminte de unele din planurile Elenei – şi asta mă îngrijorează. Întotdeauna sunau minunat, dar de multe ori nu erau bune.

Am discutat despre cine primeşte cea mai periculoasă sarcină şi am decis să fie Meredith. Ceea ce pentru mine e în regulă – vreau să spun că ea e mai puternică şi mai atletică, şi întotdeauna rămâne calmă în situaţii disperate. Dar mă irită puţin că toată lumea a ales-o pe ea atât de repede, mai ales Matt. Adică, nu e ca şi cum aş fi total incompetentă. Ştiu că nu sunt la fel de isteaţă ca şi ceilalţi, şi cu siguranţă nu sunt la fel de bună la sport sau la fel de calmă într-o situaţie tensionată, dar nu sunt complet toantă. Sunt şi eu bună la ceva.

Oricum, o s-o facem după absolvire. Suntem cu toţii implicaţi în asta, cu excepţia lui Damon, care o va păzi pe Vickie. E ciudat, dar acum toţi avem încredere în el. Chiar şi eu. În ciuda a ce s-a întâmplat aseară, nu cred că o să lase să i se întâmple ceva lui Vickie.

N-am mai visat-o pe Elena. Cred că dacă o s-o visez, o să m-apuc să ţip înnebunită. Sau n-o să mă mai culc niciodată. Pur

şi simplu n-aş mai putea suporta aşa ceva.

Bun, acum ar fi mai bine să plec. Să sperăm că până duminică vom dezlega misterul şi criminalul va fi prins. Am încredere în Stefan.

Sper doar să-mi pot aminti ce am eu de făcut.

Capitolul 9

— Şi iată, doamnelor şi domnilor, vă prezint promoţia ’92!

Bonnie îşi aruncă toca în aer împreună cu toţi ceilalţi. Am reuşit, îşi spuse. Indiferent ce se întâmplă diseară, Matt şi Meredith şi cu mine am reuşit să absolvim liceul. În acest ultim an şcolar, au fost momente când se îndoise cât se poate de serios de asta.

Ţinând seama de moartea lui Sue, Bonnie se aşteptase ca ceremonia de absolvire să fie apatică sau tristă. În schimb, era un soi de agitaţie frenetică. Ca şi cum toată lumea sărbătorea faptul că era în viaţă – înainte să fie prea târziu.

Agitaţia se transformă în larmă când părinţii veniră în faţă şi ultimul an de la liceul „Robert E. Lee” se răspândi în toate direcţiile, strigând veseli şi făcându-şi de cap. Bonnie îşi scoase toca şi apoi se uită în obiectivul aparatului de fotografiat al mamei ei.

Poartă-te normal, asta e important, îşi spuse. O zări pe mătuşa Elenei, Judith, alături de Robert Maxwell, bărbatul cu care mătuşa Judith se căsătorise de curând, stând pe margine. Robert o ţinea de mână pe surioara Elenei, Margaret. Când o zăriră pe Bonnie, îi zâmbiră cu curaj, dar ea se simţi stânjenită când îi văzu apropiindu-se.

— Oh, domnişoară Gilbert… adică doamnă Maxwell… nu trebuia… spuse ea când mătuşa Judith îi întinse un buchet mic de trandafiri roz.

Mătuşa Judith zâmbi cu lacrimi în ochi.

— Asta ar fi fost o zi foarte specială pentru Elena, spuse ea. Vreau să fie specială şi pentru tine şi Meredith.

— Oh, mătuşă Judith! Într-un gest impulsiv, Bonnie o îmbrăţişa pe femeie. Îmi pare atât de rău, şopti. Cumplit de rău.

— Cu toţii îi ducem dorul, spuse mătuşa Judith. Apoi se trase înapoi şi zâmbi iar, şi cei trei se îndepărtară. Bonnie se întoarse cu spatele, cu un nod în gât, pentru a se uita la mulţimea care

sărbătorea zgomotos.

Îl văzu pe Ray Hernandez, băiatul cu care fusese la balul din toamnă, invitând pe toată lumea la el în acea seară, la o petrecere. Apoi îl văzu pe prietenul lui Tyler, Dick Carter, dându-se în spectacol ca de obicei. Tyler zâmbea neobrăzat pe când tatăl lui făcea poză după poză. Matt asculta, cu o expresie total neimpresionată, ce îi spunea un impresar de fotbal de la Universitatea James Madison. Meredith stătea în apropiere, ţinând în mână un buchet de trandafiri roşii şi părând gânditoare.

Vickie nu era acolo. Părinţi ei nu o lăsaseră să vină, susţinând că nu era în stare să iasă din casă. Nici Caroline nu era acolo. Stătea în apartamentul din Heron al familiei. Mama ei îi spusese mamei lui Bonnie că avea gripă, dar Bonnie ştia adevărul. Caroline era speriată.

Şi poate că are dreptate să fie, îşi spuse Bonnie, îndreptându-se către Meredith. Poate că ea va fi singura dintre noi care va trece cu bine de săptămâna viitoare.

Trebuie să pari normală, să te porţi normal. Ajunse lângă grupul lui Meredith. Meredith înfăşură ciucurele roşu cu negru al tocii în jurul buchetului, răsucindu-l cu degete subţiri şi nervoase.

Bonnie aruncă repede o privire în jur. Bun. Ăsta era locul. Şi acum era momentul.

— Ai grijă cu ăla, o să-l rupi, spuse ea cu voce tare. Privirea melancolică a lui Meredith nu se schimbă. Continuă să se uite la ciucure, răsucindu-l.

— Nu e corect, spuse ea, ca noi să primim asta şi Elena nu. E nedrept.

— Ştiu, e groaznic, spuse Bonnie. Dar îşi păstră tonul detaşat. Aş vrea să putem face ceva, dar nu putem.

— Totul e nedrept, continuă Meredith, ca şi cum nu o auzise. Noi stăm aici, în soare, la ceremonia de absolvire, şi ea e sub… sub piatra aia.

— Ştiu, ştiu, spuse Bonnie pe un ton ce se voia liniştitor. Meredith, nu te mai amărî singură. Gândeşte-te la altceva. Uite, după ce te duci să iei prânzul cu părinţii tăi, nu vrei să mergi la petrecerea lui Raymond? Chiar dacă nu suntem invitate, putem să ne ducem.

— Nu! spuse Meredith cu o vehemenţă surprinzătoare. Nu vreau să mă duc la nici o petrecere. Cum poţi să te gândeşti doar la aşa ceva? Cum poţi să fii aşa de superficială?

— Păi, trebuie să facem ceva…

— O să-ţi spun ce-o să fac eu. O să mă duc la cimitir după-masă. O să pun asta pe mormântul Elenei. Ea e cea care îl merită.

— Meredith, nu fi proastă. Nu poţi să te duci acolo, mai ales seara. E o nebunie. Şi Matt ar spune la fel.

— Ei bine, nu-l invit pe Matt. Nu invit pe nimeni cu mine, mă duc singură.

— Nu se poate. Dumnezeule, Meredith, întotdeauna am crezut că ai ceva creier…

— Iar eu întotdeauna am crezut că eşti cât de cât sensibilă. Dar e clar că nici măcar nu vrei să te gândeşti la Elena. Sau asta e pentru că îl vrei pentru tine pe fostul ei prieten?

Bonnie îi trase o palmă.

Palma fu zdravănă, dată cu toată forţa. Lui Meredith i se tăie răsuflarea şi îşi duse o mână la obrazul care deja începea să se înroşească. Toată lumea din jur le privea.

— Gata, am terminat cu tine, Bonnie McCullough, spuse Meredith după o clipă, cu o voce de un calm implacabil. Nu vreau să mai vorbesc niciodată cu tine.

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

— Niciodată e prea curând pentru mine! strigă Bonnie în urma ei.

Când Bonnie îşi roti privirea în jurul ei, toată lumea îşi feri ochii. Dar nu încăpea nici o îndoială că ea şi Meredith fuseseră centrul atenţiei în ultimele câteva minute. Bonnie îşi muşcă interiorul obrajilor pentru a-şi păstra o expresie serioasă şi se duse la Matt, care scăpase de impresar.

— Cum a fost? murmură ea către Matt.

— Bine.

— Crezi că am exagerat cu palma? De fapt, nici nu era în plan; m-a luat valul. Poate că a fost prea evident…

— A fost bine, foarte bine.

Matt părea preocupat. Nu avea expresia aceea posomorâtă, apatică, interiorizată din ultimele luni, dar era clar absent.

— Ce-i? E ceva în neregulă cu planul? întrebă Bonnie.

— Nu, nu. Ascultă, Bonnie. M-am gândit. Tu ai fost cea care ai descoperit trupul domnului Tanner în Casa Bântuită de Halloween, nu?

Bonnie fu luată prin surprindere. Se înfioră involuntar de dezgust.

— Ei, eu am fost prima care mi-am dat seama că e mort,

mort de-adevăratelea, în loc să se prefacă doar. De ce naiba ţi-ai adus aminte de asta acum?

— Pentru că poate tu reuşeşti să răspunzi la o întrebare. Ar fi putut domnul Tanner să bage un cuţit în Damon?

— Ce?

— Ei, ar fi putut?

— Eu… Bonnie clipi şi se încruntă. Apoi ridică din umeri. Cred că da. Sigur. Era o scenă de sacrificiu druid, iar cuţitul pe care-l foloseam noi era unul adevărat. Discutasem să fie unul de jucărie, dar pentru că domnul Tanner urma să fie întins chiar lângă el, ne-am gândit că era destul de sigur. De fapt… Bonnie se încruntă mai tare. Cred că atunci când am găsit trupul, cuţitul era în alt loc decât cel în care îl pusesem la început. Dar, sigur, e posibil ca vreun copil să-l fi mutat. Matt, de ce mă întrebi?

— Ei, e doar ceva ce mi-a spus Damon, răspunse Matt, privind din nou fix în depărtare. Mă întrebam dacă putea fi adevărat.

— Oh. Bonnie aşteptă ca Matt să continue, dar el nu mai spuse nimic. Bun, spuse ea în cele din urmă, dacă s-au lămurit toate, poţi să te întorci pe pământ, te rog? Şi nu crezi că poate ar trebui să mă iei în braţe? Doar ca să-mi arăţi că eşti de partea mea şi nu există nici o şansă ca tu să apari la mormântul Elenei în seara asta împreună cu Meredith?

Matt pufni, dar privirea aceea pierdută dispăru din ochii lui. O cuprinse cu un braţ pe după umeri şi o strânse lângă el pentru o clipă.

Deja-vu, îşi spuse Meredith, stând lângă poarta cimitirului. Problema era că nu-şi putea da seama cu exactitate de care dintre experienţele ei anterioare în cimitir îi amintea seara aceasta. Fuseseră prea multe.

Într-un fel, aici începuse totul. Aici jurase Elena să nu aibă linişte până când Stefan nu era al ei. Le făcuse şi pe Bonnie şi Meredith să jure că or s-o ajute – un jurământ pecetluit cu sânge. Ce potrivit, îşi spuse acum Meredith.

Şi tot aici o atacase Tyler pe Elena în seara balului din toamnă. Stefan venise în ajutorul ei, şi acela fusese începutul pentru ei. Cimitirul ăsta văzuse o mulţime de lucruri.

Văzuse chiar şi tot grupul lor îndreptându-se către biserica în ruine în decembrie, căutând bârlogul lui Katherine. Şapte dintre ei coborâseră în criptă: Meredith însăşi, Bonnie, Matt şi Elena, cu

Stefan, Damon şi Alaric. Dar numai şase mai ieşiseră de acolo. Când o scoseseră pe Elena din criptă, fusese ca s-o îngroape.

Cimitirul acesta reprezentase începutul, dar şi sfârşitul. Şi poate va fi un alt sfârşit şi în această seară.

Meredith porni pe cărare.

Aş vrea să fii aici, Alaric, îşi spuse ea. Am nevoie de optimismul tău şi de cunoştinţele tale despre supranatural – şi, sigur, nu mi-ar strica nici muşchii tăi.

Mormântul Elenei era, evident, în cimitirul nou, unde iarba era tunsă şi mormintele acoperite cu coroane de flori. Lespedea era foarte simplă, aproape banală, cu o scurtă inscripţie. Meredith se aplecă şi aşeză buchetul în faţa ei. Apoi, încet, puse lângă el şi ciucurele roşu cu negru al tocii sale. În lumina palidă, cele două culori păreau una singură, nuanţa sângelui uscat. Meredith îngenunche şi îşi încrucişă mâinile încet. Şi aşteptă.

În jurul ei, cimitirul era tăcut. Părea să aştepte şi el împreună cu ea, ţinându-şi răsuflarea. Şirurile de pietre albe se ridicau de-o parte şi de alta a ei, lucind slab. Meredith ascultă, încercând să desluşească un sunet.

Şi apoi îl auzi. Paşi grei.

Cu capul aplecat, rămase liniştită, prefăcându-se că nu observă nimic.

Paşii răsunară mai aproape, fără să se obosească să se furişeze.

— Bună, Meredith.

Meredith întoarse repede capul.

— Oh, Tyler, făcu ea. M-ai speriat. Credeam că era... nu contează.

— Daaa? făcu Tyler şi buzele lui se desfăcură într-un rânjet neliniştitor. Ei, îmi pare rău că eşti dezamăgită. Dar sunt eu, doar eu şi nimeni altcineva.

— Ce cauţi aici, Tyler? Nici o petrecere grozavă în seara asta?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

Ochii lui Tyler coborâră către piatra de mormânt şi ciucure şi faţa i se înnegură.

— Dar cred că ştiu deja răspunsul. Eşti aici pentru ea. „Elena Gilbert, o lumină în întuneric”, citi el sarcastic.

— Aşa e, spuse calmă Meredith. Ştii, „Elena” înseamnă lumină. Şi cu siguranţă a fost înconjurată de întuneric. Aproape că a înfrânt-o, dar în final ea a câştigat.

— Poate, spuse Tyler, şi îşi mişcă maxilarul meditativ, cu

ochii mijiţi. Dar ştii, Meredith, e o chestie ciudată cu întunericul ăsta. Întotdeauna în culise aşteaptă mai mult decât crezi.

— Ca în seara asta, spuse Meredith, ridicând privirea către cer.

Era senin şi spuzit cu stele palide.

— E foarte întuneric în seara asta, Tyler. Dar mai devreme sau mai târziu o să răsară soarele.

— Mda, dar mai întâi apare Luna. Tyler chicoti dintr-odată, ca la o glumă pe care doar el o înţelegea. Hei, Meredith, ai văzut vreodată mormintele familiei Smallwood? Hai, vino să ţi le arăt. Nu sunt departe de aici.

Exact aşa cum i le arătase Elenei, se gândi Meredith. Într-un fel o distra acest duel verbal, dar nu uitase pentru ce venise aici. Degetele ei reci căutară în buzunar şi găsiră crenguţa de verbină.

— E-n regulă, Tyler. Cred că prefer să rămân aici.

— Eşti convinsă? Un cimitir e un loc prea periculos ca să stai singură.

Spirite neliniştite, îşi spuse Meredith. Îl privi în ochi.

— Ştiu, răspunse.

El rânjea din nou, arătându-şi dinţii mari ca nişte pietre de mormânt.

— Oricum, poţi să le vezi de aici dacă ai ochi buni. Uită-te într-acolo, către cimitirul cel vechi. Aşa, vezi ceva care luceşte roşu în mijlocul lui?

— Nu.

Peste copaci, către est, se vedea o geană de lumină palidă. Meredith rămase cu privirea la ea.

— Ei, haide, Meredith. Nici nu vrei să încerci. Când o să se ridice Luna o să vezi mai bine.

— Tyler, nu pot să mai pierd vremea pe aici. Am plecat.

— Nu, nu pleci. Şi apoi, în vreme ce degetele ei se încleştau pe crenguţa de verbină, strângând-o în pumn, el adăugă cu o voce mieroasă: Vreau să spun că nu pleci până nu-ţi spun povestea pietrei ăleia de mormânt, da? E o poveste grozavă. Vezi tu, lespedea e făcută din marmură roşie, şi e singura de felul ăsta în tot cimitirul. Iar sfera aia din vârf – o vezi? – trebuie să cântărească o tonă. Dar se mişcă. Se mişcă ori de câte ori un Smallwood urmează să moară. Bunicul meu nu a crezut; a făcut o zgârietură pe piatră, chiar în faţă. Venea şi o verifica aproape în fiecare lună. Pe urmă a venit odată şi a găsit zgârietura în

spate. Sfera se rotise cu totul. S-a străduit din răsputeri să o întoarcă la loc, dar n-a reuşit. Era prea grea. Şi în noaptea aia a murit, în patul lui. L-au îngropat sub sferă.

— Probabil că a făcut un atac de cord din cauza efortului, spuse sarcastic Meredith, dar palmele o furnicau.

— Eşti cam ciudată, ştii? Întotdeauna atât de calmă. Nu-ţi pierzi niciodată capul. Îţi trebuie mult ca să ţipi, nu?

— Am plecat, Tyler. Mi-ajunge.

O lăsă să se îndepărteze câţiva paşi, apoi spuse:

— Dar în seara aia la Caroline ai ţipat, nu?

Meredith se întoarse.

— De unde ştii?

Tyler îşi dădu ochii peste cap.

— Ai puţină încredere în inteligenţa mea, da? Ştiu o mulţime de lucruri, Meredith. De pildă, ştiu ce ai în buzunar.

Degetele lui Meredith rămaseră nemişcate.

— Ce vrei să spui?

— Verbină, Meredith. *Verbena officinalis.* Am un prieten care se pricepe la genul ăsta de lucruri.

Acum, Tyler era concentrat, zâmbind tot mai larg, privindu-i faţa cu atenţie, ca şi cum urmărea emisiunea lui preferată la televizor. Ca o pisică plictisită să se mai joace cu un şoarece, începea să acţioneze.

— Şi ştiu şi pentru ce e. Îşi roti privirea în jur cu o grijă exagerată şi-şi duse un degete la buze. Şşşt. Vampiri, şopti el. Apoi îşi dădu capul pe spate şi râse zgomotos.

Meredith făcu un pas înapoi.

— Crezi că asta are să te ajute, nu? Dar o să-ţi spun un secret.

Meredith măsură din ochi distanţa dintre ea şi alee. Îşi păstră expresia calmă, dar înăuntrul ei începu să urce un tremur violent. Nu ştia dacă o să fie în stare să ducă asta până la capăt.

— Nu pleci nicăieri, iubito, spuse Tyler, şi o mână mare se încleştă pe încheietura lui Meredith.

Meredith o simţea fierbinte şi umedă pe piele, dincolo de manşeta jachetei.

— O să stai chiar aici, să-ţi primeşti surpriza. Trupul îi era acum cocoşat, capul împins înainte, şi pe buzele lui se vedea un rânjet triumfător.

— Dă-mi drumul, Tyler. Mă doare!

Panica o fulgeră pe Meredith când simţi carnea lui Tyler lipită

de carnea ei. Dar mâna nu făcu decât să strângă mai tare, un tendon strivind osul fin al încheieturii ei.

— Asta e un secret, iubito, pe care nimeni nu-l mai ştie, spuse Tyler, trăgând-o mai aproape, cu răsuflarea lui fierbinte pe faţa ei. Ai venit aici pregătită împotriva vampirilor. Dar eu nu sunt vampir.

Inima lui Meredith bătea nebuneşte.

— Dă-mi drumul!

— Mai întâi vreau să te uiţi acolo. Acum poţi să vezi piatra de mormânt, spuse el, răsucind-o, şi ea nu avu încotro şi se uită.

Avea dreptate Tyler; o putea vedea, ca un monument roşu cu un glob strălucitor deasupra. Sau... nu un glob. Sfera aceea de marmură arăta ca... arăta ca...

— Acum uită-te spre est. Ce vezi acolo, Meredith? continuă Tyler, cu vocea răguşită de exaltare.

Era Luna plină. Se ridicase în timp ce el îi vorbise şi acum atârna deasupra dealurilor, perfect rotundă şi dilatată, o minge roşie uriaşă, umflată.

Şi cu asta semăna piatra de mormânt. Cu o Lună plină din care picura sânge.

— Ai venit aici apărată împotriva vampirilor, Meredith, spuse Tyler din spatele ei, şi mai răguşit. Dar cei din neamul Smallwood nu sunt deloc vampiri. Noi suntem altceva.

Şi apoi urlă.

Nici un gâtlej omenesc n-ar fi putut scoate un asemenea sunet. Nu era o imitaţie a unui animal; era real. Un mârâit gutural plin de răutate care crescu în intensitate, şi crescu, făcând-o pe Meredith să întoarcă brusc capul spre el şi să-l privească uluită, fără să-i vină să creadă. Ceea ce vedea era atât de oribil încât mintea ei nu putea să accepte...

Meredith ţipă.

— Ţi-am spus că e o surpriză. Îţi place? spuse Tyler.

Vocea lui era joasă, îngroşată de salivă, iar limba roşie se bălăngănea între şirurile de canini prelungi. Faţa lui nu mai semăna cu a unui om. Se prelungea înainte în mod grotesc într-un bot, iar ochii deveniseră galbeni, cu pupile ca nişte fante. Părul lui blond-roşcat îi acoperise obrajii şi ceafa. Blană.

— Poţi să ţipi cât vrei aici, nimeni n-o să te audă, adăugă el.

Fiecare muşchi din trupul lui Meredith era încordat, încercând să se îndepărteze de el. Era o reacţie viscerală, o reacţie pe care nu şi-ar fi putut-o stăpâni şi dacă ar fi vrut. Răsuflarea lui era atât

de fierbinte şi mirosea a fiară. Unghiile pe care şi le înfipsese în încheietura ei erau gheare negre, tocite. Meredith nu avea puterea să ţipe din nou.

— Mai sunt şi alte lucruri în afară de vampiri cărora le place sângele, spuse Tyler cu noua lui voce năclăită de bale. Iar eu vreau să-l gust pe-al tău. Dar mai întâi o să ne distrăm puţin.

Deşi stătea tot în două picioare, trupul lui era adus de spate şi ciudat de deformat. Meredith se zbătu, dar fără putere, în vreme ce el o împingea în jos. Ea era o fată puternică, dar forţa lui era mult mai mare, iar muşchii i se încordau sub cămaşă pe când o ţintuia la pământ.

— Întotdeauna te-ai crezut prea bună pentru mine, nu-i aşa? Ei, acum o să descoperi ce-ai pierdut.

N-am aer, îşi spuse Meredith disperată. Braţul lui o apăsa pe gât, împiedicând-o să respire. Valuri de ceaţă cenuşie se rostogoliră prin creierul ei. Dacă leşina acum…

— O să-ţi doreşti să mori la fel de repede ca Sue. Faţa lui Tyler plutea deasupra ei, la fel de roşie ca Luna, cu limba aceea lungă bălăngănindu-se. Cu cealaltă mână îi ţinea braţele deasupra capului.

— Ştii povestea Scufiţei Roşii?

Cenuşiul devenea negru, spuzit cu luminiţe minuscule. Ca nişte stele, îşi spuse Meredith. Cad în stele…

— Tyler, ia mâinile de pe ea! Dă-i drumul, acum! Mârâitul bălos al lui Tyler se transformă brusc într-un schelălăit uimit. Braţul care apăsa pe gâtul lui Meredith slăbi presiunea şi aerul năvăli în plămânii ei. În jurul său răsunau paşi.

— Aştept de mult să fac asta, Tyler, spuse Matt, înşfăcând capul blond-roşcat de păr şi trăgându-l în spate.

Apoi pumnul lui Matt se repezi în botul nou apărut al lui Tyler. Din nasul umed de animal ţâşni sângele.

Sunetul pe care îl scoase Tyler făcu inima lui Meredith să i se oprească în piept. Se năpusti asupra lui Matt, răsucindu-se în aer, cu ghearele scoase. Matt căzu pe spate sub forţa atacului şi Meredith, ameţită, încercă să se scoale de jos. Dar nu putea: toţi muşchii îi tremurau incontrolabil. Dar altcineva îl ridică pe Tyler de pe Matt ca şi cum Tyler nu era mai greu decât o păpuşă.

— Exact ca pe vremuri, Tyler, spuse Stefan, dându-i drumul lui Tyler pe picioare şi privindu-l.

Tyler se holbă la el o clipă, apoi încercă să fugă.

Era rapid, strecurându-se cu o agilitate de fiară printre şirurile

de morminte. Dar Stefan se dovedi mai rapid şi îi tăie drumul.

— Meredith, eşti rănită? Meredith?

Bonnie îngenunchease lângă ea. Meredith dădu din cap – încă nu putea să vorbească – şi o lăsă pe Bonnie să-i sprijine capul.

— Ştiam eu că trebuia să-l oprim mai repede, ştiam eu, repetă Bonnie îngrijorată.

Stefan îl târa pe Tyler înapoi.

— Am ştiut întotdeauna că eşti un ticălos, spuse, lipindu-l pe Tyler de o piatră de mormânt, dar n-am ştiut că eşti aşa de prost. Credeam că te-ai învăţat minte să nu mai sari pe fete în cimitir, dar se pare că nu. Şi trebuia să te mai şi lauzi cu ce i-ai făcut lui Sue. Asta n-a fost o chestie prea deşteaptă, Tyler.

Meredith îi privi cum stăteau faţă în faţă, înfruntându-se. Atât de diferiţi, se gândi ea. Deşi, într-un fel, amândoi erau nişte creaturi ale întunericului. Stefan era palid, iar ochii lui verzi scânteiau de furie, ameninţători, dar exista o demnitate, aproape o puritate în el. Era ca un înger sever sculptat în marmură dură. Tyler arăta doar ca un animal prins în capcană. Stătea ghemuit, respirând greu, cu pieptul pătat de sânge amestecat cu salivă. Ochii aceia galbeni scânteiau de ură şi teamă, şi degetele lui se mişcau întruna, ca şi cum ar fi vrut să-şi înfigă ghearele în ceva. Un sunet grav îi ieşea din gâtlej.

— Nu-ţi face griji, de data asta n-am să te bat, spuse Stefan. Asta dacă nu încerci să fugi. Mergem cu toţii în biserică să stăm puţin de vorbă. Văd că-ţi place să spui poveşti, Tyler; ei bine, acum o să-mi spui mie una.

Tyler se repezi la el, sărind direct de pe pământ la gâtul lui Stefan. Dar Stefan îl aştepta. Meredith bănuia că atât Stefan cât şi Matt savurară următoarele minute, consumându-şi toată furia adunată, dar ei nu-i făcea plăcere, aşa că întoarse privirea.

În cele din urmă, Tyler fu legat cu o coardă de nailon. Putea să meargă, sau cel puţin să-şi târâie picioarele, aşa ca Stefan îl apucă din spate de cămaşă şi îl împinse fără milă pe cărarea care ducea la biserică.

Înăuntru, Stefan îl forţă pe Tyler să se aşeze pe jos, lângă mormântul deschis.

— Acum, spuse, o să stăm de vorbă. Iar tu, Tyler, o să cooperezi, altfel o să-ţi pară foarte, foarte rău.

Capitolul 10

Meredith se aşează pe ce mai rămăsese din peretele bisericii în ruine, un zid înalt până la genunchii ei.

— Ai spus că o să fie periculos, Stefan, dar n-ai spus că aveai de gând să-l laşi să mă strângă de gât.

— Îmi pare rău, speram că o să dezvăluie mai multe informaţii, mai ales după ce a recunoscut că a fost acolo când a murit Sue. Dar n-ar fi trebuit să aştept atâta.

— N-am recunoscut nimic! Nu poţi să dovedeşti nimic, spuse Tyler.

Schelălăitul de animal îi rămăsese în voce, dar pe drumul către biserică faţa şi corpul îi reveniseră la normal. Sau mai degrabă reveniseră la forma lor umană, îşi spuse Meredith. Căci umflăturile şi vânătăile şi sângele uscat nu erau ceva normal.

— Asta nu e un tribunal, Tyler, spuse ea. Tatăl tău nu te poate ajuta acum.

— Dar dacă ar fi, am avea un caz foarte solid, adăugă Stefan. Cred că suficient cât să te condamne pentru conspiraţie la crimă.

— Asta dacă nu topeşte cineva linguriţele moştenite de la bunica, să facă din ele un glonţ de argint, interveni Matt.

Tyler se uită de la unul la celălalt.

— N-o să vă spun nimic.

— Tyler, ştii ce eşti tu? Eşti un bătăuş lăudăros, spuse Bonnie. Iar bătăuşii lăudăroşi întotdeauna vorbesc.

— Nu te deranjează să trânteşti o fată la pământ şi să o ameninţi, spuse Matt, dar când apar prietenii ei eşti înnebunit de frică.

Tyler doar îi privi furios.

— Ei, dacă nu vrei să vorbeşti, atunci probabil că va trebui să o fac eu, spuse Stefan.

Se aplecă în faţă şi ridică de jos cartea cea groasă pe care o luase de la bibliotecă. Sprijinindu-şi un picior pe baza criptei, aşeză cartea pe genunchi şi o deschise. În clipa, aceea, se gândi Meredith, semăna înspăimântător de mult cu Damon.

— Asta e o carte scrisă de Gervase din Tilbury, Tyler, spuse el. A fost scrisă în jurul anului 1210. Unul dintre lucrurile despre care vorbeşte sunt vârcolacii.

— Nu poţi dovedi nimic! N-ai nici o dovadă…

— Taci din gură, Tyler! Stefan se uită la el. Nu am nevoie să o dovedesc. Pot s-o văd, chiar şi acum. Ai uitat ce sunt? Urmă o

tăcere lungă, apoi Stefan continuă. Când am venit aici acum câteva zile, exista un mister. O fată murise. Dar cine a omorât-o? Şi de ce? Toate indiciile pe care le vedeam mi se păreau contradictorii. Nu era o crimă obişnuită, nu era un tip psihopat oarecare, venit de pe stradă. Asta mi-o spunea cineva în care aveam încredere – ca şi dovezi independente. Un asasin obişnuit nu poate acţiona asupra unei plăci Ouija prin telechinezie. Un asasin obişnuit nu poate face siguranţele să sară într-o centrală electrică aflată la mile depărtare. Nu, era vorba de cineva cu o forţă fizică şi psihică uluitoare. Din tot ce mi-a spus Vickie, părea să fie un vampir. Doar că Sue Carson avea tot sângele în trup. Un vampir i-ar fi supt cel puţin o parte din el. Nici un vampir nu ar fi rezistat la asta, cu atât mai mult un asasin. De aici vine euforia, şi euforia este motivul pentru a omorî. Dar legistul nu a găsit găuri în venele ei, şi sângerase foarte puţin. Nu avea nici o noimă. Şi a mai fost ceva. Tu ai fost în casa aia, Tyler. Ai făcut greşeala să o apuci de mână pe Bonnie în acea seară, şi apoi ai făcut greşeala să-ţi dai drumul la gură a doua zi, spunând lucruri pe care nu aveai cum să le ştii decât dacă fuseseşi acolo. Aşadar, cu ce aveam de-a face? Cu un vampir experimentat, un asasin malefic, dotat cu o Putere deosebită? Sau un bătăuş de liceu care nu se poate duce până la toaletă fără să se împiedice în propriile lui picioare? Care dintre ei? Dovezile arătau în ambele direcţii, iar eu nu mă puteam hotărî. Apoi m-am dus să văd cu ochii mei trupul lui Sue. Şi acolo am dat peste cel mai mare mister dintre toate. O tăietură *aici.*

Degetul lui Stefan desenă o linie dreaptă care cobora din clavicula lui.

— O tăietură tipică, tradiţională, pe care vampirii o fac pentru a-şi da sângele. Dar Sue nu era vampir, şi nu ea a făcut acea tăietură. Cineva i-a făcut-o atunci când zăcea pe pământ, în pragul morţii.

Meredith închise ochii şi o auzi pe Bonnie înghiţind cu zgomot lângă ea. Întinse mâna şi o găsi pe a lui Bonnie şi o strânse, dar continuă să asculte. Când le explicase lor totul, Stefan nu intrase în astfel de detalii.

— Vampirii nu au nevoie să-şi taie astfel victimele; ei îşi folosesc dinţii, spuse Stefan, şi buza lui superioară se ridică puţin, pentru a-şi arăta propriii săi dinţi. Dar dacă un vampir ar vrea să scoată sânge pentru ca altcineva să-l bea, ar putea face o tăietură în loc să muşte. Dacă un vampir ar vrea ca altcineva

să soarbă prima şi singura înghiţitură de sânge, ar putea face asta. Şi asta m-a făcut să mă gândesc mai serios la sânge. Vezi tu, sângele este important. Pentru vampiri, el înseamnă viaţă, Putere. Este tot ce ne trebuie pentru supravieţuire, şi sunt momente când nevoia ne înnebuneşte. Dar sângele este bun şi pentru alte lucruri. De pildă... pentru iniţiere. Iniţiere şi Putere. M-am gândit la lucrurile astea două, şi le-am legat de ceea ce văzusem la tine, Tyler, când am fost în Fell's Church. Lucruri mărunte, pe care nu le băgasem prea mult în seamă. Dar mi-am amintit de ceva ce îmi spusese Elena despre istoria familiei tale, şi m-am hotărât să verific în jurnalul Honoriei Fell. Stefan ridică o bucată de hârtie băgată între paginile cărţii pe care o ţinea în mână şi spuse: Şi l-am găsit, scris acolo de mâna Honoriei. Am xeroxat pagina, aşa că ţi-o pot citi. Micul secret al familiei Smallwood – dacă poţi citi printre rânduri. Uitându-se la hârtie, Stefan rosti:

12 noiembrie. Am făcut lumânări, am tors cânepa. Am rămas fără mălai şi sare, dar o să reuşim să ieşim din iarnă. Panică noaptea trecută; lupii l-au atacat pe Jacob Smallwood pe când se întorcea din pădure. I-am îngrijit rana cu afine şi coajă de salcie, dar este adâncă şi eu mă tem. După ce am venit acasă am aruncat runele. Nu am spus nimănui în afară de Thomas ce am văzut acolo.

— Aruncarea runelor înseamnă divinaţie, adăugă Stefan, ridicând privirea. Honoria era ceea ce noi am numi vrăjitoare. Continuă să vorbească despre „necazuri cu lupii" în diferite alte părţi ale satului – se pare că dintr-odată avuseseră loc atacuri frecvente, mai ales asupra fetiţelor. Honoria scrie că ea şi soţul ei au devenit din ce în ce mai îngrijoraţi. Şi, în cele din urmă, asta:

20 decembrie. Din nou necazuri cu lupii la neamul Smallwood. Am auzit ţipetele acum câteva minute, şi Thomas a spus că a venit vremea. El a făcut gloanţele ieri. Puşca e deja încărcată şi o să ne ducem acolo. Dacă scăpăm cu viaţă, o să scriu din nou.

21 decembrie. Ne-am dus acasă la Smallwood seara trecută. Jacob rănit grav. Lupul omorât.

O să-l îngropăm pe Jacob în cimitirul mic de la poalele dealului. Fie ca sufletul lui să-şi găsească odihna în moarte.

— În istoria oficială a oraşului Fell's Church, spuse Stefan, episodul a fost interpretat astfel: Thomas Fell şi soţia lui s-au dus

acasă la familia Smallwood, unde l-au găsit pe Jacob Smallwood atacat din nou de un lup, iar lupul acela l-a omorât. Dar nu e aşa. Ceea ce spune de fapt textul nu e că lupul l-a omorât pe Jacob Smallwood, ci că Jacob Smallwood, *lupul,* a fost omorât. Stefan închise cartea. Stră-stră-stră-străbunul tău a fost un vârcolac, Tyler. A ajuns aşa pentru că a fost atacat el însuşi de către un vârcolac. Şi şi-a transmis virusul de vârcolac fiului său, care s-a născut la opt luni şi jumătate după ce el a murit. La fel cum tatăl tău ţi l-a transmis ţie.

— Am ştiut întotdeauna că era ceva în neregulă cu tine, Tyler, spuse Bonnie, şi Meredith deschise ochii. Nu-mi puteam da seama ce, dar într-un colţişor al minţii ceva îmi spunea că era o chestie scârboasă.

— Chiar glumeam cu asta, spuse Meredith, şi vocea ei era încă răguşită. Vorbeam despre „magnetismul animalic" şi dinţii tăi mari şi albi. N-am ştiut niciodată cât de aproape de adevăr eram.

— Câteodată mediumurile pot simţi astfel de lucruri, admise Stefan. Uneori, chiar oamenii obişnuiţi pot. Eu ar fi trebuit să-mi dau seama, dar eram preocupat de altele. Oricum, asta nu e o scuză. Şi e clar că altcineva – un asasin paranormal – a înţeles-o imediat. Nu-i aşa, Tyler? Un bărbat într-un impermeabil vechi a venit la tine. Era înalt, cu părul blond şi ochi albaştri, şi a făcut un soi de înţelegere cu tine. În schimbul a… *ceva…* avea să-ţi arate cum să-ţi revendici moştenirea. Cum să devii un vârcolac adevărat. Pentru că, aşa cum spune Gervase din Tilbury – Stefan lovi uşor cu palma cartea pe care o ţinea pe genunchi – un vârcolac care nu a fost şi el muşcat trebuie să fie iniţiat. Asta înseamnă că poţi purta toată viaţa virusul de vârcolac, dar să nu o ştii pentru că nu a fost activat. Generaţii de Smallwood au trăit şi au murit, dar virusul a fost latent în ele, pentru că nu au ştiut secretul prin care îl puteau trezi. Dar bărbatul în impermeabil ştia. Ştia că trebuia să omori şi să guşti sânge proaspăt. După aceea, la prima Lună nouă te vei putea transforma.

Stefan ridică ochii şi Meredith îi urmări privirea îndreptată spre discul alb al Lunii din înaltul cerului. Părea limpede şi bidimensională acum, nu mai era un glob roşu posac.

O expresie bănuitoare trecu peste trăsăturile lui Tyler şi apoi privirea îi deveni din nou furioasă.

— M-aţi păcălit! Aţi plănuit totul!

— Foarte deştept, spuse Meredith.

— Nu zău! adăugă Matt.

Bonnie îşi udă degetul şi înscrise un **1** imaginar pe o tabelă de marcaj invizibilă.

— Ştiam că n-o să poţi rezista să nu o urmăreşti pe una dintre fete aici dacă erai convins că e singură, spuse Stefan. O să crezi că cimitirul era locul perfect pentru a omorî; n-o să te vadă absolut nimeni. Şi ştiam că n-o să rezişti să nu te lauzi cu ce ai făcut. Speram să-i spui lui Meredith mai multe despre celălalt asasin, cel care a aruncat-o pe Sue pe fereastră, cel care a tăiat-o pentru ca tu să poţi bea sânge proaspăt. Vampirul, Tyler. Cine e el? Unde se ascunde?

Ura înveninată de pe chipul lui Tyler se transformă într-o expresie batjocoritoare.

— Credeţi că o să vă spun asta? E prietenul meu.

— Nu e prietenul tău. Te foloseşte. Şi e un criminal.

— Nu-ţi îngreuna şi mai mult situaţia, Tyler, adăugă Matt.

— Deja eşti complice la crimă. În seara asta ai încercat să o omori pe Meredith. Curând n-o să mai poţi să dai înapoi chiar dacă ai vrea. Fii deştept şi pune punct acum. Spune-ne ceea ce ştii.

Tyler îşi dezgoli dinţii.

— Nu vă spun nimic. Cum o să mă faceţi să spun?

Ceilalţi se priviră. Atmosfera se schimbă, deveni încărcată cu tensiune în clipa în care se întoarseră cu toţii către Tyler.

— Tu chiar nu înţelegi, aşa-i? spuse calmă Meredith. Tyler, ai ajutat la omorârea lui Sue. Ea a murit pentru un ritual dezgustător, pentru ca tu să te poţi schimba în *lucrul* ăla pe care l-am văzut eu. Aveai de gând să mă omori, şi să le omori apoi şi pe Vickie şi Bonnie, sunt convinsă. Crezi că avem vreo urmă de milă pentru tine? Crezi că te-am adus aici ca să fim drăguţi cu tine?

Se lăsă tăcerea. Rânjetul pierea de pe buzele lui Tyler. Se uită la ceilalţi, pe rând.

Erau cu toţii neîndurători. Chiar şi feţişoara lui Bonnie era neiertătoare.

— Gervase din Tilbury mai spune un lucru interesant, adăugă Stefan, pe un ton aproape prietenos. Există un leac pentru vârcolaci, pe lângă tradiţionalul glonţ de argint. Ascultă.

Sub lumina Lunii, Stefan citi din cartea de pe genunchi.

Se cunoaşte îndeobşte şi a fost susţinut de doctori de seamă şi respectabili că dacă unui vârcolac i se retează unul din

membre, îşi va redobândi negreşit trupul originar.

— Gervase continuă cu povestea lui Rimbaud din Auvergne, un vârcolac ce a fost vindecat atunci când un dulgher i-a tăiat una din labele din spate. Desigur, asta a fost probabil îngrozitor de dureros, dar povestea spune că Rimbaud i-a mulţumit dulgherului pentru că „l-a scăpat pentru totdeauna de forma aceea ticăloasă şi blestemată". Stefan ridică privirea. Acum, mă gândesc că, dacă Tyler nu vrea să ne ajute şi să ne spună ce îi cerem, măcar atât putem face, să ne asigurăm că nu omoară din nou. Voi ce spuneţi? Matt vorbi:

— Cred că e de datoria noastră să îl vindecăm.

— Tot ce avem de făcut e să îi tăiem un membru, încuviinţă şi Bonnie.

— Cred că ştiu exact şi care, murmură Meredith. Ochii lui Tyler începură să-i iasă din orbite. Sub noroi şi sânge, faţa lui de obicei roşie devenise palidă.

— E o cacealma!

— Adu toporul, Matt, spuse Stefan. Meredith, scoate-i un pantof.

Tyler dădu din picioare, încercând să o lovească în faţă. Matt se apropie de el şi îi răsuci braţul la spate, imobilizându-i capul.

— Nu-ţi înrăutăţi şi mai mult situaţia, Tyler, spuse el.

Laba piciorului dezgolită de Meredith era mare, cu talpa la fel de umedă ca şi palmele lui Tyler. Pe degete creşteau fire de păr aspru. La vederea lor, Meredith se cutremură de scârbă.

— Hai să terminăm odată, spuse ea.

— Glumiţi! urlă Tyler, zbătându-se cu putere, încât Bonnie trebui să îl apuce de celălalt picior şi să îngenuncheze pe el. Nu puteţi să faceţi asta! Nu puteţi!

— Ţineţi-l nemişcat, spuse Stefan.

Împreună, îl întinseră pe Tyler, cu capul strâns ca într-o menghină în braţele lui Matt, cu picioarele desfăcute şi ţinute de fete. Asigurându-se că Tyler vede ceea ce face el, Stefan aşeză o creangă de copac, de vreo cinci centimetri grosime, peste gura cavoului.

Ridică toporul şi apoi îl coborî cu forţă, despicând creanga dintr-o singură lovitură.

— E suficient de ascuţit, spuse. Meredith, suflecă-i cracul. Apoi leagă o bucată din frânghia aia deasupra gleznei, cât de strâns poţi, ca un garou. Altfel o să piardă tot sângele.

— Nu puteţi să faceţi asta! ţipa Tyler. *Nu puteţi să faceţi*

astaaaaa!

— Ţipă cât vrei, Tyler. Aici n-o să te audă nimeni, nu-i aşa?

— Nu eşti cu nimic mai bun decât mine! urlă Tyler, împroşcând cu salivă. Şi tu eşti un criminal!

— Eu ştiu exact ceea ce sunt, răspunse Stefan. Crede-mă, Tyler. Ştiu bine. E gata toată lumea? Bun. Acum ţineţi-l bine, o să zvâcnească de durere când o fac.

Ţipetele lui Tyler erau acum cuvinte nedesluşite. Matt îl ţinea în aşa fel încât Tyler să-l vadă pe Stefan îngenunchind şi pregătindu-se să lovească, ridicând lama toporului deasupra gleznei lui Tyler pentru a aprecia forţa şi distanţa.

— Acum, spuse Stefan, înălţând şi mai sus toporul.

— Nu! Nu! Vă spun ce vreţi! Vă spun! urlă Tyler. Stefan se uită la el.

— Prea târziu, spuse şi lăsă toporul să cadă. Se lovi de pardoseala de piatră cu un zăngănit şi o ploaie de scântei, dar zgomotul fu acoperit de ţipătul lui Tyler. Lui Tyler îi trebuiră câteva minute bune de urlat ca să-şi dea seama că tăişul nu-i atinsese piciorul. Se opri să respire doar când simţi că se sufocă şi întoarse o privire sălbatică, cu ochii holbaţi, către Stefan.

— Începe să vorbeşti, spuse Stefan, cu o voce rece ca gheaţa, neîndurătoare.

Din gâtlejul lui Tyler se auzeau scâncete şi pe buze avea spumă.

— Nu ştiu cum îl cheamă, spuse el gâfâit. Dar arată aşa cum ai spus tu. Şi ai dreptate, e un vampir, omule! L-am văzut cum golea de sânge un cerb imens în timp ce animalul tot mai dădea din picioare. M-a minţit, adăugă Tyler, şi scâncetul îi reveni în glas. Mi-a zis că o să fiu mai puternic decât toţi, la fel de puternic ca şi el. A zis că puteam avea orice fată voiam, în orice fel voiam. Ticălosul a minţit.

— Ţi-a spus că puteai să omori şi să scapi nepedepsit, spuse Stefan.

— A zis că puteam să o omor pe Caroline în seara aia. Şi-o cerea, după cum mi-a dat papucii. Voiam s-o fac să mă implore – dar a reuşit într-un fel sau altul sa iasă din casă. Puteam s-o iau pe Caroline sau Vickie, mi-a zis el. El nu le voia decât pe Bonnie şi Meredith.

— Dar tu tocmai ai încercat să o omori pe Meredith.

— Asta a fost *acum.* Lucrurile stau altfel, prostule. A zis că e în regulă.

— De ce? îl întrebă Meredith pe Stefan încet.

— Poate pentru că ţi-ai îndeplinit sarcina, spuse el. M-ai adus aici. Apoi continuă. Tyler, arată-ne cum cooperezi. Spune-ne cum putem pune mâna pe tipul ăsta.

— Să puneţi mâna? Sunteţi nebuni! Tyler izbucni într-un râs urât, şi Matt îşi înteţi strânsoarea în jurul gâtului lui. Hei, n-ai decât să mă sufoci dacă vrei, dar ăsta e adevărul. Mi-a zis că e unul dintre Cei Vechi, unul din Originari, ce-o fi însemnând şi asta. A zis că tot face vampiri încă dinainte să apară piramidele. A zis că a făcut un târg cu diavolul. Poţi să-i bagi un ţăruş în inimă şi n-o să aibă *nimic.* Nu puteţi să-l omorâţi. Râsul deveni necontrolat.

— Unde se ascunde, Tyler? întrebă sacadat Stefan. Orice vampir are nevoie de un loc unde să doarmă. Unde e locul ăsta?

— M-ar omorî dacă v-aş spune asta. M-ar mânca, omule. Dumnezeule, dacă v-aş spune ce i-a făcut cerbului ăluia înainte să moară…

Râsul lui Tyler se transforma în suspine.

— Atunci ar fi mai bine să ne ajuţi să-l nimicim înainte să te poată găsi, nu crezi? Care e punctul lui slab? În ce fel e vulnerabil?

— Doamne, bietul cerb…, bălmăjea Tyler.

— Şi Sue? Pentru ea ai plâns vreodată? spuse Stefan tăios. Ridică toporul. Cred, spuse, că ne pierdem vremea cu tine.

Tăişul toporului se înălţă în aer.

— Nu! Nu! O să vă spun; o să vă spun ceva. Există un soi de lemn care poate să îi facă rău – nu să-l omoare, dar să-i facă rău. A recunoscut asta, dar nu mi-a spus care e lemnul! Vă jur că ăsta e adevărul!

— Nu-i suficient, Tyler, spuse Stefan.

— Pentru numele lui Dumnezeu… o să vă spun unde se duce în noaptea asta. Dacă ajungeţi acolo suficient de repede, poate reuşiţi să îl opriţi.

— Ce vrei să spui cu unde se duce în noaptea asta? Zi repede, Tyler!

— Se duce la Vickie, bine? A zis că în noaptea asta o să avem câte una fiecare. Asta vă ajută, nu? Dacă vă grăbiţi, poate ajungeţi acolo!

Stefan încremenise, iar Meredith simţi cum inima îi bate nebuneşte. Vickie. Nici măcar nu se gândiseră că Vickie ar putea fi atacată.

— Damon o păzeşte, spuse Matt. Aşa-i, Stefan? Aşa-i?

— Aşa ar trebui, spuse Stefan. L-am lăsat acolo la apusul soarelui. Dacă se întâmpla ceva, ar fi trebuit să mă cheme…

— Băieţi, şopti Bonnie, cu ochii mari şi buzele tremurând. Cred că ar fi mai bine să mergem acolo *acum.*

Se uitară la ea lung pentru o clipă, apoi toată lumea se puse în mişcare. Toporul căzu cu zgomot pe podea când Stefan îi dădu drumul din mână.

— Hei, nu mă puteţi lăsa aşa! Nu pot să conduc! O să se întoarcă după mine! Veniţi înapoi şi dezlegaţi-mi mâinile! ţipă Tyler.

Nu primi nici un răspuns.

Alergară tot drumul până la poalele dealului şi se înghesuiră în maşina lui Meredith. Meredith demară în viteză, luă curbele periculos de repede şi trecu fără să mai tină seama de indicatoare, dar era ceva în ea care nu voia să ajungă acasă la Vickie, care voia să întoarcă maşina şi să se îndrepte în direcţia opusă.

Sunt calmă; eu sunt cea care este întotdeauna calmă, îşi spunea. Dar asta era doar pe dinafară. Meredith ştia foarte bine cât de calmă putea să arate pe dinafară atunci când în interior totul se năruia.

Dădură ultimul colţ şi intrară pe Birch Street şi Meredith apăsă pe frână.

— Oh, Doamne! strigă Bonnie de pe bancheta din spate. Nu! Nu!

— Repede, spuse Stefan. Poate mai avem o şansă.

Deschise uşa cu o smucitură şi sări afară înainte chiar ca maşina să se oprească. Dar în spate, Bonnie plângea.

Capitolul 11

Maşina opri cu un scurt derapaj în spatele uneia din maşinile de poliţie care erau parcate strâmb pe stradă. Erau lumini peste tot, lumini care fulgerau roşii şi albastre şi chihlimbarii, lumini care se revărsau din casa Bennett.

— Staţi aici! spuse scurt Matt, şi se repezi afară în urma lui Stefan.

— Nu!

Bonnie îşi ridică brusc capul; voia să-l apuce şi să-l tragă

înapoi. Greaţa pe care o simţise de când Tyler pomenise numele lui Vickie devenise acum copleşitoare. Era prea târziu; ştiuse din prima clipă că era prea târziu. Matt avea să moară şi el.

— Stai aici, Bonnie… ţine uşile încuiate. Mă duc după ei, spuse Meredith.

— Nu! M-am săturat să aud pe toată lumea că îmi spune să *stau!* strigă Bonnie, luptându-se cu centura de siguranţă, reuşind în cele din urmă să şi-o desfacă.

Tot mai plângea, dar vedea suficient de bine printre lacrimi ca să iasă din maşină şi să o pornească spre casa lui Vickie. O auzi pe Meredith chiar în spatele ei.

Toată activitatea părea concentrată în partea din faţă a casei: oameni care strigau, o femeie care ţipa, vocile întrerupte de pârâituri din staţiile poliţiei. Bonnie şi Meredith se îndreptară direct către spatele casei, către fereastra lui Vickie. *Ce e în neregulă cu imaginea asta?* se întrebă Bonnie disperată pe când se apropiau. Era de netăgăduit că ceva era în neregulă, dar acel ceva era neclar. Fereastra lui Vickie era deschisă – dar *nu putea* să fie deschisă; partea din mijloc a unui bovindou nu se deschide niciodată, îşi spuse Bonnie. Dar atunci cum puteau draperiile să fluture afară ca nişte poale de cămăşi?

Nu era deschisă, ci spartă. Cioburi de sticlă se vedeau peste tot pe aleea acoperită cu pietriş şi scârţâiau sub tălpi. În rama goală rămăseseră câteva bucăţi ascuţite de sticlă, ca nişte dinţi rânjiţi. Casa lui Vickie fusese spartă.

— L-a invitat să intre, strigă Bonnie cu o furie agonizantă. De ce a făcut asta? De ce?

— Stai aici, spuse Meredith, încercând să-şi umezească buzele uscate.

— Nu-mi mai tot spune asta. Pot să suport, Meredith. Sunt furioasă, asta-i tot. Îl urăsc.

O apucă pe Meredith de braţ şi înaintă.

Gaura din fereastră se apropie tot mai mult. Draperiile se umflau şi se încreţeau în vânt. Era suficient spaţiu între ele pentru a se vedea înăuntru.

În ultimul moment, Meredith o împinse pe Bonnie deoparte şi se uită ea prima în cameră. Nu conta. Puterile paranormale ale lui Bonnie se treziseră şi îi spuneau deja totul despre acest loc. Era ca un crater lăsat în pământ după ce un meteorit îl lovise şi explodase, sau ca scheletul înnegrit al unei păduri după un foc devastator. Puterea şi violenţa încă mai vibrau în aer, dar

principalul eveniment se încheiase. Locul acesta fusese pângărit.

Meredith se răsuci de la fereastră, se îndoi de mijloc şi vomă. Strângându-şi pumnii atât de tare încât unghiile îi intrară în carne, Bonnie se aplecă în faţă şi privi pe fereastră.

Mirosul fu cel care o lovi primul. Un miros umed, de carne şi aramă. Aproape că îi simţea gustul, şi gustul lui era acela de limbă muşcată din greşeală. Combina cânta ceva ce nu putea desluşi, acoperit de ţipătul din faţa casei şi bubuitul din propriile ei urechi. Ochii ei, obişnuindu-se cu lumina după întunericul de afară, nu vedeau decât roşu. Doar roşu.

Pentru că aceasta era noua culoare a camerei lui Vickie. Albastrul pal dispăruse.

Tapet roşu, pilotă roşie. Roşu în pete mari, ţipătoare, pe podea. Ca şi cum un copil făcuse rost de o găleată cu vopsea roşie şi stropise totul cu ea, într-o frenezie nebună. Se auzi un clicăit şi acul pick-upului reveni la începutul cântecului. Şocată, Bonnie îl recunoscu. Era *Noapte bună, iubito.*

— Monstrule, icni Bonnie. Simţi durerea săgetând-o prin stomac. Îşi încleştă mâna pe rama ferestrei şi strânse, strânse tot mai tare. Monstrule, te urăsc! Te urăsc!

Meredith o auzi şi, îndreptându-se de spate, se întoarse, îşi dădu la o parte părul, cu o mână tremurândă, şi reuşi să respire de câteva ori adânc, încercând să pară că putea face faţă.

— Vezi că te tai, spuse. Dă-mi mâna să mă uit. Bonnie nici nu-şi dăduse seama că strângea în pumn cioburi de geam. O lăsă pe Meredith să-i ia mâna, dar în loc să o lase să o cerceteze, o întoarse şi apucă strâns degetele reci ale lui Meredith. Meredith arăta îngrozitor: ochii ei negri erau sticloşi, buzele albe-albăstrui tremurau. Dar Meredith tot mai încerca să aibă grijă de ea, tot mai încerca să reziste.

— Haide, Meredith, spuse ea, cu privirea aţintită asupra prietenei sale. Plângi, Meredith. Ţipă, dacă vrei. Dar eliberează-te într-un fel. Nu trebuie să fii calmă acum şi să ţii totul în tine. Ai tot dreptul să cedezi azi.

Pentru o clipă, Meredith rămase nemişcată, tremurând, apoi scutură din cap într-o încercare chinuită de a zâmbi.

— Nu pot. Pur şi simplu nu sunt făcută pentru aşa ceva. Haide, lasă-mă să mă uit la mâna ta.

Bonnie ar fi vrut să protesteze, dar în acea clipă apăru Matt de după colţ. Tresări violent când le văzu pe fete stând acolo.

— Ce faceţi…? începu el. Apoi văzu fereastra.

— E moartă, spuse Meredith cu o voce ternă.

— Ştiu. Matt arăta ca o fotografie proastă a lui însuşi, una expusă prea mult. Am aflat, în faţă. O scot… tăcu.

— Am dat greş! Chiar şi după ce i-am promis… Şi Meredith se opri. Nu mai era nimic de spus.

— Dar poliţia va trebui să ne creadă acum, spuse Bonnie, uitându-se la Matt, apoi la Meredith, descoperind că exista totuşi un lucru bun în asta. Vor trebui să ne creadă.

— Nu, răspunse Matt, n-or să ne creadă, Bonnie. Pentru că ei zic că e vorba de o sinucidere.

— Sinucidere? Au văzut camera aia? Numesc *aia* sinucidere? strigă Bonnie, din ce în ce mai tare.

— Ei spun că Vickie era dezechilibrată mintal. Spun că… a găsit o foarfecă…

— Oh, Doamne, murmură Meredith, întorcându-şi privirea.

— Ei cred că poate se simţea vinovată pentru că a omorât-o pe Sue.

— Cineva a intrat în casa asta, spuse Bonnie pe un ton sălbatic. Trebuie să accepte asta!

— Nu, spuse Meredith cu o voce moale, ca şi cum ar fi fost foarte obosită. Uită-te la fereastra asta. Toate cioburile sunt în afară. A fost spartă de cineva din casă.

Şi ăsta e un alt lucru care pare nelalocul lui, se gândi Bonnie.

— Probabil că el a făcut-o, când a plecat, spuse Matt.

Se priviră în tăcere, cu un aer învins.

— Unde e Stefan? îl întrebă încet Meredith pe Matt. E în faţă, unde toată lumea îl poate vedea?

— Nu, când am aflat că e moartă a pornit-o către curtea din spate. Eu venisem să îl caut. Trebuie să fie pe aici pe undeva…

— Şşşt! făcu Bonnie.

Strigătele din faţa casei se opriseră. La fel şi ţipetele femeii. În tăcerea relativă auziră o voce slabă de dincolo de nucii din fundul curţii.

— … În timp ce tu trebuia să o păzeşti! La auzul tonului, Bonnie îşi simţi pielea ca de găină.

— Asta e el! spuse Matt. Şi e cu Damon. Haideţi!

Odată ajunşi între copaci, Bonnie auzi limpede vocea lui Stefan. Cei doi fraţi se confruntau în lumina Lunii.

— Am avut încredere în tine, Damon. Am avut încredere în tine! spunea Stefan.

Bonnie nu îl mai văzuse niciodată atât de furios, nici măcar

cu Tyler în cimitir. Dar era mai mult decât furie.

— Şi ai lăsat să se întâmple asta, continuă Stefan, fără să arunce nici o privire către Bonnie şi ceilalţi atunci când apărură şi ei, fără să-i dea o şansă lui Damon să-i răspundă. De ce nu ai făcut ceva? Dacă ai fost atât de laş încât să nu te lupţi cu el, puteai cel puţin să mă chemi. Dar tu doar ai stat aici, fără să faci nimic!

Chipul lui Damon era încrâncenat, încruntat. Ochii negri îi scânteiau şi în postura lui nu mai era nimic leneş, nimic nonşalant. Arăta la fel de inflexibil şi fragil ca o sticlă de geam. Vru să spună ceva, dar Stefan îl întrerupse.

— E doar vina mea. Nu trebuia să fiu atât de prost şi să am încredere în tine. Ei ştiau cu toţii, m-au avertizat, dar eu n-am vrut să-i ascult.

— Aha, ştiau cu toţii?

Damon îi aruncă o privire scurtă lui Bonnie, din coltul ochilor.

Un fior rece o străbătu.

— Stefan, stai puţin, spuse Matt. Eu cred…

— Ar fi trebuit să-i ascult, continuă furios Stefan. Nici măcar nu păru să îl audă pe Matt. Trebuia să rămân chiar eu cu ea. I-am promis că o să fie în siguranţă… şi am minţit! A murit convinsă că am trădat-o.

Acum Bonnie vedea pe chipul lui vinovăţia, care îl ardea asemenea unui acid.

— Dacă aş fi stat aici…

— Ai fi fost şi tu mort! şuieră Damon. Nu avem de-a face cu un vampir obişnuit. Te-ar fi frânt în două, ca pe o crenguţă uscată…

— Şi ar fi fost mai bine aşa! strigă Stefan, respirând greu. Aş fi preferat să mor împreună cu ea decât să stau fără să fac nimic, şi doar să privesc! Ce s-a întâmplat, Damon? Acum reuşise să se stăpânească şi era calm, mult prea calm; ochii lui verzi ardeau fierbinţi pe faţa palidă, vocea îi era rea, otrăvită, când vorbi: Erai prea ocupat să fugăreşti vreo fată prin tufişuri? Sau îţi păsa mult prea puţin ca să intervii?

Damon nu spuse nimic. Era la fel de palid ca şi fratele lui, cu fiecare muşchi din trup încordat şi rigid. Valuri de furie întunecată se revărsau din el în vreme ce îl privea pe Stefan.

— Sau poate ţi-a plăcut, continuă Stefan, făcând încă un pas mic înainte pentru a ajunge chiar în faţa lui Damon. Da, probabil că asta a fost; ţi-a plăcut să fii împreună cu un alt asasin. A fost

bine, Damon? Te-a lăsat să priveşti?

Pumnul lui Damon zvâcni în spate şi apoi îl lovi pe Stefan.

Totul se întâmplă prea repede pentru ca ochii lui Bonnie să urmărească mişcarea. Stefan căzu pe spate, pe pământul moale, cu picioarele lui lungi desfăcute. Meredith strigă ceva şi Matt sări în faţa lui Damon.

Curajos, îşi spuse Bonnie năucită, dar prost. Aerul era atât de încărcat de tensiune încât pocnea. Stefan îşi duse o mână la gură şi apoi o văzu pătată de sânge, negru în lumina Lunii. Bonnie se apropie împleticit de el şi îl apucă de braţ.

Damon se repezea din nou. Matt se dădu în spate dinaintea lui şi căzu în genunchi lângă Stefan, sprijinit pe călcâie, cu o mână ridicată.

— Gata, băieţi! Gata, da? strigă el.

Stefan încerca să se ridice, Bonnie îl ţinu de braţ, mai fermă acum.

— Nu! Stefan, nu! Nu! îl rugă ea.

Meredith îl apucă de celălalt braţ.

— Damon, termină! Termină! spunea Matt tăios. Suntem nebuni cu toţii dacă ne băgăm, îşi spuse Bonnie. Dacă încercăm să oprim o luptă între doi vampiri furioşi. Or să ne omoare doar ca să ne astupe gura. Damon o să-l strivească pe Matt ca pe o muscă.

Dar Damon se oprise, în vreme ce Matt îi bloca drumul. Pentru un lung moment, totul rămase încremenit, nimeni nu se mişcă, toată lumea stătu neclintită, încordată de tensiune. Apoi, încet, trupul lui Damon se relaxă.

Îşi lăsă mâinile în jos, îşi desfăcu pumnii. Trase aer adânc în piept. Bonnie îşi dădu seama că şi ea îşi ţinuse respiraţia, aşa că expiră profund.

Fata lui Damon era rece ca a unei statui sculptate în gheaţă.

— Bine, fie ca voi, spuse, şi vocea lui era la fel de rece. Dar eu am terminat cu locul ăsta. Plec. Şi de data asta, frate, dacă vii după mine, o să te omor. Dacă vrei, poţi s-o iei ca pe o promisiune.

— N-o să vin după tine, spuse Stefan de jos, de unde rămăsese.

Vocea lui suna ca şi cum ar fi înghiţit sticlă pisată.

Damon îşi ridică de jos jacheta, o scutură, aruncând o privire către Bonnie dar părând nici să nu o vadă, şi se întoarse să plece. Apoi se răsuci la loc şi rosti clar şi răspicat, fiecare cuvânt

fiind o săgeată îndreptată către Stefan.

— Te-am avertizat, spuse. Despre ceea ce sunt şi despre care tabără va învinge. Ar fi trebuit să mă asculţi pe mine, frăţiore. Poate că o să înveţi ceva din noaptea asta.

— Am învăţat ce valoare are încrederea în tine, spuse Stefan. Pleacă de aici, Damon. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Fără să mai spună nimic, Damon le întoarse spatele şi dispăru în întuneric.

Bonnie îi dădu drumul braţului lui Stefan şi îşi lăsă capul în mâini.

Stefan se ridică, scuturându-se ca o pisică ce fusese ţinută împotriva voinţei sale. Se îndepărtă puţin de ceilalţi, ferindu-şi privirea de ei. Apoi rămase pur şi simplu acolo, nemişcat. Furia părea să-l fi părăsit la fel de repede pe cât îl cuprinsese.

Şi acum ce să spunem? se întrebă Bonnie, ridicând privirea. Ce putem spune? Stefan avea dreptate cu ceva: ei îl avertizaseră în privinţa lui Damon şi el nu voise să-i asculte. Păruse cu adevărat să creadă că puteau avea încredere în fratele lui. Şi apoi toţi deveniseră neglijenţi, bazându-se pe Damon pentru că aşa era mai uşor şi pentru că aveau nevoie de ajutorul lui. Nimeni nu protestase când Damon rămăsese să o păzească pe Vickie în seara asta.

Cu toţii erau responsabili. Dar Stefan era cel care se simţea sfâşiat de vină pentru ce se întâmplase. Bonnie ştia că asta se afla dincolo de furia lui necontrolată în faţa lui Damon: propria lui ruşine şi remuşcările sale. Se întrebă dacă Damon ştia asta, şi dacă îi păsa. Apoi se întrebă ce se întâmplase de fapt în seara asta. Acum că Damon plecase, probabil că n-or să afle niciodată.

Indiferent ce se întâmpla, se gândi ea, era mai bine că plecase.

Zgomotele începeau din nou să se audă: maşini care porneau în stradă, izbucnirea scurtă a unei sirene, uşi trântite. Pentru moment, erau în siguranţă printre copacii din curte, dar nu puteau rămâne acolo.

Meredith stătea cu o mână la frunte, cu ochii închişi. Bonnie îşi întoarse privirea de la ea la Stefan, apoi la luminile din casa tăcută a lui Vickie, de dincolo de copaci. Un val de epuizare o străbătu. Toată adrenalina care o făcuse să reziste de-a lungul întregii seri părea să se fi scurs din ea. Nici măcar nu se mai simţea furioasă pentru moartea lui Vickie; doar deprimată şi îngreţoşată şi foarte, foarte obosită. Îşi dorea să se poată târî

până acasă în patul ei şi să-şi tragă pătura peste cap.

— Tyler, spuse ea cu voce tare. Şi când ceilalţi se întoarseră să o privească, adăugă: L-am lăsat în biserica în ruine. Şi acum el e ultima noastră speranţă. Trebuie să-l convingem să ne ajute.

Asta îi puse pe toţi în mişcare. Stefan se întoarse încet, fără să vorbească şi fără să privească pe nimeni în ochi pe când îi urma înapoi în stradă. Poliţiştii şi ambulanţa plecaseră şi ei se urcară în maşina lui Meredith şi se îndreptară către cimitir fără nici un incident.

Dar când ajunseră la biserica în ruine, Tyler nu mai era acolo.

— L-am lăsat cu picioarele libere, spuse încet şi rar Matt, strâmbându-se scârbit de propria-i prostie. Probabil că a plecat pe jos, căci maşina lui e încă aici.

Sau poate că a fost luat, îşi spuse Bonnie. Pe podeaua de piatră nu era nici un indiciu care să le spună cum plecase Tyler.

Meredith se duse la peretele dărâmat şi se aşeză pe el, cu o mână apăsându-şi rădăcina nasului.

Bonnie se rezemă moale de zidul clopotniţei.

Dăduseră cu totul greş. Într-un cuvânt, asta se întâmplase în această seară. Ei pierduseră şi el câştigase. Tot ceea ce făcuseră ei astăzi se terminase cu o înfrângere.

Iar Stefan, îşi dădea seama Bonnie, lua pe umerii lui întreaga responsabilitate pentru tot.

Se uită la capul întunecat, aplecat, de pe scaunul din faţă, în vreme ce se întorceau către pensiune. Un alt gând îi trecu prin minte, unul care stârni în ea un val de panică. Acum că Damon plecase, nu-l mai aveau decât pe Stefan care să-i protejeze. Iar dacă Stefan însuşi era epuizat şi vulnerabil…

Bonnie îşi muşcă buzele când Meredith opri maşina în faţa hambarului. În mintea ei prindea contur o idee. O făcea să se simtă stânjenită, chiar speriată, dar încă o privire către Stefan îi întări decizia.

Ferrariul era parcat tot în spatele hambarului – se părea că Damon îl abandonase. Bonnie se întrebă cum avea de gând să străbată distanţele, apoi se gândi la aripi. Aripi negre de cioară, puternice, dar moi ca o catifea, reflectând culorile curcubeului în penele lor. Damon nu avea nevoie de o maşină.

Intrară în pensiune doar cât să dea Bonnie un telefon acasă să le spună părinţilor ei că rămânea peste noapte la Meredith. Asta fusese iniţial ideea ei. Dar după ce Stefan urcase scările către camera lui de la mansardă, Bonnie îl opri pe Matt în

veranda din faţă.

— Matt? Pot să-ţi cer o favoare?

El se întoarse şi ochii lui albaştri se făcură mari.

— Asta e o întrebare de la care nu ştiu la ce să mă aştept, Bonnie. De fiecare dată când Elena spunea cuvintele astea…

— Nu, nu, nu e nimic îngrozitor. Vreau doar să te ocupi tu de Meredith, să ai grijă să ajungă cu bine acasă şi restul.

Arătă către cealaltă fată, care deja se îndrepta către maşina ei.

— Dar tu vii cu noi, spuse Matt. Bonnie aruncă o privire către scări prin uşa deschisă.

— Nu, cred că mai rămân câteva minute. Stefan mă poate duce acasă. Vreau să vorbesc ceva cu el.

Matt păru uimit.

— Să vorbeşti despre ce?

— Ei, ceva. Nu pot să-ţi explic acum. Vrei, Matt?

— Dar… ei, bine. Sunt prea obosit ca să-mi mai pese. Fă ce vrei. Ne vedem mâine.

O porni către maşina lui Meredith, părând nedumerit şi puţin supărat.

Bonnie era ea însăşi nedumerită de atitudinea lui. De ce ar trebui să-i pese lui, obosit sau nu, că vorbea cu Stefan? Dar nu avea vreme să se mai gândească la asta. Se întoarse către trepte şi, îndreptându-şi umerii, începu să urce.

Becul de la plafoniera din mansardă era ars şi Stefan aprinsese o lumânare. Stătea întins de-a curmezişul patului, cu un picior atârnând în afară, cu ochii închişi. Poate adormise, îşi spuse Bonnie. Bonnie se apropie în vârful picioarelor şi trase aer adânc în piept, pentru a-şi face curaj.

— Stefan?

El deschise ochii.

— Credeam că ai plecat, spuse.

— Ei au plecat, eu nu.

Dumnezeule, ce palid e, îşi spuse Bonnie. Fără să mai aştepte, intră direct în subiect.

— Stefan, m-am gândit la ceva. Acum, că Damon a plecat, tu ai rămas singura barieră între noi şi asasin. Asta înseamnă că trebuie să fii puternic, pe cât de puternic posibil. Şi, ştii, m-am gândit că poate… ştii tu… poate ai nevoie…

Vocea i se stinse. Fără să-şi dea seama, începuse să se joace cu bandajul improvizat din şerveţele din palma ei. Încă mai

sângera puţin acolo unde se tăiase în cioburile de sticlă.

Privirea lui o urmă pe a ei, coborâtă spre palmă. Apoi ochii i se ridicară repede către faţa ei, citind acolo confirmarea. Urmă un lung moment de tăcere.

Apoi Stefan clătină din cap.

— Dar de ce nu? Stefan, nu vreau să te sâcâi, dar sincer, nu arăţi deloc bine. N-o să ne fii de prea mare ajutor dacă te prăbuşeşti. Şi… nu mă deranjează, asta dacă iei doar puţin. Vreau să spun, n-o să-i simt lipsa, nu? Şi nu poate să doară chiar aşa de rău. Şi…

Din nou vocea i se stinse. El continua doar să o privească fix, ceea ce era foarte deconcertant.

— Ei, de ce nu? întrebă ea pe un ton răstit, simţindu-se într-un fel dezamăgită.

— Pentru că, spuse el încet, am făcut o promisiune. Poate că nu cu cuvintele astea, dar… tot o promisiune. N-o să mă mai hrănesc cu sânge omenesc, pentru că asta înseamnă să mă folosesc de o persoană, ca de o vită. Şi n-o să schimb sânge cu nimeni, pentru că asta înseamnă iubire, şi…

De data asta el fu cel care nu putu să încheie. Dar Bonnie înţelese.

— N-o să mai fie nimeni altcineva, nu-i aşa? spuse ea.

— Nu. Nu pentru mine.

Stefan era atât de obosit încât îşi pierdea controlul şi Bonnie putea să vadă ce se afla dincolo de mască. Şi din nou văzu acea durere şi nevoie puternică, atât de puternică încât trebui să întoarcă privirea.

Un fior rece şi ciudat de premoniţie şi teamă îi săgetă inima. Înainte, se întrebase dacă Matt avea să îşi revină vreodată după Elena, şi se pare că îşi revenise. Dar Stefan…

Stefan, îşi dădu ea seama, şi fiorul deveni şi mai rece, era altfel. Indiferent cât timp trecea, indiferent ce făcea el, nu avea niciodată să se vindece cu adevărat. Fără Elena el va fi întotdeauna doar pe jumătate el însuşi, doar pe jumătate viu.

Bonnie trebuia să se gândească la ceva, să facă ceva, să împingă deoparte această senzaţie oribilă de spaimă. Stefan avea nevoie de Elena; nu putea fi întreg fără ea. În seara asta începuse să cedeze, oscilând între un control periculos de strâns şi o furie violentă. Dacă ar putea să o vadă pe Elena măcar pentru un minut şi să vorbească cu ea…

Venise aici ca să-i dea lui Stefan un dar pe care el nu-l dorea.

Dar exista ceva ce îşi dorea Stefan, îşi dădu ea seama, şi doar ea avea puterea de a-i oferi acel ceva.

Fără să îl privească, spuse cu o voce răguşită:

— Ai vrea să o vezi pe Elena?

O tăcere de moarte dinspre pat. Bonnie se aşeză, privind cum umbrele din cameră se legănau şi pâlpâiau. În cele din urmă aruncă o privire spre el, din colţul ochilor.

Stefan respira greu, cu ochii închişi, cu trupul încordat ca un arc. Încercând, îşi dădu seama Bonnie, să-şi adune puterea de a rezista tentaţiei.

Şi pierzând. Bonnie o văzu limpede.

Niciodată nu putuse să-i spună „nu" Elenei.

Când ochii li se întâlniră din nou, privirea lui era sălbatică, iar buzele erau strânse într-o linie subţire. Pielea lui nu mai era palidă şi culoarea îi urcase în obraji. Trupul lui tot mai tremura de încordare şi tensiunea nerăbdării.

— Ţi-ar putea face rău, Bonnie.

— Ştiu.

— Ar însemna să te deschizi în faţa unor forţe pe care nu le poţi controla. Nu-ţi pot garanta că sunt în stare să te protejez în faţa lor.

— Ştiu. Vrei să o fac?

Stefan o luă de mână, cu ardoare.

— Mulţumesc, Bonnie, şopti. Ea simţi cum obrajii i se înroşesc.

— E-n regulă, spuse.

Dumnezeule, e superb. Ochii ăia… în clipa următoare ori avea să sară pe el, ori să se topească pe patul lui. Cu un sentiment agonizant dar plăcut al virtuţii, îşi trase mâna şi se întoarse către lumânare.

— Ce-ar fi să intru în transă şi să încerc să iau legătura cu ea, şi apoi, după ce o fac, să încerc să ajung în mintea ta şi să te includ în legătura noastră? Crezi că ar merge aşa?

— S-ar putea să meargă, dacă te ajut şi eu, spuse el, mutându-şi intensitatea privirii de pe ea pe lumânare. Pot să-ţi ating mintea… când eşti gata, o s-o simt.

— Bun.

Lumânarea era albă, cu suprafaţa ei de ceară netedă şi lucioasă. Flacăra se ridică şi apoi se micşoră. Bonnie îşi aţinti privirea în ea, şi rămase aşa până când se pierdu în văpaie, până când restul încăperii dispăru din jurul ei. Nu mai era decât

flacăra, ea însăşi şi flacăra. Iar ea pătrundea în flacără.

O strălucire insuportabilă o înconjură. Apoi trecu prin ea în întuneric.

Morga era rece. Bonnie se uită în jur tulburată, întrebându-se cum ajunsese aici, încercând să-şi adune gândurile. Era singură, şi dintr-un oarecare motiv asta o deranja. Nu trebuia să mai fie cineva aici? Ea venise să caute pe cineva.

În camera alăturată se vedea lumină. Bonnie se îndreptă într-acolo şi inima începu să-i bată mai puternic. Era un salon mortuar, plin cu sfeşnice înalte în care sclipeau şi tremurau lumânări albe. În mijlocul lor se afla un sicriu alb, cu capacul ridicat.

Încet, pas cu pas, ca şi cum cineva o trăgea, Bonnie se apropie de sicriu. Nu voia să se uite în el. Dar trebuia să o facă. În sicriul acela era ceva care o aştepta.

Camera era scăldată în lumina albă, blândă, a lumânărilor. Se simţea ca şi cum plutea într-o insulă de strălucire. Dar nu voia să se uite…

Mişcându-se parcă cu încetinitorul, ajunse lângă sicriu, privi căptuşeala albă de satin. Era gol.

Bonnie îl închise şi se rezemă de el, oftând.

Apoi percepu o mişcare cu coada ochiului şi se răsuci. Era Elena.

„Oh, Doamne, m-ai speriat”, spuse Bonnie.

„Parcă ţi-am spus să nu vii aici”, răspunse Elena.

De data asta avea părul despletit, căzându-i pe umeri şi apoi pe spate, ca auriul pal şi strălucitor al unei flăcări. Purta o rochie albă subţire care lucea uşor în lumina lumânărilor. Ea însăşi arăta ca o lumânare, luminoasă, scânteietoare. Era desculţă.

„Am venit aici ca să…” Bonnie vorbea şovăitor, o idee pâlpâindu-i la marginea minţii. Ăsta era visul *ei,* transa ei. Trebuia să-şi amintească.

„Am venit aici ca să te las să-l vezi pe Stefan”, spuse.

Ochii Elenei se făcură mari, buzele i se desfăcură. Bonnie recunoscu privirea tânjitoare, plină de o ardoare aproape irezistibilă. Cu mai puţin de un sfert de oră în urmă o văzuse în ochii lui Stefan.

„Oh”, şopti Elena. Înghiţi greu, ochii i se înceţoşară. „Oh, Bonnie… dar nu pot.”

„De ce nu?”

În ochii Elenei străluceau acum lacrimi, iar buzele îi tremurau.

„Şi dacă lucrurile încep să se schimbe? Dacă vine *el,* şi…”

Îşi duse o mână la gură şi Bonnie îşi aduse aminte de ultimul ei vis, cel în care dinţii căzeau asemeni stropilor de ploaie. Privirea ei o întâlni pe a Elenei cu o groază plină de înţelegere.

„Nu pricepi? N-aş putea suporta dacă s-ar întâmpla aşa ceva”, şopti Elena. „Dacă m-ar vedea aşa… Şi eu nu pot controla lucrurile aici; nu sunt suficient de puternică. Bonnie, te rog, nu-l lăsa să ajungă aici. Spune-i că-mi pare atât de rău. Spune-i…”

Închise ochii şi lacrimile îi alunecară pe obraji.

„Bine.”

Bonnie simţea că o să izbucnească şi ea în plâns, dar Elena avea dreptate. Încercă să ajungă în mintea lui Stefan pentru a-i explica asta, pentru a-l ajuta să suporte mai bine dezamăgirea. Dar în clipa în care o atinse ştiu că făcuse o greşeală.

„Stefan, nu! Elena spune…”

Nu mai conta. Mintea lui era mai puternică decât a ei şi în clipa în care făcuse contactul el preluase conducerea. Percepuse esenţa discuţiei ei cu Elena, dar nu avea de gând să accepte refuzul. Neajutorată, Bonnie se simţi invadată, simţi cum mintea lui vine tot mai aproape de cercul de lumină format de sfeşnice. Îi simţi acolo prezenţa, o simţi prinzând contur. Se întoarse şi îl văzu, cu părul lui întunecat, cu chipul încordat, cu ochii verzi aprigi ca ai unui şoim. Şi apoi, ştiind că nu mai putea face nimic, se dădu înapoi pentru a-i lăsa singuri.

Capitolul 12

Stefan auzi o voce şoptind, cu blândeţe şi durere.

O voce pe care nu crezuse că avea să o mai audă vreodată, o voce pe care nu avea să o uite niciodată. Fiori reci îl străbătură şi simţi cum un tremur se adună în el. Se întoarse către voce, cu atenţia concentrată imediat, cu mintea aproape blocată pentru că nu putea face faţă la atâtea emoţii intense dintr-odată.

Ochii lui erau înceţoşaţi şi nu puteau distinge decât un val de strălucire, ca o mie de lumânări aprinse. Dar nu avea nici o importanţă. O putea *simţi* acolo. Aceeaşi prezenţă pe care o simţise chiar în prima zi când ajunsese în Fell’s Church, o lumină alb-aurie care strălucea în conştiinţa lui. Plină de o frumuseţe calmă şi o pasiune arzătoare şi viaţă vibrantă. Cerând ca el să vină către ea, să uite de orice altceva.

Elena. Era cu adevărat Elena.

Prezenţa ei îl copleşi, umplându-l până în vârful degetelor. Toate simţurile lui flămânde erau fixate asupra acelei străluciri luminoase, căutând-o pe Elena. Având nevoie de Elena.

Apoi ea păşi afară. Se mişca încet, şovăitor. Ca şi cum cu greu se putea forţa să o facă. Stefan se simţea la fel de paralizat. Elena.

Îi vedea fiecare trăsătură ca şi cum era pentru prima oară. Părul auriu care îi flutura în jurul feţei şi pe umeri ca un halou. Pielea albă, perfectă. Trupul subţire, suplu, acum înclinat puţin şi îndepărtat de el, cu o mână ridicată în semn de protest.

„Stefan", veni şoapta, şi era vocea ei.

Vocea ei rostindu-i numele. Dar era atâta durere în vocea aceea încât Stefan voi să fugă la ea, să o cuprindă în braţe, să-i promită că totul va bine.

„Stefan, te rog… Nu pot…"

Acum îi vedea ochii. Albastrul-închis de lapislazuli, spuzit cu auriu în lumina aceasta. Mari de durere şi umezi de lacrimi nevărsate. Îşi simţi sufletul sfâşiat.

„Nu vrei să mă vezi?"

Vocea lui era uscată precum praful.

„Nu vreau să mă vezi *tu* pe *mine.* Oh, Stefan, *el* poate să facă să se întâmple orice. Şi o să ne găsească. O să vină aici…"

Un val de uşurare şi de bucurie dureroasă îl străbătu pe Stefan. Cu greu se putea concentra la ceea ce spunea ea, dar nu conta. Felul în care îi rostise ea numele era suficient. Acel „Oh, Stefan" îl spunea tot ceea ce îl interesa.

Se apropie de ea încet, întinzând mâna pentru a i-o prinde pe a ei. O văzu cum scutură din cap, protestând, văzu că buzele îi erau desfăcute de respiraţia ei grea. De aici de aproape, pielea ei avea o strălucire interioară, ca o flacără care scânteia prin ceara transparentă a unei lumânări. Pe genele ei, picăturile de lacrimi atârnau asemenea unor diamante.

Deşi continua să scuture din cap, deşi continua să protesteze, ea nu îşi trase mâna. Nici măcar atunci când degetele lui desfăcute o atinseră, lipindu-se de vârfurile reci ale degetelor ei ca şi cum erau de-o parte şi de alta a unui geam.

Iar la distanţa asta ochii ei nu-i puteau evita privirea. Se uitau unul la altul, se uitau fără să mai vadă altceva. Până când în cele din urmă ea nu mai şopti „Stefan, nu" şi-i murmură doar numele.

El nu mai putea gândi. Inima stătea să-i iasă din piept. Nu

mai conta nimic, doar că ea era aici, că erau aici împreună. Nu vedea decorul ciudat, nu-i păsa cine ar putea să-i privească.

Încet, atât de încet, îi strânse mâna, împletindu-şi degetele cu ale ei, aşa cum erau menite să fie. Cealaltă mână o ridică spre chipul ei.

Ochii ei se închiseră când simţi atingerea, obrazul i se culcă în palma lui. El simţi umezeala pe degete şi un hohot de râs i se stinse în gât. Lacrimi de vis. Dar erau adevărate, *ea* era adevărată. Elena.

Dulceaţa clipei îl străpunse. O plăcere atât de puternică încât părea durere, doar să îi şteargă cu un deget, ca o mângâiere, lacrimile de pe obraz.

Toată tandreţea zădărnicită din ultimele şase luni, toate emoţiile pe care le ţinuse închise în inimă atâta vreme se revărsară afară, înecându-l. Înecându-i pe amândoi. Nu fu nevoie decât de acel gest mărunt, şi în clipa următoare o strângea în braţe.

Un înger în braţele lui, rece şi palpitând de viaţă şi frumuseţe. O fiinţă de văpaie şi aer. Ea se înfioră în îmbrăţişare; apoi, cu ochii tot închişi, îşi ridică gura spre el.

În acel sărut nimic nu era rece, căci aprinse scântei în nervii lui Stefan, topind şi dizolvând totul în jurul lui. Stefan simţi cum stăpânirea lui dispare, acel autocontrol pe care se străduise atâta să-l menţină de când o pierduse. Totul în adâncul lui se elibera, toate nodurile se desfăceau, toate barajele se dărâmau. Îşi simţea propriile lacrimi în timp ce o ţinea strâns lângă el, încercând să unească cele două trupuri într-unul singur.

Pentru ca nimic să nu-i mai poată despărţi vreodată.

Plângeau amândoi, fără să se desprindă din sărut. Braţele subţiri ale Elenei erau acum în jurul gâtului lui, fiecare centimetru din ea lipit de el, ca şi cum acela fusese locul lui dintotdeauna. El simţea gustul sărat al lacrimilor ei pe buzele sale, şi îl umplea de dulceaţă.

Ştia, vag, că mai era cineva la care trebuia să se gândească. Dar şocul electric iniţial al pielii ei reci făcuse să dispară raţiunea din mintea lui. Ei doi se aflau în centrul unui vârtej de foc; universul putea exploda, putea să se dezintegreze sau să se transforme în cenuşă, puţin îi păsa lui Stefan, atâta vreme cât putea să o ţină în siguranţă în braţele lui.

Dar Elena tremura.

Nu doar din cauza emoţiei, a acelei intensităţi a emoţiei care

îl făcea pe el să se simtă ameţit şi beat de plăcere. Ci şi de frică. El simţea frica în mintea ei şi voia să o protejeze, să o apere ca un scut şi să aibă grijă de ea şi să omoare pe oricine îndrăznea să o sperie. Cu un mârâit, îşi ridică faţa pentru a privi în jur.

„Ce e?” spuse, auzind tonul aspru de prădător din propria sa voce. „Orice încearcă să-ţi facă rău…”

„Nimic nu-mi poate face mie rău. Rămase lipită de el, dar dădu capul pe spate pentru a-l privi. Mă tem pentru tine, Stefan, pentru ceea ce ar putea să-ţi facă el. Şi pentru ceea ce te-ar putea face să vezi…” Vocea îi tremură.

„Oh, Stefan, pleacă acum, înainte să vină el. Te poate găsi prin mine. Te rog, te rog, pleacă…”

„Cere-mi orice altceva şi o s-o fac”, răspunse Stefan.

Asasinul trebuia să-l sfâşie nerv cu nerv, muşchi cu muşchi, celulă cu celulă, pentru a-l face să o părăsească.

„Stefan, e doar un vis”, spuse disperată Elena, şi alte lacrimi i se rostogoliră pe obraji. „Nu ne putem atinge în realitate, nu putem fi împreună. Nu ne este îngăduit.”

Lui Stefan nu îi păsa. Lui nu i se părea un vis. Simţea totul ca şi cum ar fi fost real. Şi chiar de-ar fi fost un vis, nu era dispus să renunţe la Elena, pentru nimeni. Nici o forţă din ceruri sau din iad nu-l putea face…

„Te înşeli, amice! Surpriză!” spuse o altă voce, o voce pe care Stefan nu o mai auzise niciodată.

Cu toate acestea, o recunoscu instinctiv, ca vocea unui asasin. Un vânător printre vânători. Şi când se întoarse, îşi aminti ceea ce spusese Vickie, biata Vickie.

Arată ca diavolul.

Asta dacă diavolul era frumos şi blond.

Purta un impermeabil zdrenţuit, aşa cum îl descrisese Vickie. Murdar şi ponosit. Arăta ca orice om de pe străzi din orice oraş mare, doar că era foarte înalt şi ochii lui erau atât de limpezi şi de pătrunzători. Un albastru electric, de cer curăţat de nori. Avea părul aproape alb, şi îi stătea ridicat ca şi cum fusese suflat de un vânt îngheţat. Zâmbetul lui larg îl îngreţoşă pe Stefan.

„Salvatore, bănuiesc, spuse el, schiţând o plecăciune. Şi, evident, Elena cea frumoasă. Elena cea frumoasă *şi moartă.* Ai venit să fii cu ea, Stefan? Voi doi eraţi meniţi să fiţi împreună.”

Părea tânăr, mai mare decât Stefan, şi totuşi tânăr. Dar nu era.

„Stefan, pleacă acum, şopti Elena. Mie nu-mi poate face rău,

dar cu tine e altfel. Poate să facă să se întâmple ceva care să te urmărească afară din vis.”

Braţul lui Stefan rămase nemişcat, ţinând-o strâns lângă el.

„Bravo!” aplaudă bărbatul în impermeabil, privind în jur ca şi cum încuraja o audienţă invizibilă.

Se clătină uşor şi, dacă ar fi fost om, Stefan s-ar fi gândit că e beat.

„Stefan, te rog”, şopti Elena.

„Ar fi nepoliticos să plece înainte să fim prezentaţi cum trebuie”, spuse bărbatul blond. Cu mâinile în buzunarele impermeabilului, făcu doi paşi înainte. „Nu vrei să ştii cine sunt?”

Elena clătină din cap, nu în semn de refuz, ci de înfrângere, şi îl lăsă pe umărul lui Stefan. El îşi făcu mâna căuş în jurul părului ei, vrând să protejeze fiecare bucăţică din ea în faţa acestui nebun.

„Vreau să ştiu”, spuse el, uitându-se la bărbatul blond peste capul ei.

„Nu înţeleg de ce nu m-ai întrebat pe mine de la bun început”, replică bărbatul, scărpinându-se pe obraz cu degetul mijlociu, „în loc să te duci la toţi ceilalţi. *Eu* sunt singurul care pot să-ţi spun. Sunt pe-aici de multă vreme.”

„Cât de multă?” întrebă Stefan, fără să pară impresionat. *„Multă.”*

Ochii bărbatului blond deveniră visători, ca şi cum privea înapoi în timp.

„Eu sfâşiam gâturi albe şi drăgălaşe pe când strămoşii tăi construiau Colosseumul. Am omorât alături de armata lui Alexandru. Am luptat în Războiul Troian. Sunt bătrân, Salvatore. Sunt unul dintre Cei Originari. În cele mai vechi amintiri ale mele aveam un topor de bronz.”

Încet, Stefan încuviinţă din cap.

Auzise de Cei Vechi. Se vorbea despre ei în şoaptă printre vampiri, dar nici unul dintre cei pe care îi cunoştea Stefan nu văzuse vreodată unul. Fiecare vampir era făcut de către un alt vampir, transformat prin schimbul de sânge. Dar undeva, înapoi în timp, existaseră Cei Originari, cei care *nu* fuseseră făcuţi. Ei se aflau acolo unde se oprea hotarul continuităţii. Nimeni nu ştia cum de ajunseseră ei să fie vampiri. Dar Puterile lor erau legendare.

„Am ajutat la distrugerea Imperiului Roman”, continuă visător bărbatul blond. „Ne numeau barbari – pur şi simplu nu

înţelegeau! Războiul, Salvatore! Nimic nu e ca războiul. Europa era incitantă pe atunci. Am hotărât să rămân în zona rurală şi să mă distrez. Ştii, e ciudat, dar oamenii nu se simţeau niciodată în largul lor în preajma mea. Obişnuiau să o ia la fugă, sau să ridice înaintea mea cruci. Blondul clătină din cap. Dar o femeie a venit să-mi ceară ajutorul. Era servitoare în casa unui baron, şi tânăra ei stăpână era bolnavă. Pe moarte, zicea. Voia să fac ceva să o ajut. Şi aşa…”

Zâmbetul reveni şi se lăţi, devenind imposibil de larg.

„Am ajutat-o. Era o fiinţă mică şi drăgălaşă.”

Stefan îşi răsucise trupul pentru a o ţine în braţe pe Elena şi acum, pentru o clipă, îşi întoarse şi capul. Ar fi trebuit să-şi dea seama, ar fi trebuit să ghicească. Şi astfel înţelese totul. Moartea lui Vickie, moartea lui Sue, în final el trebuia să pară vinovat pentru toate. Căci el declanşase şirul de evenimente care se încheiau aici.

„Katherine”, spuse, ridicând capul pentru a-l privi pe bărbat. „Tu eşti vampirul care a transformat-o pe Katherine.”

„Pentru a-i salva viaţa”, replică bărbatul blond, ca şi cum Stefan nu reuşea să înveţe o lecţie. „Pe care iubiţica ta de aici i-a luat-o.”

Un nume. Stefan căuta în minte un nume, ştiind că odată Katherine i-l spusese, la fel cum i-l descrisese pe acest bărbat. Auzea în minte cuvintele lui Katherine: *M-am trezit în crucea nopţii şi am văzut-o pe Gudren, servitoarea mea, lângă pat. Şi apoi se dădu deoparte şi am văzut bărbatul pe care îl adusese. Mi s-a făcut frică. Numele lui era Klaus, şi auzisem oamenii din sat spunând că era rău…*

„Klaus”, spuse bărbatul blond pe un ton politicos, ca şi cum aproba ceva. „Sau cel puţin aşa îmi spunea ea. S-a întors la mine după ce doi puştani italieni o părăsiseră. Făcuse totul pentru ei, îi schimbase în vampiri, le dăruise viaţă eternă, dar ei s-au arătat nerecunoscători şi au alungat-o. Foarte ciudat.”

„Nu aşa s-au petrecut lucrurile”, spuse Stefan printre dinţi.

„Ceea ce a fost şi mai ciudat e că niciodată nu v-a uitat, Salvatore. Mai ales pe tine. Întotdeauna mă compara într-un mod defavorabil cu tine. Am încercat să-i bag minţile în cap cu bătaia, dar nu a mers deloc.

Poate că ar fi trebuit pur şi simplu să o omor eu, nu ştiu. Dar atunci mă obişnuisem deja să o am lângă mine. N-a fost niciodată prea deşteaptă. Dar îţi făcea plăcere să o priveşti, şi

ştia cum să se distreze. Eu am învăţat-o asta, cum să se bucure de vânătoare. Până la urmă mintea i s-a deranjat puţin, dar ce contează? N-o ţineam pentru creierul ei."

Nu mai exista nici o urmă de dragoste pentru Katherine în inima lui Stefan, dar tot îl putea urî pe omul care o transformase în ceea ce ajunsese ea în cele din urmă.

„Eu? *Eu,* amice?" Klaus arătă cu degetul către propriul său piept, cu o privire neîncrezătoare. „Tu ai transformat-o pe Katherine în ceea ce e acum, sau mai degrabă iubiţica ta a făcut-o. În clipa asta, e ţărână. Hrană pentru viermi. Dar acum iubiţica ta e doar cu puţin dincolo de atingerea mea. Vibrând pe un plan superior, nu aşa spun misticii, Elena? De ce nu vibrezi aici jos, împreună cu noi ceilalţi?"

„Dacă aş putea…", şopti Elena, ridicându-şi capul şi privindu-l cu ură.

„Ei, asta e. Între timp, îi am pe prietenii tăi. Sue era o fată atât de dulce, aşa am auzit. Îşi linse buzele. Iar Vickie a fost delicioasă. Delicată, dar cu carne pe ea, cu o aromă foarte plăcută. Mai degrabă ca o fată de nouăsprezece ani decât de şaptesprezece."

Stefan vru să se repeadă înainte, dar Elena îl ţinu.

„Stefan, nu! Ăsta e teritoriul lui, iar puterile lui mintale sunt mai tari decât ale noastre. Are totul sub control."

„Exact. Acesta e teritoriul meu. Irealitatea." Klaus rânji, din nou acel rânjet holbat de psihopat. „Unde cele mai cumplite coşmaruri devin realitate, pe gratis. De pildă", spuse uitându-se la Stefan, „n-ai vrea să vezi cum arată cu adevărat iubiţica ta acum? Fără machiaj?"

Elena scoase un sunet uşor, aproape un geamăt. Stefan o lipi mai tare de el.

„Cât a trecut de când a murit? Aproape şase luni? Ştii ce se întâmplă cu un trup după ce a stat în pământ şase luni?"

Klaus se linse din nou pe buze, ca un câine.

Acum Stefan înţelese. Elena tremură, cu capul aplecat, şi încercă să se îndepărteze de el, dar el îşi strânse braţele în jurul ei.

„E-n regulă", îi spuse încet. Apoi către Klaus: „Uiţi cu cine vorbeşti. Nu sunt un muritor care se sperie de umbre şi la vederea sângelui. Eu cunosc moartea, Klaus. Nu mă sperie." „Nu, dar te aţâţă?"

Vocea lui Klaus coborî, deveni ameţitoare.

„Nu sunt excitante duhoarea, putreziciunea, fluidele cărnii în descompunere? Nu te exaltă?”

„Stefan, dă-mi drumul. Te rog.”

Elena tremura, îl împingea cu palmele, ţinându-şi tot timpul faţa întoarsă pentru ca el să nu i-o vadă. Vocea ei părea în pragul lacrimilor.

„Te rog.”

„Singura Putere pe care o ai aici e puterea iluziei”, îi spuse Stefan lui Klaus.

O ţinu strâns pe Elena lângă el, cu obrazul lipit de părul ei. Simţea schimbarea în trupul pe care îl îmbrăţişa. Părul de sub obrazul lui părea să devină mai aspru, iar corpul Elenei să se strângă.

„În unele tipuri de sol pielea poate să se tăbăcească precum cea argăsită”, îl asigură Klaus, cu ochii strălucitori, rânjind.

„Stefan, nu vreau să te uiţi la mine…”

Cu ochii la Klaus, Stefan împinse deoparte cu blândeţe părul alb şi aspru şi mângâie obrazul Elenei, ignorând asprimea pe care o simţea sub degete.

„Dar, sigur, de cele mai multe ori pur şi simplu se descompune. Ce mod de a pieri. Pierzi totul, pielea, carnea, muşchii, organele interne… totul se duce înapoi în pământ…”

Trupul din braţele lui Stefan se micşora. El închise ochii şi îl ţinu mai strâns, ura pentru Klaus arzând înăuntrul lui. O iluzie, totul era doar o iluzie…

„Stefan…”

Era o şoaptă uscată, la fel de slabă ca şi atingerea unei hârtii suflate de vânt de-a lungul unui trotuar. Pluti în aer pentru un minut, apoi dispăru, iar Stefan se trezi strângând în braţe o grămadă de oase.

„Dar în final se termină aşa, în mai bine de două sute de piese separate, uşor de asamblat. Livrate în propria lor husă.”

În marginea cercului de lumină se auzi un scârţâit. Sicriul alb de acolo se deschidea singur, capacul se ridica.

„De ce nu faci onorurile, Salvatore? Du-te şi pune-o pe Elena la locul ei.”

Stefan căzuse în genunchi, tremurând, privind oasele albe subţiri din mâinile lui. Totul era doar o iluzie – Klaus doar controla transa lui Bonnie şi îi arăta lui Stefan ceea ce voia el să vadă Stefan. Nu îi făcuse de fapt nici un rău Elenei, dar furia arzătoare, protectoare, dinăuntrul lui Stefan nu voia să accepte asta. Cu

grijă, Stefan puse jos oasele fragile şi-şi trecu o dată mâinile peste ele, uşor. Apoi ridică privirea către Klaus, cu buzele arcuite dispreţuitor.

“Asta nu e Elena”, spuse.

„Sigur că e. Aş recunoaşte-o oriunde.” Klaus îşi desfăcu larg mâinile şi declamă: *„Am cunoscut o femeie, cu oase delicate…”*

„Nu.”

Fruntea lui Stefan se îmbrobonea de sudoare. Îndepărtă din urechi vocea lui Klaus şi se concentră, cu pumnii strânşi, cu muşchii pocnind de efort. Lupta cu influenţa lui Klaus era ca şi cum ar fi împins un bolovan în susul unui deal. Dar acolo unde zăceau, oasele delicate începură să tremure, şi o lumină aurie palidă prinse a luci în jurul lor.

„O zdreanţă şi-un os şi o mână de păr… nebunul le numea preafrumoasa lui doamnă.”

Lumina tremura, dansa pe oase, prinzându-le laolaltă. Se strângea în jurul lor, caldă şi aurie, înveşmântându-le pe când se înălţau în aer. Ceea ce stătea acum acolo era o formă de strălucire pală, lipsită de trăsături. Sudoarea îi intră lui Stefan în ochi şi el simţi că plămânii aveau să-i explodeze.

„Lutul zace nemişcat, dar sângele e un hoinar…”

Părul Elenei, lung şi auriu şi mătăsos, se aşează peste umerii lucitori. Trăsăturile Elenei, înceţoşate la început şi apoi desluşite, prinseră contur pe chip. Cu dragoste, Stefan reconstruia fiecare detaliu. Genele dese, nasul mic, buzele întredeschise ca nişte petale de trandafir. O lumină albă se învârteji în jurul siluetei, creând un veşmânt gros.

„Iar crăpătura din ceaşca de ceai deschide o cărare spre tărâmul celor morţi… Nu.”

Ameţeala îl cuprinse pe Stefan când simţi ultima zvâcnire a Puterii părăsindu-l. Pieptul fiinţei de dinaintea lui se ridică într-o răsuflare şi ochii de lapislazuli se deschiseră.

Elena zâmbi, şi el simţi văpaia dragostei ei arcuindu-se în aer pentru a întâlni iubirea lui.

„Stefan.”

Capul ei era drept, mândru ca al unei regine.

Stefan se întoarse către Klaus, care nu mai spunea nimic şi privea furios, în tăcere.

„Aceasta, spuse limpede Stefan, este Elena. Nu învelişul acela gol pe care l-a lăsat în urma ei în pământ. Aceasta este Elena, şi nimic din ce faci n-o va putea atinge vreodată.”

Întinse mâna, şi Elena o luă şi veni către el. Când se atinseră, simţi cum se cutremură, şi apoi cum toate Puterile ei se scurg în el, dându-i forţă. Rămaseră împreună, unul lângă celălalt, privindu-l pe bărbatul blond. Stefan nu mai avusese niciodată acea senzaţie de victorie desăvârşită, de putere deplină.

Klaus se holbă la ei vreo douăzeci de secunde, apoi brusc îşi pierdu minţile de furie.

Faţa i se contorsionă de ură. Stefan simţi valuri de Putere malefică lovindu-se de el şi de Elena, şi îşi folosi toată forţa pentru a le rezista. O vâltoare de furie întunecată încerca să-i despartă, urlând prin încăpere, distrugând totul în calea ei. Lumânările se stinseră şi zburară prin aer ca răsucite de o tornadă. Visul se destrăma în jurul lor, dispărea.

Stefan o prinse pe Elena de cealaltă mână. Vântul îi răvăşea părul, biciuindu-i faţa. „Stefan!”

Elena striga, încercând să se facă auzită. Apoi el îi auzi vocea în mintea lui: *Stefan, ascultă-mă! Există un singur lucru pe care îl poţi face pentru a-l opri. Ai nevoie de o victimă, Stefan... găseşte pe una din victimele lui. Doar o victimă va şti...*

Zgomotul era de nesuportat, ca şi cum însăşi ţesătura spaţiului şi timpului era sfâşiată. Stefan simţi cum mâinile Elenei se smulg din mâinile lui. Cu un strigăt disperat, se întinse din nou după ea, dar degetele lui nu atinseră decât aerul gol. Era deja istovit de efortul de a lupta împotriva lui Klaus, şi îşi pierdea cunoştinţa. Întunericul îl cuprinse şi îl purtă în jos, într-un vârtej ameţitor.

Bonnie văzuse totul.

Era ciudat, dar în clipa în care se dăduse deoparte pentru a-l lăsa pe Stefan să se ducă la Elena, păru să-şi piardă prezenţa fizică în vis. Ca şi cum nu mai era un actor, ci însăşi scena pe care avea loc acţiunea. Putea privi, dar altceva nu putea face.

La sfârşit, îi fusese frică. Nu era suficient de puternică pentru a menţine visul, şi totul explodă în cele din urmă, aruncând-o afară din transă, înapoi în camera lui Stefan.

El zăcea întins pe podea şi părea mort. Atât de alb, atât de nemişcat. Dar când Bonnie trase de el, încercând să-l salte pe pat, pieptul i se ridică şi ea îl auzi inspirând adânc, icnind cu răsuflarea tăiată.

— Stefan! Eşti bine?

El se uită cu o privire disperată prin cameră, ca şi cum căuta

ceva.

— Elena! spuse, apoi tăcu, căci amintirea îi reveni.

Chipul i se crispă. Pentru o clipă îngrozitoare, Bonnie crezu că avea să plângă, dar el doar închise ochii şi îşi lăsă capul în mâini.

— Am pierdut-o. N-am putut să rezist.

— Ştiu. Bonnie îl privi un moment, apoi, adunându-şi curajul, îngenunche în faţa lui, atingându-i umerii, îmi pare rău.

El ridică brusc capul şi ochii lui verzi erau uscaţi, dar cu pupilele atât de dilatate încât păreau negri. Nările îi erau umflate, buzele îi dezgoleau dinţii.

— Klaus! Scuipă numele ca şi cum ar fi fost un blestem. L-ai văzut?

— Da, spuse Bonnie, trăgându-se înapoi, înghiţi cu zgomot, simţind cum i se întoarce stomacul pe dos. E nebun, nu-i aşa, Stefan?

— Da. Stefan se ridică. Şi trebuie să fie oprit, adăugă.

— Dar cum? De când îl văzuse pe Klaus, Bonnie era mai speriată ca niciodată, mai speriată şi mai puţin încrezătoare. Ce l-ar putea opri, Stefan? N-am mai simţit niciodată nimic asemănător cu acea Putere.

— Dar tu n-ai…? Stefan se întoarse repede către ea. Bonnie, n-ai auzit ce a spus Elena la sfârşit?

— Nu. Ce vrei să spui? N-am auzit nimic: eram în mijlocul unui uragan.

— Bonnie…

Ochii lui Stefan priveau în zare, gânditori, şi el vorbi ca pentru sine.

— Asta înseamnă că probabil nici el n-a auzit. Aşadar nu ştie, şi n-o să încerce să ne oprească.

— Să ne oprească să ce? Stefan, despre ce vorbeşti tu?

— Să găsim o victimă. Ascultă, Bonnie, Elena mi-a spus că dacă dăm de urma unei victime care i-a supravieţuit lui Klaus, putem găsi o cale de a-l opri.

Bonnie era la fel de nedumerită.

— Dar… de ce?

— Pentru că vampirii şi donatorii lor… prada lor… au acces unul la mintea celuilalt în scurta perioadă în care fac schimbul de sânge. Uneori, în felul acesta donatorul poate să afle unele lucruri despre vampir. Nu întotdeauna, dar de multe ori. Asta trebuie să se fi întâmplat, şi Elena o ştie.

— Toate bune şi frumoase – cu o mică excepţie, spuse Bonnie

sarcastic. Vrei, te rog, să-mi spui şi mie cine naiba ar fi putut supravieţui unui atac al lui Klaus?

Se aştepta ca Stefan să se dezumfle, dar nu se întâmplă aşa.

— Un vampir, spuse el simplu. Un om pe care Klaus l-a transformat într-un vampir ar putea fi o victimă. Atâta timp cât au schimbat sânge, minţile lor au intrat în comuniune.

— Oh. Oh. Aşadar… dacă putem găsi un vampir pe care l-a făcut el… dar *unde?*

— Poate că în Europa. Stefan începu să măsoare camera cu paşi mari, cu ochii îngustaţi, gândindu-se. Klaus are o istorie lungă în spate, şi unii dintre vampirii lui trebuie să fie acolo. Poate că ar trebui să mă duc să caut unul.

Bonnie se panică brusc.

— Dar, Stefan, nu poţi să ne laşi. Nu poţi!

Stefan se opri acolo unde se afla, în cealaltă parte a camerei, şi rămase nemişcat. În cele din urmă, se întoarse către ea.

— Nu vreau s-o fac, spuse el încet. Şi va trebui să ne gândim mai întâi la o altă soluţie… poate reuşim să punem din nou mâna pe Tyler. O să aştept o săptămână, până sâmbăta viitoare. Dar s-ar putea să fiu nevoit să plec, Bonnie. O ştii la fel de bine ca şi mine.

Urmă o tăcere lungă. Bonnie se luptă cu fierbinţeala din ochi, hotărâtă să se poarte ca o persoană matură. Nu era un copil şi avea să o dovedească acum, o dată pentru totdeauna. Se uită în ochii lui Stefan şi încuviinţă încet din cap.

Capitolul 13

Vineri, 19 iunie, 11.45 p.m.

Dragă Jurnalule,

Oh, Doamne, ce ne facem? Asta a fost cea mai lungă săptămână din viaţa mea. Astăzi a fost ultima zi de şcoală şi mâine pleacă Stefan. Se duce în Europa ca să caute un vampir transformat de către Klaus. Stefan spune că nu vrea să ne lase lipsiţi de apărare. Dar o să plece.

N-am reuşit să-l găsim pe Tyler. Maşina lui a dispărut de la cimitir, dar el n-a venit la şcoală. A lipsit la toate examenele finale de săptămâna asta. Nu că noi ceilalţi ne-am descurca mult mai bine. Tare aş vrea ca „Robert E. Lee”să fie ca şcolile care au examenele finale înainte de absolvire. Nici nu mai ştiu dacă zilele

astea scriu în engleză sau în swahili.

Îl urăsc pe Klaus. Din ce am văzut, e la fel de nebun ca şi Katherine – şi încă şi mai crud. Ceea ce i-a făcut lui Vickie – dar nici nu pot vorbi despre asta, fiindcă o să încep să plâng din nou. La petrecerea lui Caroline doar s-a jucat cu noi, ca o pisică cu un şoarece. Şi să o facă de ziua de naştere a lui Meredith – deşi bănuiesc că n-avea cum să ştie asta. Deşi pare să ştie o mulţime de lucruri. Nu vorbeşte ca un străin, nu aşa cum vorbea Stefan la început când a venit în America, şi ştie totul despre tot ce e american, chiar şi cântece din anii '50. Poate că e aici de ceva vreme.

Bonnie se opri din scris. Gândurile i se succedau într-un ritm nebun. În toată această vreme ei se gândiseră la victime din Europa, la vampiri. Dar din felul în care vorbea Klaus, era clar că se afla în America de multă vreme. Nu părea deloc străin. Şi alesese să atace de ziua lui Meredith…

Bonnie se ridică, întinse mâna spre telefon şi formă numărul lui Meredith. O voce somnoroasă de bărbat răspunse.

— Domnule Sulez, sunt Bonnie. Pot să vorbesc cu Meredith?

— Bonnie! Tu ştii cât e ceasul?

— Da, spuse Bonnie şi se gândi repede. Dar e vorba de… e vorba de examenul pe care l-am avut azi. Vă rog, trebuie să vorbesc cu ea.

Urmă un moment prelung de tăcere, apoi un oftat adânc.

— Stai puţin.

Bonnie aşteptă pianotând nerăbdătoare. În cele din urmă se auzi un *clic* când un alt receptor fu ridicat.

— Bonnie? se auzi vocea lui Meredith. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Adică… Bonnie era chinuitor de conştientă de linia deschisă, de faptul că tatăl lui Bonnie nu pusese receptorul jos şi ar putea să asculte. E despre… problema aia germană la care lucram. Ştii tu. Cea la care n-am găsit rezolvare pentru examenul final. Ştii cum am căutat acea singură persoană care ar putea să ne ajute să o rezolvăm? Ei bine, cred că ştiu cine e.

— Chiar ştii?

Bonnie simţea că Meredith se chinuieşte să găsească cuvintele potrivite.

— Ei, cine e? Asta implică nişte convorbiri interurbane?

— Nu, spuse Bonnie, nu implică. E ceva mult mai aproape de noi, Meredith. Foarte aproape. De fapt, ai putea zice că e chiar în

curtea ta din spate, agăţat de arborele familiei tale.

Urmă o tăcere atât de lungă încât Bonnie se întrebă dacă Meredith mai era la capătul firului.

— Meredith?

— Mă gândeam. Oare soluţia asta are legătură cu coincidenţa?

— Deloc.

Bonnie se relaxă şi zâmbi uşor, amar. Meredith se prinsese.

— Nu are deloc de-a face cu coincidenţa, continuă ea. E mai degrabă un caz de istorie care se repetă. Repetându-se în mod deliberat, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Da, răspunse Meredith. Părea să-şi revină dintr-un şoc, şi nici nu era de mirare. Ştii, spuse ea, cred că s-ar putea să ai dreptate. Dar a mai rămas să o convingem pe… persoana asta… să ne ajute.

— Crezi că ar putea fi o problemă?

— Cred că ar putea. Uneori oamenii devin foarte zăpăciţi… când e vorba de un examen. Uneori chiar îşi pierd într-un fel minţile.

Inima lui Bonnie se strânse. Asta era ceva la care nu se gândise. Şi dacă el *nu putea* să le spună nimic? Şi dacă îşi pierduse într-atât minţile?

— Tot ce putem face e să încercăm, spuse, străduindu-se să sune foarte optimistă. Mâine va trebui să încercăm.

— S-a făcut. Trec să te iau la prânz. Noapte bună, Bonnie.

— Noapte bună, Meredith. Bonnie adăugă: Îmi pare rău.

— Nu, cred s-ar putea să fie foarte bine aşa. Pentru ca istoria să nu continue să se repete la nesfârşit. Pa.

Bonnie apăsă pe butonul de închidere al receptorului. Apoi rămase nemişcată câteva minute, cu degetul pe buton, privind ţintă peretele. În cele din urmă aşeză telefonul în suportul lui şi îşi deschise din nou jurnalul. Puse punct la ultima propoziţie şi mai adăugă una. *Mâine ne ducem să stăm de vorbă cu bunicul lui Meredith.*

— Sunt un idiot, spuse Stefan a doua zi, în maşina lui Meredith.

Se îndreptau către West Virginia, către ospiciul unde era internat bunicul lui Meredith. Urma să fie un drum destul de lung.

— Suntem cu toţii nişte idioţi. Cu excepţia lui Bonnie, spuse Matt.

Cu toată neliniştea ei, Bonnie simţi o căldură plăcută la auzul acestor cuvinte. Dar Meredith clătină din cap, cu ochii la drum.

— Stefan, n-aveai cum să-ţi dai seama, aşa că nu te mai învinovăţi. Nu ştiai că de fapt Klaus atacase petrecerea lui Caroline chiar în ziua atacului asupra bunicului meu. Şi nici eu şi nici Matt nu ne-am gândit că el ar fi putut fi în America de atâta timp pentru că nu l-am văzut niciodată pe Klaus şi nici nu l-am auzit vorbind. Noi ne gândeam la oameni pe care îi putuse ataca în Europa. De fapt, Bonnie este singura care ar fi putut pune lucrurile cap la cap, pentru că ea avea toate informaţiile.

Bonnie scoase limba la ea. Meredith o văzu în oglinda retrovizoare şi ridică o sprânceană.

— Asta pentru că nu vreau să te umfli prea mult în pene, spuse.

— N-o s-o fac; modestia este una dintre cele mai fermecătoare calităţi ale mele, replică Bonnie.

Matt pufni, dar apoi spuse:

— Eu tot cred că a fost o chestie foarte deşteaptă. Şi căldura plăcută reveni.

Ospiciul era un loc îngrozitor. Bonnie se strădui din răsputeri să-şi ascundă groaza şi scârba, dar ştia că Meredith îşi dădea seama. Meredith avea umerii încordaţi într-o atitudine mândră, de apărare, pe când păşea de-a lungul coridoarelor înaintea lor. Bonnie, care o cunoştea de mulţi ani, vedea umilinţa sub acea mândrie. Părinţii lui Meredith considerau situaţia bunicului ei un asemenea stigmat încât nu îngăduiau să-i fie pomenit numele în faţa străinilor. Fusese o pată peste întreaga familie.

Iar acum, pentru prima oară, Meredith dezvăluia acel secret unor străini. Bonnie simţi dragoste şi admiraţie pentru prietena ei. Era atât de tipic pentru Meredith să facă asta în linişte, cu demnitate, nelăsând pe nimeni să vadă cât o afecta. Dar ospiciul tot era groaznic.

Nu era împuţit sau plin cu nebuni care delirau sau lucruri de genul ăsta. Pacienţii arătau curaţi şi bine îngrijiţi. Dar era ceva în mirosul steril de spital şi în holurile pline de scaune cu rotile nemişcate şi ochi cu priviri goale care o făcea pe Bonnie să vrea să o ia la fugă.

Era ca o clădire plină de zombi. Bonnie văzu o bătrână, al cărei scalp roz se întrezărea prin părul alb rar, prăbuşită cu capul pe masă lângă o păpuşă de plastic goală. Când Bonnie întinse mâna disperată, găsi mâna lui Matt aşteptând-o deja. O urmară

pe Meredith aşa, ţinându-se atât de strâns de mână încât îi durea.

— Asta e camera lui.

Înăuntru era un alt zombi, de data asta cu părul alb în care se mai vedea câte un fir la fel de negru ca părul lui Meredith. Faţa era o reţea de riduri şi încreţituri, ochii, cu contur roşiatic, erau urduroşi şi priveau în gol.

— Bunicule, spuse Meredith, îngenunchind în faţa scaunului lui cu rotile. Bunicule, sunt eu, Meredith. Am venit să te văd. Vreau să te întreb ceva important.

Nici o sclipire în ochii aceia bătrâni.

— Uneori ne recunoaşte, spuse Meredith calm, pe un ton lipsit de emoţie. Dar în ultimul timp nu prea o mai face.

Bătrânul continua să privească în gol. Stefan se lăsă pe vine.

— Lasă-mă să încerc eu, spuse încet Stefan. Uitându-se la chipul ridat, începu să vorbească blând, pe un ton liniştitor, aşa cum îi vorbise lui Vickie.

Dar ochii negri înceţoşaţi nici măcar nu clipiră. Continuară să privească fără ţintă. Singura mişcare era un uşor tremur, neîntrerupt, în mâinile noduroase care se sprijineau pe braţele scaunului.

Şi indiferent ce făcură Meredith şi Stefan, acesta fu singurul răspuns pe care îl primiră. În cele din urmă încercă şi Bonnie, folosindu-se de puterile ei paranormale. Simţea *ceva* în bătrân, o scânteie de viaţă închisă în carnea ca o temniţă. Dar nu putea ajunge la ea.

— Îmi pare rău, spuse, aşezându-se din nou şi dându-şi părul din ochi. E inutil. Nu pot să fac nimic.

— Poate venim altă dată, spuse Matt, dar Bonnie ştia că nu va mai fi o altă dată: Stefan pleca mâine.

Şi păruse o idee atât de bună… căldura plăcută care o încălzise mai devreme devenise acum cenuşă, şi-şi simţea inima ca o bucată de plumb. Se întoarse şi-l văzu pe Stefan îndreptându-se deja spre uşă.

Matt îi puse o mână sub cot pentru a o ajuta să se ridice şi să o conducă afară. Şi după ce rămase în picioare un minut, cu capul lăsat în jos într-un gest de descurajare, Bonnie îl urmă. Era greu să găsească atâta energie să pună un picior în faţa celuilalt. Întoarse capul înapoi să vadă dacă Meredith venea după ei…

Şi ţipă. Meredith stătea în mijlocul camerei, cu faţa către uşă, şi pe chipul ei se citea deprimarea. Dar în spatele ei, silueta din

cărucior se clintise în sfârşit. Într-o explozie tăcută de mişcare, se înălţase deasupra ei, cu bătrânii ochi urduroşi larg deschişi şi gura deschisă şi mai larg. Bunicul lui Meredith arăta ca şi cum încremenise în plin salt – cu braţele desfăcute, cu gura căscată într-un urlet tăcut. Ţipetele lui Bonnie reverberară îndelung.

Apoi totul păru să se întâmple deodată. Stefan se năpusti înapoi, Meredith se răsuci, Matt o apucă pe Bonnie. Dar bătrânul nu sări. Rămase nemişcat deasupra tuturor, holbându-se peste capetele lor, părând să vadă ceva ce nimeni nu reuşea să zărească. În cele din urmă, din gura lui ieşiră sunete, sunete care formară un singur cuvânt, ca un bocet:

— Vampir! Vampir!

Infirmierii umplură camera, împingându-i deoparte pe Bonnie şi pe ceilalţi, imobilizându-l pe bătrân. Strigătele lor se adăugară hărmălaiei.

— Vampir! Vampir! ţipa ascuţit bunicul lui Meredith, ca şi cum ar fi avertizat oraşul.

Bonnie se simţi cuprinsă de panică – oare bătrânul se uita la Stefan? Era o acuzaţie?

— Vă rog, trebuie să plecaţi acum, îmi pare rău, dar trebuie să plecaţi, le spunea o soră.

Erau scoşi din cameră. Meredith se împotrivi pe când era împinsă către coridor.

— Bunicule…

— Vampir! continuă să urle vocea stranie. Şi apoi: Lemn de frasin! Vampir! Lemn de frasin…

Uşa se trânti în urma lor.

Meredith icni, luptându-se cu lacrimile. Bonnie îşi înfipsese unghiile în braţul lui Matt. Stefan se întoarse către ei, cu ochii lui verzi dilataţi de şoc.

— Am spus că acum trebuie să plecaţi, repeta nerăbdătoare sora iritată.

Cei patru o ignorară. Se uitau unul la altul, nedumerirea uluită lăsând locul înţelegerii pe chipurile lor.

— Tyler a spus că există un singur fel de lemn care poate să-i facă rău…, începu Matt.

— Lemn de frasin, spuse Stefan.

— Va trebui să aflăm unde se ascunde, spuse Stefan pe drumul de întoarcere spre casă. Conducea el, pentru că Meredith nu mai era în stare. Ăsta e primul lucru pe care îl avem de făcut.

Dacă acţionăm în pripă, s-ar putea să se prindă şi să se ţină deoparte.

Ochii lui verzi străluceau cu un amestec ciudat de triumf şi hotărâre încrâncenată, şi vorbea repede, cu o voce întretăiată.

Toţi erau tensionaţi, îşi spuse Bonnie, ca şi cum înghiţiseră droguri toată noaptea. Nervii lor erau atât de întinşi că se putea întâmpla orice.

Şi mai avea şi sentimentul unui cataclism iminent. Ca şi cum se apropia un moment crucial, ca şi cum toate evenimentele petrecute de la petrecerea lui Caroline trebuiau să ajungă la un deznodământ.

În noaptea asta, îşi spuse. În noaptea asta se întâmplă totul. Părea ciudat de potrivit ca să fie în ajun de solstiţiu.

— În ajun de ce? spuse Matt.

Bonnie nici nu-şi dăduse seama că vorbise cu glas tare.

— Ajunul solstiţiului, spuse. Asta e azi. Ziua de dinaintea solstiţiului de vară.

— Nu-mi spune. Druizii, da?

— Ei îl sărbătoreau, confirmă Bonnie. E o zi potrivită pentru magie, pentru marcarea schimbării anotimpurilor. Şi… Ezită. Ei, e la fel ca orice altă sărbătoare, la fel ca Halloweenul în solstiţiul de iarnă. O zi când graniţa dintre lumea vizibilă şi cea invizibilă e foarte subţire. Când poţi să vezi stafii, se spune. Când se întâmplă multe lucruri.

— Lucruri, spuse Stefan, intrând pe autostrada care ducea către Fell’s Church, se vor întâmpla.

Dar nici unul dintre ei nu-şi dădea seama cât de curând.

Doamna Flowers era în grădina din spate. Veniseră direct la pensiune ca s-o caute. Tundea tufişurile de trandafiri, înconjurată de mirosurile verii.

Se încruntă şi clipi mărunt când se repeziră cu toţii către ea şi o întrebară repede unde puteau găsi un frasin.

— Mai încet, mai încet, spuse ea, uitându-se cu atenţie la ei de sub borul pălăriei sale de paie. Ce vreţi voi? Un frasin? E unul chiar dincolo de stejarii ăia de-acolo din spate. Ei, staţi puţin…, adăugă când toţi se năpustiră într-acolo.

Stefan tăie o fâşie circulară de coajă de pe o creangă cu briceagul pe care Matt îl scoase din buzunar. Oare de când a început să poarte la el aşa ceva? se întrebă Bonnie. Se mai întrebă şi ce credea doamna Flowers despre ei atunci când se întoarseră, cei doi băieţi cărând pe umeri creanga de aproape doi

metri, plină de frunze.

Dar doamna Flowers doar se uită la ei, fără să spună nimic. Apoi, când se apropiară de casă, strigă după ei:

— A venit un pachet pentru tine, băiete.

Stefan întoarse capul, ţinând nemişcată creanga pe umăr:

— Pentru mine?

— Avea numele tău pe el. Un pachet şi o scrisoare. Le-am găsit pe veranda din faţă, în după-masa asta. Le-am dus sus, în camera ta.

Bonnie se uită la Meredith, apoi la Matt şi la Stefan, şi le văzu privirea uimită şi suspicioasă, la fel ca a ei. Tensiunea din aer crescu brusc, într-un fel aproape insuportabil.

— Dar de la cine ar putea să fie? Cine ar putea să ştie că eşti aici…, începu ea în vreme ce urcau scările către mansardă.

Şi apoi se opri, simţind groaza ca un junghi în coaste. Premoniţia bâzâia în ea ca o muscă supărătoare, dar o împinse deoparte. Nu acum, îşi spuse, nu acum.

Dar nu avea cum să nu vadă pachetul de pe masa lui Stefan. Băieţii rezemară creanga de frasin de perete şi se duseră să se uite la el, un pachet lunguieţ, destul de plat, înfăşurat în hârtie maro, cu un plic crem deasupra.

Pe plic, cu un scris ciudat şi familiar, era mâzgălit *Stefan.*

Scrisul de pe oglindă. Rămaseră toţi privind lung pachetul, ca şi cum era un scorpion.

— Ai grijă, spuse Meredith când Stefan întinse încet mâna către el.

Bonnie ştia ce voia să spună Meredith. Avea senzaţia că obiectul acela ar putea să explodeze, sau să împrăştie un gaz otrăvitor, sau să se transforme în ceva cu colţi şi gheare.

Plicul pe care îl luă în mână Stefan era pătrat şi gros, făcut dintr-o hârtie bună cu o textură delicată. La fel ca invitaţia unui prinţ la un bal, îşi spuse Bonnie. Dar, total nepotrivit, pe suprafaţa lui se vedeau şapte urme de degete murdare, iar marginile erau soioase. Ei, nici în vis Klaus nu arătase prea curat.

Stefan întoarse plicul şi pe spate, apoi îl deschise. Scoase o singură foaie de hârtie groasă. Ceilalţi trei se înghesuiră în jur, uitându-se peste umărul lui în vreme ce el o desfăcea. Apoi Matt exclamă:

— Ce naiba… e goală!

Aşa şi era. Pe ambele părţi. Stefan o răsuci şi o cercetă cu grijă. Faţa lui era încordată, şi pe ea nu se putea citi nimic. Dar

ceilalţi se relaxară, şi scoaseră sunete de nemulţumire. O farsă tâmpită. Meredith întinsese mâna către pachet, care părea suficient de plat pentru a fi şi el gol, când Stefan încremeni brusc şi respiraţia i se tăie cu un şuierat. Bonnie se uită repede peste umărul lui şi tresări. Mâna lui Meredith rămase nemişcată pe pachet, iar Matt înjură.

Pe hârtia albă, ţinută de mâinile încordate ale lui Stefan, începeau să apară litere. Erau negre, cu linii trasate prelung, ca şi cum fiecare dintre ele era crestată de către un cuţit invizibil în vreme ce Bonnie privea. Le citi, şi teama din adâncul ei crescu.

Stefan,

Nu vrei să încercăm să rezolvăm asta ca nişte gentlemeni? Fata e la mine. Vino la vechea fermă din pădure după ce se întunecă şi o să stăm de vorbă, doar noi doi. Vino singur şi o să-i dau drumul. Vino cu altcineva şi o să moară.

Nu exista nici o semnătură, dar în partea de jos apărură cuvintele: *Asta e între noi doi.*

— Care fată? întrebă Matt, uitându-se de la Bonnie la Meredith ca şi cum voia să se asigure că mai erau acolo. Care fată?

Cu o mişcare scurtă, degetele subţiri ale lui Meredith rupseră pachetul şi scoaseră ce se afla înăuntru. O eşarfa de un verde pal, cu un desen de frunze şi lujeri de viţă. Bonnie şi-o amintea foarte bine, şi o imagine îi apăru brusc în faţa ochilor. Confetti şi cadouri, orhidee şi ciocolată.

— Caroline, şopti, şi închise ochii.

Ultimele două săptămâni fuseseră atât de ciudate, atât de diferite de viaţa obişnuită de licean încât aproape că uitase că mai exista şi Caroline. Caroline plecase să locuiască într-un apartament în alt oraş ca să scape, ca să fie în siguranţă – dar Meredith îi spusese încă de la început: *Poate să vină după tine în Heron, sunt sigură.*

— Doar se juca din nou cu noi, murmură Bonnie. Ne-a lăsat să ajungem până aici, chiar şi să mergem să încercăm să vorbim cu bunicul tău, Meredith, şi pe urmă…

— Probabil că a ştiut, încuviinţă Meredith. Trebuie să fi ştiut tot timpul că eram în căutarea unei victime. Şi acum ne-a dat şah mat. Asta dacă nu cumva…

În ochii ei negri se aprinse brusc o luminiţă de speranţă.

— Bonnie, nu crezi că e posibil ca eşarfa să fi fost scăpată de Caroline în seara petrecerii? Iar el doar să o fi găsit şi luat?

— Nu.

Premoniţia bâzâia tot mai aproape şi Bonnie încercă din nou să o alunge. Nu o voia, nu voia să ştie. Dar era sigură de un lucru: ăsta nu era un bluf. Klaus pusese mâna pe Caroline.

— Ce putem face? întrebă ea încet.

— Ştiu ce *nu* o să facem, şi asta e să ascultăm ce zice el, spuse Matt. „Să încercăm să rezolvăm asta ca nişte gentlemeni” – e un gunoi, nu un gentleman. Asta e o capcană.

— Sigur că e o capcană, replică Meredith, nerăbdătoare. A aşteptat până când am aflat cum putem să-i facem rău şi acum încearcă să ne despartă. Dar n-o să-i meargă!

Bonnie îl urmărise pe Stefan cu o teamă tot mai mare. Pentru că, în vreme ce Matt şi Meredith vorbeau indignaţi, el îndoise calm scrisoarea şi o pusese la loc în plicul ei. Acum stătea şi privea plicul, cu faţa încremenită, fără să dea atenţie la ceea ce se petrecea în jurul lui. Iar privirea din ochii lui verzi o speria pe Bonnie.

— Am putea să facem să se întoarcă totul asupra lui, spunea Matt. Nu-i aşa, Stefan? Ce crezi?

— Cred, spuse Stefan cu grijă, concentrându-se asupra fiecărui cuvânt, că o să mă duc în pădure după ce se întunecă.

Matt încuviinţă din cap şi, la fel cum făcea înaintea meciurilor, începu să schiţeze un plan.

— În regulă, tu te duci să-i distragi atenţia. Şi, între timp, noi trei…

— Voi trei, continuă Stefan pe acelaşi ton, privindu-l în ochi, vă duceţi acasă. În pat.

Urmă o tăcere care lui Bonnie, cu nervii ei încordaţi, i se păru fără sfârşit. Ceilalţi pur şi simplu se holbau la Stefan.

În cele din urmă, Meredith spuse pe un ton aproape vesel:

— Ei, o să fie greu să-l prindem dacă stăm în pat, asta dacă nu e el suficient de amabil ca să vină în vizită.

Gluma ei destrămă tensiunea şi Matt adăugă, expirând profund:

— Bun, Stefan, înţeleg ce crezi despre asta… Dar Stefan îl întrerupse:

— Vorbesc foarte serios, Matt. Klaus are dreptate: asta e între el şi mine. Şi spune că trebuie să vin singur, altfel o să-i facă rău lui Caroline. Aşa că o să mă duc singur. Asta e hotărârea mea.

— E sfârşitul tău, izbucni Bonnie, aproape isterică. Stefan, ai înnebunit. Nu poţi să faci asta.

— O să vezi.

— N-o să te lăsăm…

— Tu crezi, spuse Stefan, uitându-se la ea, că m-aţi putea opri dacă aţi încerca?

Tăcerea care urmă fu deosebit de stânjenitoare. Bonnie avu senzaţia că într-un fel Stefan se schimbase chiar în faţa ochilor ei. Faţa lui deveni mai ascuţită, ţinuta diferită, ca şi cum ar fi vrut să-i amintească de muşchii lui de prădător, supli şi tari, de sub cămaşă. Dintr-odată păru distant, un străin. Înspăimântător.

Bonnie îşi întoarse privirea.

— Hai să fim raţionali, spuse Matt, schimbând tactica. Hai să rămânem calmi şi să discutăm asta…

— Nu avem ce discuta. Eu mă duc. Voi nu.

— Ne datorezi mai mult de-atât, Stefan, spuse Meredith, şi Bonnie se simţi recunoscătoare pentru vocea ei calmă. În regulă, deci ne poţi sfâşia pe toţi bucăţică de bucăţică; bun, nu negăm. Am înţeles ce vrei să spui. Dar după toate cele prin care am fost împreună, meritäm totuşi o discuţie serioasă înainte să fugi de-aici.

— Ai spus că era şi lupta fetelor, adăugă Matt. Când ai hotărât că nu mai era?

— Când am aflat cine e asasinul! spuse Stefan. Din cauza mea e aici Klaus!

— Nu, nu e! strigă Bonnie. Tu ai pus-o pe Elena să o omoare pe Katherine?

— Eu am făcut-o pe Katherine să se întoarcă la Klaus! Asta a declanşat totul. Şi eu am implicat-o pe Caroline; dacă nu eram eu, ea n-ar fi urât-o niciodată pe Elena, n-ar fi complotat niciodată cu Tyler. Am o obligaţie faţă de ea.

— Tu doar vrei să crezi asta, aproape că ţipă Bonnie. Klaus ne urăşte pe toţi! Chiar crezi că o să te lase să pleci de aici? Chiar crezi că are de gând să ne lase pe toţi în pace?

— Nu, spuse Stefan, şi luă creanga rezemată de perete.

Scoase briceagul lui Matt din buzunar şi începu să cureţe rămurelele, transformând creanga într-o suliţă dreaptă, albă.

— Oh, grozav, porneşti într-un duel! spuse Matt, furios. Nu-ţi dai seama ce prostie e asta? Intri direct în cursa pe care ţi-a întins-o! Făcu un pas către Stefan. Poate că nu crezi că noi trei am fi în stare să te oprim…

— Nu, Matt, se auzi vocea joasă, egală, a lui Meredith venind din cealaltă parte a camerei. E inutil.

Stefan se uită spre ea, şi muşchii din jurul ochilor i se încordară. Dar ea doar îl privi, cu chipul calm şi senin.

— Aşadar, Stefan, eşti hotărât să te întâlneşti faţă în faţă cu Klaus. În regulă. Dar înainte să pleci, cel puţin asigură-te că ai o şansă de a învinge.

Calmă, începu să-şi desfacă nasturii de la gulerul bluzei sale elegante.

Bonnie se simţi şocată, chiar dacă şi ea oferise acelaşi lucru cu o săptămână în urmă. Dar asta se întâmplase când era singură cu el, pentru numele lui Dumnezeu, îşi spuse. Apoi ridică din umeri. În public sau între patru ochi, ce mai conta?

Se uită la Matt, pe chipul căruia se citea consternarea. Apoi văzu cum fruntea i se încruntă şi apare acea expresie încăpăţânată, de hotărâre iraţională, care îi îngrozea pe antrenorii echipelor de fotbal adverse. Ochii lui albaştri se întoarseră către ai ei şi ea încuviinţă din cap, împingându-şi înainte bărbia. Fără nici un cuvânt, trase în jos fermoarul gecii subţiri pe care o purta, în vreme ce Matt îşi scoase tricoul.

Stefan se uită lung, pe rând, la cei trei prieteni care se dezbrăcau cu un aer încrâncenat în camera lui şi încercă să-şi ascundă şocul. Dar clătină din cap, ţinând în faţa lui suliţa albă ca pe o armă.

— Nu, rosti.

— Nu fi prost, Stefan, se răsti Matt.

Chiar şi în tulburarea acelui moment teribil ceva din interiorul lui Bonnie se opri pentru o clipă ca să-i admire pieptul gol.

— Suntem trei. Ar trebui să te poţi hrăni îndeajuns fără să faci rău nici unuia dintre noi.

— Am spus nu! Nu vreau să mă răzbun, şi nu vreau să lupt cu rău împotriva răului! Nu, în nici un caz. Credeam că tu o să înţelegi asta, spuse Stefan, şi privirea pe care i-o aruncă lui Matt era amară.

— Înţeleg că o să mori acolo! strigă Matt.

— Are dreptate!

Bonnie îşi apăsă încheieturile degetelor pe buze. Presimţirea era mai puternică decât mecanismul ei de apărare. Nu voia să cedeze, dar nu mai avea puterea să reziste. Înfiorându-se, o simţi cum devine victorioasă şi auzi cuvintele în mintea ei.

— Nimeni nu poate să i se pună împotrivă şi să rămână în

viaţă, spuse ea cu durere. Asta a spus Vickie, şi e adevărat. O simt, Stefan. Nimeni nu poate să i se pună împotrivă şi să rămână în viaţă!

Pentru o clipă, doar o clipă, i se păru că el ar putea să o asculte. Apoi chipul lui deveni din nou de cremene şi el vorbi pe un ton rece:

— Asta nu e problema voastră. Lăsaţi-mă să-mi fac eu griji.

— Dar dacă nu ai cum să învingi… începu Matt.

— Nu asta a spus Bonnie! replică Stefan încordat.

— Ba da, asta a spus! Ce dracu' vrei să zici? strigă Matt.

Era greu să-l faci pe Matt să-şi piardă cumpătul, dar odată ce şi-l pierdea, nu se calma prea uşor.

— Stefan, m-am săturat…

— Şi eu m-am săturat! replică Stefan, aproape urlând, pe un ton pe care Bonnie nu-l mai auzise niciodată folosindu-l. M-am săturat de voi, m-am săturat de discuţiile voastre şi de lipsa voastră de curaj… ca şi de premoniţiile voastre! Asta e problema *mea!*

— Credeam că suntem o echipă…, strigă Matt.

— Nu suntem o echipă. Voi sunteţi o mână de oameni proşti. Deşi vi s-au întâmplat atâtea, în adâncul sufletului vostru nu vreţi decât să vă duceţi mai departe vieţile voastre mărunte şi sigure în casele voastre mărunte şi sigure până când o să ajungeţi în mormintele voastre mărunte şi sigure! Eu nu sunt deloc ca voi şi nici nu vreau să fiu! V-am suportat atâta vreme pentru că a trebuit să o fac, dar gata, s-a terminat. Se uită pe rând la fiecare, şi continuă, apăsând pe fiecare cuvânt: Nu am nevoie de nici unul dintre voi. Nu vă vreau cu mine, şi nu vreau să veniţi după mine. N-o să faceţi decât să-mi distrugeţi strategia. Iar pe cel care totuşi vine după mine, am să-l omor.

Şi cu o ultimă privire ucigătoare, se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră.

Capitolul 14

— A înnebunit, spuse Matt, rămânând cu ochii la uşa pe care dispăruse Stefan.

— Nu, n-a înnebunit, spuse Meredith. Vocea ei era tristă şi liniştită, dar în ea se simţea şi un soi de amuzament.

— Nu înţelegi ce face Stefan? spuse Meredith când Matt se

întoarse către ea. Ţipă la noi, ne face să-l urâm ca să încerce să ne îndepărteze. Se poartă cât mai urât cu putinţă pentru ca să fim furioşi pe el şi să-l lăsăm să facă asta singur. Meredith se uită către uşă şi ridică din sprâncene, adăugând: Deşi „pe cel care totuşi vine după mine am să-l omor” a fost puţin cam exagerat.

Deodată, Bonnie chicoti fără să vrea, un chicot sălbatic.

— Cred că chestia asta a luat-o de la Damon. „Să vă fie clar, nu am nevoie de nici unul dintre voi!”

— „O mână de oameni proşti”, adăugă Matt. Dar tot nu înţeleg. Tocmai ai avut o premoniţie, Bonnie, şi de obicei Stefan nu-ţi ignoră premoniţiile. Dacă nu există nici o şansă de a lupta şi de a învinge, ce rost are să se mai ducă?

— Bonnie nu a spus că nu există nici o şansă de a lupta şi de a învinge. A spus că nu există nici o şansă de a lupta şi de a rămâne în viaţă. Nu, Bonnie? spuse Meredith şi se uită la ea.

Chicotelile se stinseră. Mirată ea însăşi, Bonnie încercă să-şi cerceteze premoniţia, dar nu ştia decât cuvintele care i se iviseră în minte. *Nimeni nu poate să i se pună împotrivă şi să rămână în viaţă.*

— Vrei să spui că Stefan crede… în ochii lui Matt ardea o indignare prevestitoare de furtună. Crede că o să se ducă şi o să-l oprească pe Klaus chiar dacă el însuşi o să moară? Ca un miel sacrificat?

— Mai degrabă ca Elena, spuse Meredith gravă. Şi poate… ca să fie cu ea.

— Nu, nu. Bonnie clătină din cap. Poate că nu ştia prea multe despre premoniţie, dar *asta* ştia. Nu crede aşa ceva, sunt convinsă. Elena e specială. Ea este ceea ce este pentru că a murit prea tânără: a lăsat atât de multe lucruri neterminate în propria ei viaţă, şi… ei, ea e un caz special. Dar Stefan e vampir de cinci sute de ani şi cu siguranţă nu ar muri tânăr. Nu există nici o garanţie că ar putea ajunge alături de Elena. Ar putea să se ducă într-un alt loc, sau… sau pur şi simplu să dispară. Şi el ştie asta. Sunt sigură că ştie asta. Cred că doar îşi ţine promisiunea pe care i-a făcut-o, să îl oprească pe Klaus, indiferent cu ce preţ.

— Sau cel puţin să încerce, spuse încet Matt, şi sună ca şi cum repeta cuvintele cuiva. Chiar dacă ştie că o să piardă. Ridică dintr-odată privirea către fete. Mă duc după el.

— Bineînţeles, spuse Meredith, calmă. Matt ezită.

— Ăăă… probabil că n-am nici o şansă să vă conving să rămâneţi aici, nu?

— După toată discuţia aceea înălţătoare despre munca în echipă? Nici gând.

— Mă temeam de chestia asta. Aşadar…

— Aşadar, spuse Bonnie, plecăm de aici.

Adunară toate armele pe care le putură găsi. Briceagul lui Matt pe care Stefan îl lăsase acolo. Pumnalul cu mâner de ivoriu de pe comoda lui Stefan, un cuţit mare de tăiat carnea din bucătărie.

Afară, nu se zărea nici urmă de doamna Flowers. Cerul era de un purpuriu pal, cu nuanţe de caisiu către apus. Amurgul ajunului de solstiţiu, îşi spuse Bonnie, şi simţi cum părul de pe braţe i se ridică uşor.

— Klaus vorbea de vechea fermă din pădure – asta trebuie să fie casa Francher, spuse Matt. Unde l-a aruncat Katherine pe Stefan în fântâna părăsită.

— E logic. Probabil că se foloseşte de tunelul lui Katherine ca să treacă pe sub râu, spuse Meredith. Asta dacă Cei Vechi nu sunt atât de puternici încât pot să traverseze apele curgătoare în siguranţă.

Aşa e, îşi aduse aminte Bonnie, creaturile malefice nu pot traversa apele curgătoare, şi cu cât erau mai malefice, cu atât era mai greu pentru ele.

— Dar noi nu ştim nimic despre Cei Originari, spuse ea cu voce tare.

— Nu, şi asta înseamnă că trebuie să avem grijă, spuse Matt. Eu cunosc destul de bine pădurea asta, şi ştiu poteca pe care o va folosi probabil Stefan. Cred că ar trebui ca noi să o luăm pe un alt drum.

— Pentru ca Stefan să nu ne vadă şi să ne omoare?

— Pentru ca să nu ne vadă Klaus, sau măcar nu pe toţi. Aşa poate am avea o şansă să ajungem la Caroline. Într-un fel sau altul, trebuie să o scoatem pe Caroline din ecuaţie; atâta timp cât Klaus are posibilitatea de a ameninţa că îi va face rău, poate să îl forţeze pe Stefan să facă tot ce vrea el. Şi întotdeauna e mai bine să-ţi croieşti dinainte planul, ca să ai un avantaj în faţa duşmanului. Klaus i-a cerut lui Stefan să se întâlnească după ce se întunecă; ei bine, noi vom fi acolo înainte să se întunece şi poate că reuşim să-l luăm prin surprindere.

Bonnie era profund impresionată de această strategie. Nu e de mirare că e căpitanul echipei de fotbal, îşi spuse. Eu m-aş fi năpustit pur şi simplu într-acolo, ţipând.

Matt o luă pe o potecă aproape invizibilă printre stejari. Vegetaţia pădurii era foarte bogată în această perioadă a anului, cu muşchi, ierburi, plante cu flori şi ferigi. Bonnie trebui să aibă încredere că Matt ştia pe unde merge, pentru că ea habar n-avea. Deasupra capetelor lor, păsările îşi încheiau ultimele triluri înainte de a-şi căuta culcuşul de noapte.

Lumina zilei scăzu, fluturi de noapte şi insecte cu aripi diafane trecură pe lângă faţa lui Bonnie. După ce străbătu cu paşi împiedicaţi o porţiune cu hulubiţe acoperite cu melci fără cochilie care se ospătau din pălăriile lor, se simţi foarte fericită că de data asta îşi pusese blugii.

În cele din urmă, Matt se opri.

— Ne apropiem, spuse el încet. Există un soi de stâncă de unde putem privi în jos şi s-ar putea să nu fim văzuţi de Klaus. Păşiţi în linişte şi cu grijă.

Bonnie nu mai păşise niciodată cu atâta grijă. Din fericire, covorul de frunze era umed şi nu trosnea. Câteva minute mai târziu, Matt se lăsă pe burtă şi le făcu semn să-l imite. Bonnie continua să-şi repete, cu hotărâre, că nu-i păsa de miriapodele şi râmele pe care le găseau mâinile ei care alunecau pe pământul moale, şi nici de pânzele de păianjen care i se lipeau pe faţă. Acum era o problemă de viaţă şi de moarte, şi ea era capabilă să facă asta. Nu era o prostuţă, nu era un copilaş, ci o persoană competentă.

— Uite, şopti Matt, şi vocea abia i se auzea. Bonnie se târî pe burtă până lângă el şi se uită.

Sub ei se întindea casa fermei Frencher – sau ceea ce mai rămăsese din ea. Se năruise la pământ cu mult timp în urmă şi pădurea îşi revendicase încet-încet terenul. Acum era doar o fundaţie, pietre acoperite de buruieni înflorite şi scaieţi înţepători, şi un horn înalt, ca un monument stingher.

— Uite-o acolo. Caroline, şopti abia auzit Meredith în urechea lui Bonnie.

Caroline era o siluetă întunecată rezemată de horn. Rochia ei verde pal se distingea în lumina care se stingea, dar părul ei roşcat părea negru. Ceva alb strălucea pe faţa ei şi după o clipă Bonnie îşi dădu seama că era un căluş. Scotch sau un bandaj. Din poziţia ei ciudată – cu mâinile la spate, cu picioarele întinse în faţă, drepte – Bonnie bănui că era legată.

Biata Caroline, îşi spuse, iertându-i toate lucrurile urâte, meschine şi egoiste pe care le făcuse de-a lungul timpului şi

care, dacă stăteai să te gândeşti, erau foarte multe. Dar Bonnie nu-şi putea închipui ceva mai rău decât să fii răpită de un vampir psihopat care deja ţi-a omorât câţiva colegi de clasă, şi apoi să trebuiască să aştepţi, iar viaţa să-ţi depindă de un alt vampir care avea destule motive să te urască. În fond, la început Caroline îl dorise pentru ea pe Stefan, şi o urâse şi încercase să o umilească pe Elena pentru că îl cucerise pe Stefan. Stefan Salvatore era ultima persoană care ar trebui să îşi arate bunăvoinţa faţă de Caroline.

— Uite! spuse Matt. Ăla nu e Klaus?

Bonnie văzuse şi ea acea mişcare de partea cealaltă a hornului. Îşi încordă privirea şi îl văzu apărând, cu impermeabilul lui cafeniu-deschis fluturându-i fantomatic în jurul picioarelor. Se uită în jos către Caroline şi ea se strânse, încercând să se tragă cât mai departe. Râsul lui răsună atât de limpede în aerul tăcut încât Bonnie tresări.

— El e, şopti ea, lăsându-se în jos în spatele ferigilor care o ascundeau. Dar unde e Stefan? E aproape întuneric acum.

— Poate că s-a deşteptat şi a hotărât să nu vină, spuse Matt.

— N-avem noi norocul ăsta, remarcă Meredith. Se uita printre ferigi către sud.

Bonnie îşi îndreptă şi ea privirea în acea direcţie şi tresări.

Stefan stătea la marginea luminişului, unde apăruse ca din senin. Nici măcar Klaus nu-l văzuse venind, îşi spuse Bonnie. Stătea tăcut, fără să încerce să se ferească sau să ascundă ţepuşa albă de frasin pe care o avea în mână. În ţinuta lui şi în felul în care privea scena de dinaintea sa era ceva care o făcu pe Bonnie să-şi aducă aminte că în secolul al cincisprezecelea fusese un aristocrat, un membru al nobilimii. Nu spunea nimic, aştepta doar să fie observat de Klaus, fără să se grăbească.

Şi când, în cele din urmă, Klaus se întoarse către sud, rămase nemişcat, iar Bonnie avu impresia că era surprins de felul în care Stefan se furişase nevăzut până la el. Dar apoi Klaus râse şi-şi desfăcu larg braţele.

— Salvatore! Ce coincidenţă; tocmai mă gândeam la tine!

Stefan îl privi calm pe Klaus din cap până în picioare, apoi de la cozile impermeabilului său ponosit până la capul cu părul ciufulit de vânt. Dar tot ce spuse fu:

— Mi-ai cerut să vin. Am venit. Dă-i drumul fetei să plece.

— Am spus eu asta? Părând sincer surprins, Klaus îşi duse mâinile la piept. Apoi clătină din cap, chicotind. Nu cred. Hai să

stăm mai întâi de vorbă.

Stefan încuviinţă din cap, ca şi cum Klaus confirmase ceva neplăcut la care el se aşteptase. Îşi luă ţepuşa de pe umăr şi o ţinu în faţa lui, mânuind uşor, cu îndemânare, bucata lungă de lemn.

— Ascult, spuse.

— Nu-i atât de prost pe cât pare, murmură Matt din spatele ferigii, cu o notă de respect în voce. Şi nu e atât de nerăbdător să fie omorât pe cât îl credeam, adăugă. Acţionează cu grijă.

Klaus arătă către Caroline, iar vârfurile degetelor lui îi atinseră părul roşcat.

— De ce nu vii aici, ca să nu trebuiască să mai strigăm? spuse.

Dar nu ameninţă să-i facă rău prizonierei sale, observă Bonnie.

— Te aud foarte bine, replică Stefan.

— Bun, şopti Matt. Bravo, Stefan!

Dar Bonnie o studia pe Caroline. Fata se zbătea, răsucindu-şi capul înainte şi înapoi, ca şi cum era disperată sau o durea ceva. Dar Bonnie avea o senzaţie ciudată în legătură cu mişcările lui Caroline, mai ales acele smucituri violente ale capului, ca şi cum fata se chinuia să ajungă la cer. La cer... Privirea lui Bonnie urcă mai sus, unde întunericul era deplin şi o Lună în descreştere strălucea deasupra copacilor. De aceea putea să vadă că acum culoarea părului lui Caroline era roşcată: e lumina Lunii, îşi spuse. Apoi, cu un şoc, privirea ei se opri pe copacul de deasupra lui Stefan, ale cărui ramuri foşneau uşor, deşi nu era nici o urmă de vânt.

— Matt? şopti ea, alarmată.

Stefan era concentrat asupra lui Klaus, cu fiecare simţ, fiecare muşchi, fiecare atom al Puterii sale încordat şi îndreptat către Cel Vechi din faţa lui. Dar în acel copac de deasupra lui...

Toate gândurile legate de strategie, de a-l întreba pe Matt ce să facă, dispărură din mintea lui Bonnie. Ţâşni din ascunzătoarea ei şi ţipă:

— Stefan! Deasupra ta! E o capcană! Stefan sări într-o parte, agil ca o pisică, în aceeaşi clipă în care ceva plonja pe pământ, exact în locul în care fusese el cu un moment în urmă. Luna lumina perfect scena, suficient pentru ca Bonnie să vadă sclipirea albă a dinţilor dezgoliţi ai lui Tyler.

Şi să vadă fulgerarea albă a ochilor lui Klaus când se răsuci

către ea. Pentru o clipă, timpul încremeni, Bonnie se uită nemişcată la Klaus, apoi un fulger spintecă cerul cu un bubuit. Într-un cer perfect senin.

Abia mai târziu Bonnie realiză ciudăţenia – oroarea – acelei clipe. În acel moment nici nu observă că cerul era senin şi spuzit de stele şi că zigzagul care fulgeră albastru coborî şi lovi palma întinsă a lui Klaus. Următorul lucru pe care îl văzu era atât de înspăimântător încât tot restul fu uitat: Klaus îşi strânse degetele peste acel fulger, adunându-l cumva în pumn, şi îl aruncă spre ea.

Stefan urla, spunându-i să plece *Pleacă!* Bonnie îl auzi, în vreme ce se holba, paralizată, şi apoi ceva o apucă şi o trase într-o parte. Fulgerul pocni pe deasupra capului ei, cu un sunet ca de bici uriaş care plesneşte, şi se simţi un miros de ozon. Bonnie se aruncă pe burtă în muşchi şi se rostogoli ca să-i strângă mâna lui Meredith şi să-i mulţumească pentru că o salvase, dar descoperi că era Matt.

— Stai aici! Aici! strigă el şi o luă la fugă.

Cuvintele astea blestemate. Ele o catapultară pe Bonnie în picioare, şi în clipa următoare, înainte să ştie ce face, alerga după el.

Şi apoi toată lumea se transformă într-un haos.

Klaus se răsucise înapoi către Stefan, care se încleştase în luptă cu Tyler, bătându-l. Tyler, în forma lui de lup, scoase nişte sunete îngrozitoare când Stefan îl aruncă la pământ.

Meredith alerga spre Caroline, încercând să se apropie de ea din spatele hornului, ca să nu fie zărită de Klaus. Bonnie o văzu cum ajunge lângă Caroline şi văzu fulgerarea pumnalului de argint al lui Stefan când Meredith tăie frânghiile din jurul încheieturilor lui Caroline. Apoi Meredith o trase pe Caroline, pe jumătate târând-o, pe jumătate ducând-o în braţe, în spatele hornului ca să-i dezlege şi picioarele.

Un sunet ca de coarne de cerb care se lovesc o făcu pe Bonnie să se răsucească. Klaus se repezise la Stefan cu o altă creangă mare, a lui – probabil că până atunci zăcuse pe pământ. Părea la fel de ascuţită ca şi a lui Stefan, o lance folositoare. Dar Klaus şi Stefan nu încercau doar să se străpungă cu lăncile lor; foloseau beţele ca pe nişte bâte de scrimă. Robin Hood, îşi spuse Bonnie uluită. Micul John şi Robin. Aşa arătau cei doi, căci Klaus era mult mai înalt decât Stefan şi cu oase mai mari.

Apoi Bonnie văzu altceva şi strigă, dar fără ca sunetul să

răsune în aer. În spatele lui Stefan, Tyler se ridicase de jos şi se ghemuise, la fel cum făcuse în cimitir înainte să se repeadă la gâtul lui Stefan. Stefan era cu spatele la el. Iar Bonnie nu avea cum să-l avertizeze la timp.

Dar uitase de Matt. Cu capul în jos, ignorând ghearele şi colţii, se năpustea asupra lui Tyler, placându-l ca un fundaş dintre cei mai buni, înainte ca Tyler să poată sări. Acesta se prăbuşi într-o parte, cu Matt deasupra lui.

Bonnie se simţea copleşită. Atâtea lucruri se întâmplau în acelaşi timp. Meredith tăia frânghia legată în jurul picioarelor lui Caroline, Matt revărsa asupra lui Tyler o ploaie de pumni care cu siguranţă l-ar fi descalificat pe terenul de fotbal; Stefan răsucea bâta aceea de frasin ca şi cum se antrenase îndelung pentru asta. Klaus râdea extaziat, părând fericit de confruntare, în vreme ce schimbau lovituri cu o viteză şi o acurateţe letale.

Dar acum Matt părea să aibă probleme. Tyler îl strângea cu putere şi mârâia, încercând să ajungă la gâtul lui. Disperată, Bonnie se uită în jur după ceva ce putea fi folosit drept armă, uitând cu totul de cuţitul pe care îl avea în buzunar. Ochii ei căzură pe o creangă uscată de stejar. O ridică de jos şi o luă la fugă către locul în care se luptau Tyler şi Matt.

Dar ajunsă acolo, ezită. Nu îndrăznea să se folosească de creangă de teamă să nu-l lovească pe Matt cu ea. El şi cu Tyler se rostogoleau pe pământ, într-un vârtej de mişcări haotice.

Apoi Matt ajunse din nou deasupra lui Tyler, apăsându-i în jos capul, împingând de la distanţă. Bonnie vru să profite de acest moment şi se pregăti să lovească. Dar Tyler o văzu *pe ea.* Într-o izbucnire de forţă supranaturală, îşi strânse picioarele şi îl aruncă pe Matt de pe el, în spate. Capul lui Matt se lovi de un copac cu un sunet pe care Bonnie nu avea să-l uite niciodată. Sunetul înfundat al unui pepene stricat care pocneşte.

Matt alunecă de-a lungul trunchiului copacului şi rămase nemişcat.

Bonnie gâfâia, uluită. Ar fi vrut să se ducă la Matt, dar Tyler era în faţa ei, răsuflând greu, cu salivă amestecată cu sânge scurgându-i-se din gură pe bărbie. Semăna şi mai mult cu un animal decât păruse în cimitir. Ca într-un vis, Bonnie ridică bâţul, dar îl simţea tremurându-i în mână. Matt zăcea nemişcat – oare mai respira? Bonnie auzi suspinul din propria-i respiraţie în vreme ce îl înfrunta pe Tyler. Totul era ridicol; ăsta era un băiat de la şcoala ei. Un băiat cu care dansase anul trecut la balul

celor dintr-a XI-a. Cum putea să o ţină el departe de Matt, cum putea el să încerce să le facă rău tuturor? Cum putea să facă asta?

— Tyler, te rog..., începu ea, vrând să îl convingă, să îl implore...

— Singurică în pădure, fetiţă? spuse el, şi vocea lui era un mârâit gros şi gutural, care prindea în cele din urmă forma cuvintelor.

În acea clipă Bonnie ştiu că el nu era băiatul cu care fusese ea colegă. Ăsta era un animal. Oh, Doamne, ce urât e, îşi spuse ea. Şiroaie de bale amestecate cu sânge i se prelingeau din gură. Şi ochii aceia galbeni cu pupilele ca o fantă îngustă – în ele văzu cruzimea rechinului, şi a crocodilului, şi a viespii care îşi depune ouăle în trupul viu al unei omizi. Toată cruzimea regnului animal se oglindea în acei doi ochi galbeni.

— Cineva ar fi trebuit să te prevină, spuse Tyler, lăsându-şi în jos falca pentru a râde aşa cum râd câinii. Că dacă te duci singură în pădure, te-ai putea întâlni cu cel mai mare şi mai rău...

— Ticălos! încheie o altă voce propoziţia pentru el şi, cu un sentiment de gratitudine care se apropia de veneraţie, Bonnie o văzu pe Meredith lângă ea.

Meredith, ţinând în mână pumnalul lui Stefan, care strălucea cu ape în lumina Lunii.

— Argint, Tyler, spuse Meredith, fluturându-l ameninţător. Oare ce face argintul membrelor unui vârcolac? Vrei să vezi?

Toată eleganţa şi răceala lui Meredith, toată nepăsarea unui observator detaşat dispăruseră. Aceasta era adevărata Meredith, o Meredith războinică, şi, deşi zâmbea, era furioasă.

— Da! strigă Bonnie plină de bucurie, simţind un val de forţă străbătând-o.

Dintr-odată se putea mişca. Ea şi Meredith, împreună, erau puternice. Meredith îl pândea pe Tyler dintr-o parte, Bonnie stătea pregătită de atac cu bâta în partea cealaltă. Brusc, avu o dorinţă copleşitoare, aşa cum nu mai avusese niciodată, să îl lovească atât de tare pe Tyler încât să-i zboare capul de pe umeri.

Simţi cum braţul i se umplea de puterea de a acţiona.

Iar Tyler, cu instinctul lui de animal, percepu forţa aflată dinaintea lui, o percepea dinspre amândouă, strângându-l între ele. Se dădu în spate, apoi se opri şi începu să se rotească

precaut pentru a încerca să scape. Fetele îi dădeau ocol, fără a-l scăpa din priviri. În clipa următoare alcătuiau un minisistem orbital: Tyler se răsucea în mijloc, Bonnie şi Meredith se învârteau în jurul lui în cerc, aşteptând momentul potrivit pentru a ataca.

Unu, doi, trei. Un semnal tăcut trecu de la Meredith la Bonnie. În clipa în care Tyler sări la Meredith, încercând să-i zboare din mână pumnalul, Bonnie lovi. Amintindu-şi de sfatul unui prieten care încercase să o înveţe să joace baseball, îşi închipui că nu loveşte capul lui Tyler, ci *prin* capul lui, lovind ceva aflat de cealaltă parte a capului. Îşi puse în acea lovitură toată greutatea trupului ei mărunt şi şocul impactului aproape că îi dezrădăcină dinţii. Îi smulse braţul din umăr cu o durere agonizantă şi făcu băţul să ricoşeze. Dar Tyler căzu la fel ca o pasăre împuşcată în înaltul cerului.

— Am reuşit! Da! Grozav! Da! strigă Bonnie, aruncând cât colo băţul.

Triumful ţâşni din ea într-un strigăt primitiv.

— Noi am reuşit! Apucă trupul greu de coama de păr de pe ceafa şi îl trase de pe Meredith, unde căzuse. *Noi...* Apoi se întrerupse, căci cuvintele îi încremeniseră în gâtlej. *Meredith!* strigă.

— E-n regulă, rosti, gâfâind, Meredith, cu vocea crispată de durere.

Şi de sfârşeală, îşi spuse Bonnie, simţindu-se ca şi cum primise în cap un duş rece ca gheaţa. Tyler îi sfâşiase cu ghearele piciorul până la os. Pe coapsa lui Meredith, în jeanşi, se căscau găuri uriaşe, ca şi în pielea albă care se vedea bine prin ţesătura ruptă. Şi, spre deplina groază a lui Bonnie, putea să vadă şi sub piele, vedea carnea şi muşchii sfâşiaţi şi sângele roşu curgând.

— Meredith, strigă ea disperată.

Trebuiau să o ducă pe Meredith la un doctor. Trebuiau să se oprească acum cu toţii; trebuiau să înţeleagă cu toţii. Cineva era rănit aici; trebuiau să cheme o ambulanţă, să sune la 911.

— Meredith, spuse, abia putând să mai respire, gata să izbucnească în plâns.

— Leag-o cu ceva, spuse Meredith, albă la faţă. Şoc. Intra în şoc. Şi atât de mult sânge; atât de mult sânge curgea. Oh, Doamne, îşi spuse Bonnie, Te rog, ajută-mă. Se uită în jur după ceva cu care să lege rana, dar nu exista nimic.

Ceva căzu pe pământ lângă ea. O bucată de coardă de nailon, cea pe care o folosiseră pentru a-l lega pe Tyler, cu capetele zdrenţuite. Bonnie ridică privirea.

— Asta ti-e de folos? întrebă Caroline nesigură, şi dinţii îi clănţăneau.

Era în rochia ei verde, cu părul roşcat răvăşit şi lipit de faţă cu sânge şi sudoare. Chiar în vreme ce vorbea, se clătină şi căzu în genunchi lângă Meredith.

— Şi tu eşti rănită? icni Bonnie.

Caroline clătină din cap, dar apoi se aplecă înainte, chinuită de greaţă, şi Bonnie văzu semnele de pe gâtul ei. Dar acum nu avea vreme să-şi facă griji pentru Caroline. Meredith era mai importantă.

Bonnie legă coarda deasupra rănilor lui Meredith, încercând disperată să-şi aducă aminte ce învăţase de la sora ei Mary. Mary era infirmieră. Mary spunea că un garou nu trebuie strâns prea tare şi nici lăsat prea mult timp, altfel apare cangrena. Dar trebuia să oprească sângele care curgea din rană. Oh, Meredith.

— Bonnie… ajută-l pe Stefan, murmură cu răsuflarea tăiată Meredith, cu o voce abia auzită. O să aibă nevoie…

Se lăsă moale pe spate, respirând greu, cu ochii întredeschişi privind către cer.

Ud. Totul era ud. Mâinile lui Bonnie, hainele ei, pământul. Ud de sângele lui Meredith. Iar Matt continua să zacă sub copac, fără cunoştinţă. Nu putea s-o părăsească, mai ales cu Tyler acolo. Ar putea să se trezească.

Ameţită, se întoarse către Caroline, care tremura şi voma, cu faţa îmbrobonată de sudoare. Nu-i putea fi de folos, îşi spuse Bonnie. Dar nu avea de ales.

— Caroline, ascultă-mă, spuse. Luă de jos bucata cea mai mare din băţul pe care îl folosise împotriva lui Tyler şi o puse în mâna lui Caroline. Rămâi aici cu Meredith şi Matt. Slăbeşte garoul ăla cam la fiecare douăzeci de minute. Iar dacă Tyler începe să îşi revină, chiar şi dacă vezi doar un spasm al muşchilor, loveşte-l cât poţi de tare cu asta. Înţelegi? Caroline, adăugă, asta e marea ta şansă de a dovedi că eşti bună la ceva. Că nu eşti total inutilă. Ai priceput? Prinse privirea furişată a ochilor verzi şi repetă: Ai priceput?

— Dar ce faci *tu?*

Bonnie se uită înspre luminiş.

— Nu, Bonnie. Caroline o prinse de mână, şi, cu o parte a

minţii sale, Bonnie observă unghiile rupte, urmele de arsură pe încheieturi de la frânghie. Stai aici, unde eşti în siguranţă. Nu te duce la ei. Nu poţi să faci nimic…

Bonnie îşi trase mâna şi o porni către luminiş înainte să-i dispară hotărârea. În inima ei ştia foarte bine câtă dreptate avea Caroline. Nu putea face nimic. Dar în minte îi răsuna ceva ce spusese Matt înainte să plece cu toţii înspre locul acesta. Cel puţin să încerce. Bonnie trebuia să încerce.

Şi totuşi, în următoarele câteva minute, nişte minute îngrozitoare, nu putu decât să privească.

Până acum, Stefan şi Klaus schimbaseră lovituri cu o asemenea violenţă şi precizie încât lupta lor fusese ca un dans frumos şi letal. Dar fusese o confruntare egală, sau aproape egală. Stefan rezistase.

Acum, Bonnie îl văzu pe Stefan apăsându-l în jos pe Klaus cu lancea lui de frasin, forţându-l să se aşeze în genunchi, să se dea pe spate, mai mult şi mai mult, ca un dansator de limbo care vrea să vadă cât se poate apleca. Şi Bonnie vedea acum faţa lui Klaus, cu gura uşor deschisă, privindu-l pe Stefan cu ceea ce părea uimire şi teamă.

Apoi totul se schimbă.

Când Klaus se aplecase pe spate cât de mult putea, când se părea că avea să se prăbuşească sau să se frângă, ceva se întâmplă.

Klaus zâmbi.

Şi apoi începu să împingă înapoi.

Bonnie văzu cum muşchii lui Stefan se încordează, îi văzu braţele devenind rigide, încercând să reziste. Dar Klaus, rânjind nebuneşte, cu ochii larg deschişi, continua să se ridice. Se destindea ca un omuleţ pe arcuri, ca un hopa-mitică înspăimântător, dar încet.

Foarte încet. Inexorabil. Rânjetul îi devenea din ce în ce mai larg, până când păru că avea să-i despice faţa. Ca pisica de Cheshire.

O pisică, se gândi Bonnie.

O pisică şi un şoarece.

Acum Stefan era cel care gâfâia şi se încorda, cu dinţii încleştaţi, încercând să-l ţină jos pe Klaus. Dar Klaus şi băţul lui coborau, forţându-l pe Stefan să se lase la pământ.

Şi rânjind întruna.

Până când Stefan ajunse întins pe spate, cu propriul lui băţ

apăsându-l pe gât sub greutatea lăncii lui Klaus, aşezată de-a curmezişul lui. Klaus se uită la Stefan şi zâmbi.

— M-am săturat de joacă, băieţaş, spuse el şi se îndreptă de spate şi îşi aruncă băţul într-o parte. A sosit vremea să mori.

Îi luă din mână băţul la fel de uşor ca şi cum l-ar fi luat de la un copil. Îl smulse cu o mişcare din încheietură şi îl frânse în două pe genunchi, arătând cât de puternic era, cât de puternic fusese întotdeauna. Cu câtă cruzime se jucase cu Stefan.

Una dintre jumătăţi o aruncă peste umăr, în cealaltă margine a luminişului. Cu cealaltă îl împunse pe Stefan. Nu cu vârful ascuţit, ci cu celălalt, cel sfărâmat, cu nenumărate aşchii înţepătoare. Îl înfipse în pieptul lui cu o mişcare ce părea aproape lipsită de forţă, dar Stefan ţipă. O făcu iară şi iară, şi de fiecare dată se auzi un ţipăt.

Bonnie strigă, dar fără sunet.

Nu îl mai auzise niciodată pe Stefan ţipând. Nici nu trebuia să i se spună ce fel de durere provocase acele ţipete. Nu trebuia să i se spună că lemnul de frasin era probabil singurul lemn letal pentru Klaus, dar că orice fel de lemn era letal pentru Stefan. Că Stefan, dacă nu murise încă, atunci era pe moarte. Iar Klaus, cu mâna acum ridicată, se pregătea să-i încheie viaţa cu o ultimă lovitură pătrunzătoare. Faţa lui Klaus era ridicată înspre Lună cu un rânjet de încântare dezgustătoare, arătând că asta era plăcerea lui, asta era ceea ce îl înfiora până la extaz. Să omoare.

Iar Bonnie nu se putea mişca, nu putea să strige. Lumea întreagă părea că pluteşte în jurul ei. Totul fusese o greşeală, ea nu era în stare de nimic; până la urmă, nu era decât un copilaş. Nu voia să vadă acea lovitură finală, dar nu-şi putea întoarce privirea. Şi toate astea nu se puteau întâmpla; şi totuşi se întâmplau. Da, se întâmplau.

Klaus flutură în aer, într-un arabesc complicat, ţepuşa frântă şi, cu un zâmbet extaziat, începu să o coboare către pieptul lui Stefan.

Din cealaltă parte a luminişului, o lance străpunse aerul şi îl lovi în mijlocul spatelui, înfigându-se şi tremurând în carnea lui ca o săgeată uriaşă, ca o jumătate de săgeată uriaşă. Braţele lui Klaus se desfăcură largi, şi scăpă ţepuşa din mână; rânjetul extaziat de pe faţa lui dispăru. Rămase în picioare, cu braţele depărtate, pentru o secundă, apoi se răsuci, iar băţul de frasin din spatele lui se clătină uşor.

În faţa ochilor lui Bonnie jucau prea multe valuri de puncte

cenuşii pentru a mai distinge ceva, dar auzi limpede vocea răsunând rece şi arogantă şi plină de o hotărâre nestrămutată. Doar cinci cuvinte, dar ele schimbară totul.

— *Pleacă de lângă fratele meu.*

Capitolul 15

Klaus ţipă, un ţipăt care îi aminti lui Bonnie de prădătorii de mult dispăruţi, de tigrul cu colţi-sabie şi de mamut. Odată cu ţipătul, din gură îi ieşi o spumă de sânge, transformând acea faţă frumoasă într-o mască schimonosită de furie.

Mâinile lui pipăiră înfrigurate la spate, încercând să apuce ţepuşa albă de frasin şi să o smulgă. Dar era înfiptă mult prea adânc. Fusese o aruncare excelentă.

— Damon, şopti Bonnie.

Damon stătea la marginea luminişului, încadrat de stejari. Bonnie îl văzu făcând un pas către Klaus, apoi altul; paşi mărunţi, ameninţători, în care se ghicea o intenţie mortală.

Şi era furios. Dacă muşchii ei n-ar fi fost încremeniţi, Bonnie ar fi fugit văzându-i privirea. Nu mai văzuse niciodată atâta ameninţare abia stăpânită.

— Pleacă… de lângă… fratele meu, spuse el, aproape şoptit, cu privirea aţintită asupra lui Klaus, pe când mai făcea un pas.

Klaus ţipă din nou, dar mâinile lui îşi opriră căutarea frenetică.

— Idiotule! Noi nu trebuie să ne luptăm! Ţi-am spus asta la casă! Putem să ne ignorăm!

Vocea lui Damon nu era mai tare decât înainte.

— Pleacă de lângă fratele meu.

Bonnie o simţea în adâncul ei, această creştere a Puterii asemenea unui tsunami. Damon continuă, atât de încet încât Bonnie se chinui să îl audă:

— Înainte să-ţi smulg inima.

Şi acum Bonnie se putu mişca. Făcu un pas înapoi.

— Ţi-am spus! ţipă Klaus, cu spume la gură. Damon nu dădu nici un semn că îl auzise. Întreaga lui fiinţă părea concentrată asupra gâtului lui Klaus, a pieptului său, asupra inimii care bătea înăuntru şi pe care avea de gând să i-o smulgă.

Klaus ridică de jos lancea întreagă şi îl atacă.

În ciuda sângelui pierdut, bărbatul cel blond părea să mai

aibă încă multă forţă. Atacul fu brusc, violent şi aproape inevitabil. Bonnie îl văzu pe Klaus năpustindu-se cu lancea la Damon şi ea îşi închise ochii aproape fără să vrea, apoi îi deschise o clipă mai târziu când auzi un freamăt de aripi.

Klaus îşi repezise lancea direct prin locul unde stătuse Damon, iar o cioară neagră se înălţa către cer, şi doar o singură pană neagră pluti în jos. Pe când Bonnie privea uluită, mişcarea lui Klaus îl duse în întunericul de dincolo de luminiş, şi dispăru.

O tăcere de mormânt se aşternu în pădure.

Încet, Bonnie se dezmetici din paralizia ei şi mai întâi făcu un pas, apoi o luă la fugă către locul unde zăcea Stefan. Nu deschise ochii când ea se apropie; părea inconştient. Bonnie îngenunche lângă el. Şi apoi simţi cum o cuprinde un calm desăvârşit, ca cineva care înotase în apă îngheţată şi în cele din urmă simte primele semne de necontestat ale hipotermiei. Dacă nu ar fi avut atât de multe şocuri, unul după altul, poate că ar fi luat-o la fugă ţipând sau ar fi fost cuprinsă de istericale. Dar aşa, acesta era pur şi simplu ultimul pas, ultima alunecare în irealitate, într-o lume care nu avea cum să existe, şi totuşi exista.

Pentru că era grav, foarte grav. Mai grav de-atât nici nu se putea.

Nu mai văzuse pe nimeni rănit în aşa un hal. Nici măcar pe domnul Tanner, şi el murise din cauza rănilor sale. Nimic din ceea ce îi spusese vreodată Mary nu ar putea să ajute asta. Chiar şi dacă acum Stefan s-ar fi găsit pe o brancardă în faţa unei săli de operaţie, tot n-ar fi fost suficient. În acea stare de calm oribil ridică privirea şi văzu un vârtej de aripi sclipind în lumina Lunii. Damon stătea lângă ea, şi Bonnie vorbi îndeajuns de calm şi de raţional.

— O să-l ajuţi dându-i sânge?

El nu păru să o audă. Ochii lui erau de un negru intens, erau doar pupilă. Acea violenţă abia ţinută în frâu, acea energie feroce cu greu stăpânită, totul dispăruse. Îngenunche şi atinse capul cu păr întunecat de pe pământ.

— Stefan? Bonnie închise ochii.

Damon e speriat, îşi spuse ea. Damon e speriat – *Damon!* – şi oh, Doamne, nu ştiu ce să fac. Nu e nimic de făcut – totul s-a terminat şi suntem cu toţii pierduţi şi Damon se teme pentru Stefan. N-o să se ocupe de nimic şi nu are nici o soluţie şi cineva trebuie să rezolve asta. Şi, oh, Doamne, Te rog, ajută-mă pentru că mi-e atât de frică şi Stefan e pe moarte şi Meredith şi Matt

sunt răniţi şi Klaus o să se întoarcă.

Deschise ochii şi se uită la Damon. Era alb, şi faţa lui arăta îngrozitor de tânără în acel moment, cu ochii aceia negri uriaşi.

— Klaus o să vină înapoi, spuse încet Bonnie. Nu se mai temea de Damon. Acum, la marginea luminişului nu mai erau un prădător cu o vârstă seculară şi o fată umană de şaptesprezece ani. Erau doar două fiinţe, Damon şi Bonnie, care trebuiau să se descurce cum puteau mai bine.

— Ştiu, răspunse Damon.

Ţinea în braţe capul lui Stefan, fără să pară deloc stânjenit de asta, şi gestul părea foarte logic şi inteligent. Bonnie îl simţea trimiţând Putere în Stefan, şi mai simţea că asta nu era suficient.

— L-ar ajuta sângele?

— Nu foarte mult. Puţin poate.

— Trebuie să încercăm orice ajută cât de puţin. Stefan murmură:

— Nu.

Bonnie fu surprinsă. Credea că zace inconştient. Dar acum ochii lui erau deschişi, deschişi şi concentraţi şi de un verde arzător. Erau singurul lucru care părea viu în el.

— Nu fi prost, spuse Damon şi vocea lui deveni aspră. Îl strânse de mână pe Stefan până când încheieturile degetelor i se albiră. Eşti grav rănit.

— N-o să-mi calc promisiunea, încăpăţânarea aceea de neînfrânt se simţea în vocea lui Stefan, se citea pe chipul lui palid. Şi când Damon deschise din nou gura, fără îndoială ca să spună că Stefan avea să o calce bucuros, altfel Damon o să-i rupă gâtul, Stefan adăugă:

— Mai ales dacă n-o să servească la nimic.

Urmă o tăcere, în vreme ce Bonnie încerca să accepte adevărul crud al acestor cuvinte. Unde ajunseseră acum, în acest loc cumplit de dincolo de lucrurile obişnuite, să se prefacă sau să rostească asigurări false părea greşit. Doar adevărul putea fi acceptat. Iar Stefan spunea adevărul.

Continua să-şi privească fratele, care se uita în ochii lui, cu toată acea atenţie îndârjită, furioasă concentrată asupra lui Stefan la fel cum mai devreme fusese concentrată asupra lui Klaus. Ca şi cum asta ar fi putut în vreun fel să ajute.

— Nu sunt grav rănit, sunt mort, spuse Stefan cu brutalitate, cu privirea aţintită în ochii lui Damon.

Ultima şi cea mai mare bătălie a voinţelor, se gândi Bonnie.

— Şi trebuie să-i iei de aici pe Bonnie şi pe ceilalţi, adăugă Stefan.

— N-o să te lăsăm, interveni Bonnie. Ăsta era adevărul; putea să spună asta.

— Trebuie! Stefan nu întoarse capul spre ea, rămase cu privirea la fratele lui. Damon, ştii că am dreptate. Klaus o să se întoarcă dintr-o clipă într-alta. Nu-ţi irosi viaţa. Nu irosi vieţile lor.

— Puţin îmi pasă de vieţile lor, şuieră Damon.

Ăsta era adevărul, se gândi Bonnie şi, în mod ciudat, nu se simţi jignită. Exista o singură viaţă aici de care îi păsa lui Damon, şi nu era propria lui viaţă.

— Ba da, îţi pasă! replică furios Stefan. Se încleştase de mâna lui Damon atât de tare, cu o strângere atât de puternică, de parcă asta era o întrecere şi aşa îl putea forţa pe Damon să cedeze. Elena a avut o ultimă dorinţă; ei bine, acum asta e a mea. Tu ai Putere, Damon. Vreau să o foloseşti ca să-i ajuţi pe ei.

— Stefan..., şopti Bonnie neajutorată.

— Promite-mi, îi spuse Stefan lui Damon, şi apoi un spasm de durere îi contorsionă chipul.

Timp de multe secunde, prea greu de numărat, Damon îl privi pur şi simplu. În cele din urmă rosti, repede şi tăios ca lovitura unui pumnal:

— Promit. Dădu drumul mâinii lui Stefan şi, ridicându-se, se întoarse către Bonnie. Haide, îi spuse.

— Nu putem să-l lăsăm...

— Ba da, putem.

Acum nu mai era nimic tânăr pe chipul lui Damon. Nimic vulnerabil.

— Tu şi prietenii tăi umani plecaţi de aici, de tot. Eu o să mă întorc.

Bonnie clătină din cap. Îşi dădea seama, într-un mod vag, că Damon nu îl trăda pe Stefan, că acum Damon punea idealurile lui Stefan deasupra vieţii lui Stefan. Dar totul era prea încurcat şi de neînţeles pentru ea. Nu pricepea şi nici nu voia să priceapă. Tot ce ştia era că Stefan nu putea fi lăsat sa zacă acolo.

— Vii acum, spuse Damon, întinzând mâna către ea, şi din glasul lui răzbătea din nou acea notă metalică.

Bonnie se pregăti pentru o luptă, şi apoi se întâmplă ceva care făcu toată discuţia lor lipsită de sens. Se auzi o plesnitură ca un bici uriaş şi o fulgerare la fel de puternică precum lumina zilei, şi Bonnie fu orbită. Când putu să vadă prin imaginea rămasă pe

retină, ochii ei se îndreptară către flăcările care muşcau dintr-o scorbură recent înnegrită la baza unui copac.

Klaus se întorsese. Cu fulgerul.

Ochii lui Bonnie fugiră apoi spre el, căci era singurul lucru care se mai mişca în luminiş. Flutura ţepuşa de frasin plină de sânge pe care reuşise să şi-o smulgă din spate, ca pe un trofeu macabru.

Paratrăsnet, îşi spuse Bonnie ilogic, şi apoi se auzi o altă bubuitură.

Fulgerul coborî din cerul limpede străpungând aerul, în ramificaţii uriaşe alb-albăstrui care luminau totul asemenea soarelui la amiază. Bonnie urmări cum loveşte un copac, şi apoi altul, fiecare mai aproape decât cel din urmă. Flăcările se înălţau ca nişte spiriduşi roşii printre frunze.

Doi copaci de-o parte şi de alta a lui Bonnie explodară, cu pocnituri atât de puternice încât mai degrabă le simţi decât le auzi, o străpungere a timpanelor. Damon, ai cărui ochi erau mai sensibili, ridică o mână pentru a-i feri.

Apoi strigă: „Klaus!” şi se năpusti către bărbatul blond. Nu mai avea paşii de vânător; aceasta era goana mortală a atacului. Izbucnirea de viteză ucigătoare a tigrului sau a lupului vânător.

Fulgerul îl prinse în plin avânt.

Bonnie ţipă când îl văzu şi sări în picioare. Văzu o lucire albastră de gaze supraîncălzite şi un miros de ars, şi apoi Damon era prăbuşit la pământ, zăcând nemişcat, cu faţa în jos. Bonnie vedea fuioare micuţe de fum ridicându-se din el, la fel ca din copaci.

Mută de groază, se uită la Klaus.

Se clătina prin luminiş, ţinând ţepuşa însângerată ca pe o crosă de golf. Când ajunse lângă Damon, se aplecă deasupra lui şi zâmbi. Bonnie vru să ţipe din nou, dar nu mai putea să respire. Părea că nu mai exista aer.

— De tine mă ocup mai târziu, îi spuse Klaus lui Damon, care zăcea inconştient. Apoi ridică faţa către Bonnie. Tu, spuse. De tine am să mă ocup chiar acum.

Trecu o clipă până când Bonnie să-şi dea seama că el se uita la Stefan şi nu la ea. Ochii aceia de un albastru electric erau aţintiţi asupra chipului lui Stefan. Apoi alunecară către mijlocul însângerat al lui Stefan.

— O să te mănânc acum, Salvatore. Bonnie era singură. Singura care mai rămăsese în picioare. Şi era speriată. Dar ştia

ce avea de făcut.

Îşi lăsă genunchii din nou moi şi se prăbuşi pe pământ lângă Stefan.

Şi aşa se termină totul, îşi spuse, îngenunchezi lângă cavalerul tău şi apoi îţi înfrunţi duşmanul.

Se uită la Klaus şi se aşeză în aşa fel încât să-i fie scut lui Stefan. Klaus păru să o observe acum pentru prima oară şi se încruntă, ca şi cum ar fi găsit un păianjen în salată. Pe faţa lui pâlpâiră fulgere roşii-portocalii.

— Pleacă din drumul meu.

— Nu.

Şi aşa începe sfârşitul. Doar aşa, atât de simplu, cu un singur cuvânt, şi în curând o să mori într-o noapte de vară. O noapte de vară în care Luna şi stelele strălucesc pe cer şi focurile ard la fel ca flăcările de care se foloseau druizii ca să-i invoce pe cei morţi.

— Bonnie, pleacă, spuse Stefan cu greutate. Pleacă atâta vreme cât mai poţi.

— Nu, răspunse Bonnie.

Îmi pare rău, Elena, îşi spuse. Nu-l pot salva. Asta e tot ce pot face.

— Pleacă din drumul meu, mârâi Klaus printre dinţi.

— Nu.

Putea să aştepte şi să-l lase pe Stefan să se stingă în acest fel, în loc să moară cu dinţii lui Klaus în gâtul lui. S-ar putea să nu fie o diferenţă prea mare, dar era tot ce putea oferi.

— Bonnie…, şopti Stefan.

— Nu ştii cine sunt eu, fată? Am păşit alături de diavol. Dacă te mişti de-acolo, o să te las să mori repede.

Bonnie nu mai avea voce. Clătină doar din cap. Klaus îşi dădu capul pe spate şi râse. Încă un firişor de sânge i se scurse din gură.

— Bine, spuse. Cum vrei. O să muriţi împreună.

Noapte de vară, gândi Bonnie.

Ajunul solstiţiului. Când hotarul dintre lumi este atât de subţire.

— Spune noapte bună, iubito.

Nu era vreme pentru transă, nu era vreme pentru nimic. Nimic, în afară de un singur apel disperat.

— Elena! ţipă Bonnie. Elena! Elena! Klaus se dădu înapoi.

Pentru o clipă, păru că doar numele avea puterea de a-l speria. Sau că se aştepta ca ceva să răspundă la strigătul lui

Bonnie. Rămase nemişcat, ascultând.

Bonnie îşi adună puterile, punându-şi toată forţa şi dorinţa şi disperarea în strigătul ei, aruncându-şi chemarea în neant.

Şi nu simţi nimic.

Nimic nu tulbură noaptea de vară, în afară de pocnetul flăcărilor. Klaus se întoarse din nou către Stefan şi Bonnie şi rânji.

Apoi Bonnie văzu ceaţa alunecând pe pământ.

Nu... nu putea fi ceaţă. Trebuie să fie fum de la foc. Dar nu făcea ce face de obicei fumul. Se rotea, ridicându-se în aer ca un vârtej micuţ sau ca mărăcinii purtaţi de vânt în deşert. Se aduna într-o formă care semăna cu un om.

Puţin mai departe se închega încă una. Apoi Bonnie o văzu pe a treia. Acelaşi lucru se întâmpla peste tot în jurul lor.

Ceaţa se ridica din pământ şi plutea printre copaci. Rotocoale de ceaţă, fiecare separat şi distinct. Bonnie privea mută şi vedea prin fiecare vălătuc de ceaţă, vedea flăcările, stejarii, cărămizile hornului. Klaus nu mai râneja, nu se mişca, stătea şi el încremenit şi privea.

Bonnie se întoarse către Stefan, fără să fie în stare nici măcar să pună întrebarea.

— Spirite neliniştite, şopti el răguşit, cu ochii verzi arzând intens. Solstiţiul.

Şi apoi Bonnie înţelese.

Veneau. De peste râu, unde se afla cimitirul cel vechi. Din pădure, unde fuseseră săpate nenumărate morminte improvizate în care să fie aşezate trupurile înainte să putrezească. Spiritele neliniştite, soldaţii care luptaseră şi muriseră aici în timpul Războiului Civil. O gazdă supranaturală care răspundea strigătului de ajutor.

Prindeau cu toţii formă în jur. Erau cu sutele.

Bonnie putea chiar să le distingă chipurile acum. Contururile ceţoase se umpleau cu culori palide, asemenea unor acuarele spălăcite. Văzu o sclipire albastră, o scânteiere de gri. Trupe confederate şi unioniste deopotrivă. Bonnie zări un pistol înfipt într-un centiron, luciul unei săbii ornamentate. Şevroni pe o mânecă. O barbă neagră stufoasă; o barbă albă, îngrijită. O siluetă măruntă, cât un copil, cu găuri întunecate în locul ochilor şi o tobă agăţată acolo unde trebuiau să fie coapsele.

— Oh, Doamne, şopti ea. Oh, Doamne.

Nu era o simplă exclamaţie, ci mai degrabă un soi de rugăciune.

Nu că nu se temea de ei, pentru că se temea. Toate coşmarurile pe care le avusese ea vreodată despre cimitir deveneau acum realitate. La fel ca primul ei vis despre Elena, când diverse lucruri ieşeau târându-se din găurile negre ale pământului; doar că aceste lucruri nu se târau, ci zburau, abia atingând pământul şi plutind, până ce se învârtejeau într-o formă umană. Toate simţămintele rele pe care le avusese vreodată Bonnie despre vechiul cimitir – că era viu şi plin de ochi care urmăreau, că exista o Putere care pândea dincolo de tăcerea şi nemişcarea ce aşteptau – se dovedeau adevărate. Pământul din Fell’s Church îşi elibera amintirile sângeroase. Spiritele celor care muriseră aici păşeau din nou.

Şi Bonnie le putea simţi furia. O speria, dar o altă emoţie se năştea în adâncul ei, tăindu-i răsuflarea şi făcând-o să strângă mai tare mâna lui Stefan. Căci armata de ceaţă avea un conducător.

În faţa celorlalţi plutea o siluetă, foarte aproape de locul în care stătea Klaus. Nu avea încă o formă definită, dar strălucea şi scânteia ca lumina aurie palidă a unei flăcări de lumânare. Apoi, înaintea ochilor lui Bonnie, păru să capete substanţă din aer, sclipind din ce în ce mai puternic cu fiecare minut, cu o lumină nepământească. Era mai strălucitoare decât cercul de foc. Era atât de strălucitoare încât Klaus îşi dădu capul în spate în faţa ei şi Bonnie clipi, dar apoi auzi un sunet înăbuşit şi când se întoarse îl văzu pe Stefan uitându-se drept către ea, netemător, cu ochii larg deschişi. Şi zâmbind foarte uşor, ca şi cum se bucura că acesta era ultimul lucru pe care avea să îl vadă.

Atunci Bonnie fu sigură.

Klaus scăpă din mână ţepuşa. Se întorsese cu spatele la Bonnie şi Stefan pentru a înfrunta fiinţa de lumină care plutea în poiană asemeni unui înger al răzbunării. Cu părul auriu fluturat pe spate de un vânt invizibil, Elena se uită în jos către el.

— A venit, şopti Bonnie.

— Tu ai chemat-o, murmură Stefan.

Vocea lui se stinse într-o răsuflare grea, chinuită, dar continua să zâmbească. Ochii lui erau senini.

— Pleacă de lângă ei, spuse Elena, şi vocea ei ajunse în acelaşi timp în urechile şi mintea lui Bonnie.

Era precum clinchetul unei duzini de clopoţei, îndepărtaţi şi în acelaşi timp foarte aproape.

— S-a terminat, Klaus, spuse ea.

Dar Klaus îşi reveni repede. Bonnie văzu cum umerii i se îndreaptă dintr-o răsuflare, observă pentru prima oară gaura din spatele impermeabilului cafeniu unde îl străpunsese ţepuşa albă de frasin. Era pătată cu roşu stins, şi un nou val de sânge curse acum, când Klaus îşi flutură braţele.

— Crezi că mi-e frică de tine? strigă el. Se răsuci şi râse de toate siluetele palide. Credeţi că mi-e frică de vreunul din voi? Sunteţi morţi! Praf în vânt! Nu mă puteţi atinge!

— Te înşeli, spuse Elena cu vocea ei de clopoţei de vânt.

— Eu sunt unul dintre Cei Vechi! Un Originar! Ştiţi ce înseamnă asta? Klaus se răsuci din nou, adresându-se tuturor, iar ochii lui de un albastru nefiresc păreau să reflecte ceva din strălucirea roşie a focului. *Eu nu am murit niciodată. Fiecare din voi a murit, adunătură de stafii! Dar eu nu. Moartea nu mă poate atinge. Sunt invincibil!*

Ultimul cuvânt fu rostit într-un strigăt atât de puternic, încât ecoul lui răsună printre copaci. *Invincibil... invincibil... invincibil.* Bonnie îl auzi pierind în pocnetul lacom al focului.

Elena aşteptă până ce ultimul ecou se stinse. Apoi spuse, simplu:

— Nu chiar. Se întoarse să se uite la formele ceţoase din jurul ei: El vrea să mai verse nişte sânge aici.

O nouă voce se auzi, o voce cavernoasă pe care Bonnie o simţi ca pe o picătură de apă rece ca gheaţa care îi alunecă pe spate.

— Eu spun că au murit destui oameni.

Era un soldat unionist într-o tunică la două rânduri.

— Mai mult decât destui, spuse o altă voce, asemănătoare cu bubuitul unei tobe îndepărtate – un soldat confederat cu o baionetă în mână.

— E timpul ca cineva să oprească omorurile – un bătrân într-un postav cafeniu, vopsit în casă.

— Nu putem să mai îngăduim asta – băiatul toboşar cu găuri negre în loc de ochi.

— Nu mai vrem sânge vărsat! se auziră mai multe voci odată. Nu mai vrem să moară oameni!

Strigătul trecu de la unul la altul, până când sunetul crescu şi deveni mai puternic ca mugetul focului.

— Nu mai vrem sânge!

— Nu mă puteţi atinge! Nu mă puteţi ucide!

— Puneţi mâna pe el, băieţi!

Bonnie nu ştia cine dăduse ultima comandă. Dar ceilalţi îl ascultară cu toţii, soldaţi confederaţi şi unionişti deopotrivă. Se ridicau, pluteau, se dizolvau din nou în ceaţă, o negură întunecată acum, cu o sută de mâini. Se prăbuşi asupra lui Klaus asemenea unui val de ocean, repezindu-se către el şi înghiţindu-l. Fiecare mână îl înşfacă şi, deşi Klaus se lupta şi dădea din braţe şi din picioare, erau prea mulţi pentru el. În doar câteva clipe fu acoperit, înconjurat, devorat de negura întunecoasă. Negura se ridică, rotindu-se asemeni unei tornade din care se auzeau abia desluşit nişte ţipete.

— Nu mă puteţi omorî! Sunt nemuritor! Tornada se îndepărtă în întuneric şi Bonnie nu o mai văzu. În urma ei se duse un şir de fantome asemenea cozii unei comete, risipindu-se pe cerul noptatic.

— Unde îl duc?

Bonnie nu voise să întrebe cu glas tare, dar rosti cuvintele înainte să-şi dea seama. Elena însă o auzi.

— Acolo unde nu va mai face nici un rău, spuse, şi expresia de pe chipul ei o opri pe Bonnie să mai întrebe ceva.

Din partea cealaltă a luminişului se auzi un sunet, ca un ţipăt strident, un muget. Bonnie se întoarse şi îl văzu pe Tyler în picioare, în forma lui îngrozitoare pe jumătate om, pe jumătate animal. Nu mai era nevoie de bâta lui Caroline. Tyler se holba la Elena şi la cele câteva siluete fantomatice rămase şi îndruga nedesluşit:

— Nu-i lăsa să mă ia! Nu-i lăsa să mă ia şi pe mine! Înainte ca Elena să poată spune ceva, el se răsuci.

Se uită pentru o clipă la foc, mai înalt decât capul lui, apoi se năpusti direct prin el către pădurea de dincolo. Prin flăcările care dansau, Bonnie îl văzu prăbuşindu-se la pământ, încercând să stingă focul care îl atinsese, apoi ridicându-se şi alergând din nou. Pe urmă văpăile se înălţară mai sus şi ea nu mai văzu nimic.

Dar îşi amintise ceva: Meredith… şi Matt. Meredith stătea în capul oaselor, cu capul în poala lui Caroline, privind. Matt continua să zacă întins pe spate. Rănit, dar nu la fel de grav ca Stefan.

— Elena, spuse Bonnie, atrăgând atenţia siluetei strălucitoare, apoi doar îşi întoarse privirea către Stefan.

Strălucirea se apropie. Stefan nici nu clipi. Se uită în inima luminii şi zâmbi, apoi rosti:

— A fost oprit acum. Datorită ţie.

— Bonnie a fost cea care ne-a chemat. Şi n-ar fi putut s-o facă la locul şi momentul potrivit fără tine şi ceilalţi.

— Am încercat să-mi ţin promisiunea.

— Ştiu, Stefan.

Lui Bonnie nu-i plăcea deloc cum suna discuţia asta. Prea suna a rămas-bun – unul pentru totdeauna. Propriile ei cuvinte îi reveniră în minte: *Ar putea să se ducă într-un alt loc, sau... sau pur şi simplu să dispară.* Şi nu voia ca Stefan să se ducă nicăieri. Cu siguranţă, cineva care semăna atât de mult cu un înger…

— Elena, spuse ea, nu poţi să… să faci ceva? Nu poţi să-l ajuţi? Vocea îi tremura.

Iar expresia Elenei când se întoarse să o privească pe Bonnie era şi mai dureroasă. Îi amintea de cineva, şi apoi îşi dădu seama de cine. De Honoria Fell. Aşa arătaseră şi ochii Honoriei Fell, ca şi cum se uita la toate nedreptăţile invitabile din lume. La toată strâmbătatea, la toate lucrurile care n-ar fi trebuit să fie şi totuşi erau.

— Pot să fac ceva, spuse Elena. Dar nu ştiu dacă acesta e ajutorul pe care îl vrea el. Se întoarse din nou către Stefan. Stefan, eu pot să vindec răul pe care l-a făcut Klaus. În noaptea asta eu am Puterea necesară. Dar nu pot vindeca ceea ce ţi-a făcut Katherine.

Creierul amorţit al lui Bonnie încercă un timp să desluşească asta. Ceea ce a făcut Katherine – dar Stefan îşi revenise cu multe luni în urmă după ce fusese torturat de Katherine în criptă. Apoi înţelese. Ceea ce făcuse Katherine fusese să îl transforme pe Stefan într-un vampir.

— A trecut prea mult timp, îi spunea Stefan Elenei. Dacă ai putea să mă vindeci, aş fi o mână de ţărână.

— Da. Elena nu zâmbi, doar continuă să îl privească fix. Vrei ajutorul meu, Stefan?

— Să continui să trăiesc într-o lume de umbre…

Vocea lui Stefan era acum doar o şoaptă, ochii lui verzi priveau în depărtare. Bonnie voia să-l scuture. *Trăieşte,* îi spuse în gând, dar nu îndrăzni să o rostească cu voce tare de teamă să nu-l facă să hotărască exact opusul. Apoi se gândi la altceva.

— Să continui să încerci, spuse ea, şi cei doi îşi întoarseră privirile.

Ea îi privi, cu bărbia împinsă înainte, şi văzu cum pe buzele Elenei înfloreşte uşor un zâmbet. Elena se întoarse către Stefan şi acea umbră de zâmbet apăru şi pe chipul lui.

— Da, spuse el calm, şi apoi, către Elena: Vreau ajutorul tău.

Ea se aplecă şi îl sărută.

Bonnie văzu cum strălucirea pluteşte de la ea la el, asemeni unui râu de lumină scânteietoare care îl înghite. Îl copleşi la fel cum negura întunecată îl înconjurase pe Klaus, la fel ca o cascadă de diamante, până când tot trupul lui lucea asemeni celui al Elenei. Pentru o clipă, Bonnie îşi imaginã că putea vedea cum sângele din el se topeşte, curgând prin fiecare venă, fiecare vas capilar, vindecând orice atingea. Apoi strălucirea se stinse într-o pâlpâire aurie, absorbită de pielea lui Stefan. Cămaşa lui era tot sfâşiată, dar sub ea carnea lui era netedă şi tare. Bonnie, cu ochii mari de uimire, nu se putu stăpâni să nu întindă mâna să atingă, să simtă.

Era la fel ca orice altă piele. Groaznicele răni dispăruseră.

Bonnie râse tare, cu bucurie şi încântare, şi apoi ridică privirea, din nou serioasă.

— Elena… e şi Meredith…

Fiinţa strălucitoare care era Elena deja traversa luminişul. Meredith înălţă privirea către ea din poala lui Caroline.

— Bună, Elena, spuse ea, pe un ton aproape normal, doar că vocea îi era foarte slabă.

Elena se aplecă şi o sărută. Strălucirea se revărsă iarăşi din ea, cuprinzând-o pe Meredith. Şi când se stinse, Meredith se ridică pe picioarele ei.

Apoi Elena făcu acelaşi lucru cu Matt, care se trezi cu o privire confuză, dar alertă. O sărută şi pe Caroline, şi Caroline se opri din tremurat şi îşi îndreptă spatele.

Apoi Elena se duse la Damon.

Zăcea în acelaşi loc în care căzuse. Stafiile trecuseră peste el, fără să-l bage în seamă. Strălucirea Elenei pluti pe deasupra lui, o mână strălucitoare se întinse pentru a-i atinge părul. Apoi se aplecă şi sărută capul întunecat de pe pământ.

În vreme ce lumina scânteietoare se stingea, Damon se ridică în capul oaselor şi scutură din cap. O văzu pe Elena şi încremeni, apoi, atent la fiecare mişcare şi fără nici o expresie pe chip, se ridică. Nu spuse nimic, doar privi cum Elena se întoarce la Stefan.

El era profilat pe foc. Bonnie nu observase că strălucirea roşiatică devenise mai intensă, aproape eclipsând auriul Elenei. Dar acum văzu şi simţi panică.

— Ultimul meu dar pentru voi, spuse Elena, şi atunci începu

să plouă.

Nu era o furtună cu fulgere şi tunete, ci o ploaie măruntă şi deasă care înmuie totul – chiar şi pe Bonnie – şi stinse focul. Era proaspătă şi răcoroasă, şi părea să spele toată oroarea ultimelor ceasuri, curăţând luminişul de tot ce se întâmplase acolo. Bonnie îşi ridică faţa către picuiri de apă, cu ochii închişi, vrând să deschidă larg braţele şi să-i îmbrăţişeze. În cele din urmă ploaia se mai domoli şi Bonnie se uită din nou către Elena.

Elena îl privea pe Stefan, şi acum nu mai exista zâmbet pe buzele ei. Pe chip i se vedea din nou durerea tăcută.

— E miezul nopţii, spuse ea. Şi eu trebuie să plec. Bonnie ştiu imediat, din felul în care rostise aceste cuvinte, că „să plec” nu însemna pentru moment, ci pentru totdeauna. Elena se ducea într-un loc unde nici o transă şi nici un vis nu puteau ajunge. Iar Stefan o ştia şi el.

— Doar câteva minute, spuse el, întinzând mâinile către ea.

— Îmi pare rău…

— Elena, aşteaptă… trebuie să-ţi spun…

— Nu pot!

Pentru prima oară seninătatea acelei feţe luminoase se destrămă, şi în locul ei se vedeau acum nu doar o tristeţe blândă, ci şi o durere sfâşietoare.

— Stefan, nu mai pot aştepta. Îmi pare atât de rău.

Părea ca şi cum ea era trasă înapoi, retrăgându-se dinaintea lor într-o altă dimensiune pe care Bonnie nu o putea vedea. Poate că în acelaşi loc în care plecase Honoria odată ce sarcina ei se încheiase, se gândi Bonnie. Să-şi găsească pacea.

Dar ochii Elenei nu arătau ca şi cum ea îşi găsise pacea. Se agăţau de Stefan, şi ea întinse mâna spre el, neajutorată. Nu se atinseră. Locul acela către care era trasă Elena se afla mult prea departe.

— Elena… te rog!

Era vocea cu care Stefan o strigase în camera lui. Ca şi cum i se frângea inima.

— Stefan, strigă şi ea, cu ambele mâini întinse acum către el.

Dar devenea din ce în ce mai mică, dispărea. Bonnie simţi cum plânsul îi urcă în piept, cum îi pune un nod în gât. Nu era drept. Tot ce voiseră ei vreodată fusese să fie împreună. Iar acum răsplata Elenei pentru că ajutase oraşul şi îşi îndeplinise sarcina era să fie despărţită în mod irevocabil de Stefan. Pur şi simplu nu era drept.

— Stefan, strigă din nou Elena, dar vocea ei păru să vină de la mare depărtare.

Strălucirea dispăruse aproape cu totul. Apoi, în vreme ce Bonnie privea, printre lacrimile pe care nu şi le mai putea stăpâni, se stinse definitiv.

Lăsând din nou luminişul cufundat în tăcere. Dispăruseră toate fantomele din Fell's Church care se ridicaseră şi păşiseră pe pământ pentru o noapte, ca să împiedice să se verse şi mai mult sânge. Spiritul luminos care le condusese dispăruse şi el fără urmă, şi chiar şi Luna şi stelele erau acoperite de nori.

Bonnie ştiu că faţa lui Stefan nu era udă de la ploaia care încă mai cădea mărunt.

Stefan stătea în picioare, respirând greu, privind către ultimul loc în care se mai zărise strălucirea Elenei. Iar tot dorul şi toată durerea pe care Bonnie le văzuse pe chipul lui înainte nu erau nimic faţă de ceea ce vedea acum.

— Nu e drept, şopti ea. Apoi strigă spre cer, fără să se adreseze cuiva anume: Nu e drept!

Stefan respira din ce în ce mai greu. Acum îşi ridică şi el faţa, nu cu furie, ci cu o durere insuportabilă. Ochii lui cercetau norii, ca şi cum ar fi putut găsi acolo o ultimă urmă de lumină aurie, o scânteiere de strălucire. Dar nu putea. Bonnie văzu cum un spasm îl străbate, asemănător cu agonia de la ţepuşa lui Klaus. Iar strigătul care ţâşni din el fu cel mai cumplit lucru pe care îl auzise ea vreodată.

— *Elena!*

Capitolul 16

Bonnie nu avea să-şi amintească niciodată ce i se întâmplă exact în următoarele secunde. Auzi strigătul lui Stefan care păru aproape să cutremure pământul de sub picioarele ei. Îl văzu pe Damon pornind către el. Şi apoi văzu străfulgerarea.

O explozie de lumină asemănătoare cu fulgerul lui Klaus, doar că nu era alb-albăstruie. Era aurie.

Şi atât de puternică, încât Bonnie simţi că soarele explodase în faţa ochilor ei. Timp de câteva secunde, tot ce putu distinge fu o învârtejire de culori. Apoi văzu ceva în mijlocul luminişului, lângă horn. Ceva alb, asemănător ca formă cu stafiile, doar că părând să aibă mai multă substanţă. Ceva mic şi ghemuit care

trebuia să fie orice altceva decât îi spuneau ochii că ar putea fi.

Căci arăta ca o fată subţirică şi goală, tremurând pe pământul ierbos al luminişului. O fată cu păr de aur.

Arăta ca Elena.

Nu acea Elenă strălucitoare, asemenea flăcării unei lumânări, din lumea spiritelor, şi nici faţa palidă, nepământesc de frumoasă, care fusese Elena vampirul. Aceasta era o Elenă a cărei piele albă se înroşea şi se făcea ca de găină sub ploaia ce se revărsa din cer. O Elenă care părea uimită în vreme ce ridica încet capul şi se uita în jurul ei, ca şi cum toate lucrurile cunoscute din luminiş i se păreau străine.

E o iluzie. Sau poate i s-au mai dat câteva minute să-şi ia rămas-bun. Bonnie continua să-şi repete asta, dar nu reuşea nici ea să creadă.

— Bonnie? rosti o voce nesigură.

O voce care nu semăna deloc cu nişte clopoţei de vânt. Vocea unei fete speriate.

Genunchii lui Bonnie cedară. O senzaţie stranie creştea în ea. Încercă să o îndepărteze, încă neîndrăznind nici măcar să o cerceteze. Doar stătea şi o privea pe Elena.

Elena pipăi iarba din faţa ei. Ezitând la început, apoi din ce în ce mai hotărâtă, tot mai repede. Ridică o frunză cu degete care păreau stângace, o puse jos, mângâie pământul. O luă apoi repede din nou. Înşfăcă o întreagă mână de frunze ude, le apropie de faţă, le mirosi, înălţă privirea către Bonnie, şi frunzele se risipiră.

Pentru o clipă rămaseră amândouă în genunchi, uitându-se una la alta de la un metru depărtare. Apoi, tremurând, Bonnie întinse mâna. Nu mai putea respira. Senzaţia creştea în ea, şi creştea.

Mâna Elenei se ridică şi ea. Se întinse către mâna lui Bonnie. Degetele li se atinseră.

Degete adevărate. În lumea adevărată. Unde se aflau amândouă.

Bonnie scoase un fel de ţipăt şi se aruncă spre Elena.

În clipa următoare o atingea peste tot înnebunită, cu o încântare neîncrezătoare, sălbatică. Iar trupul Elenei avea substanţă, era consistent. Ud de la ploaie şi tremurând, dar mâinile lui Bonnie nu treceau prin el. În părul Elenei erau bucăţele de frunze ude şi fărâme de pământ.

— Eşti aici, spuse printre suspine Bonnie. Pot să te ating,

Elena!

Elena spuse şi ea, cu răsuflarea întretăiată:

— Pot să te ating! Sunt aici! Adună din nou frunzele în mâini. Pot să ating pământul!

— Pot să te văd atingându-l!

Asta ar fi putut continua la nesfârşit, dar Meredith le întrerupse. Stătea câţiva paşi mai departe, holbându-se la ele, cu ochii ei întunecaţi enormi, cu faţa albă. Scoase un sunet înăbuşit.

— Meredith!

Elena se întorsese către ea, întinzând pumnii plini de frunze. Îşi deschise larg braţele.

Meredith, care reuşise să se ţină tare atunci când corpul Elenei fusese găsit în râu, când Elena apăruse la fereastra ei ca vampir, când Elena se materializase în luminiş ca înger, acum nu putea decât să stea acolo, tremurând. Părea gata să leşine.

— Meredith! E solidă! Poţi s-o atingi! Vezi?

Bonnie o lovi din nou uşor pe Elena, veselă. Meredith nu se mişcă. Şopti:

— E imposibil…

— E adevărat! Vezi? E adevărat!

Bonnie devenea isterică. Ştia că e isterică, dar nu-i păsa. Dacă avea cineva dreptul de a fi isterică, atunci era ea.

— E adevărat, e adevărat, cântă ea veselă. Meredith, vino să vezi!

Meredith, care o privise fix pe Elena în tot acest timp, scoase un alt sunet înăbuşit. Apoi, dintr-o singură mişcare, se aruncă spre Elena. O atinse, şi descoperi că mâna ei întâlnea consistenţa cărnii. Se uită la chipul Elenei. Şi apoi izbucni în lacrimi de nestăpânit.

Plânse, şi plânse, cu capul pe umărul gol al Elenei.

Bonnie le mângâie bucuroasă pe amândouă.

— Nu credeţi că ar fi bine să-şi pună ceva pe ea? spuse o voce, şi Bonnie întoarse capul şi o văzu pe Caroline scoţându-şi rochia.

Caroline făcu asta destul de calm, şi rămase apoi în furoul ei bej de poliester ca şi cum făcea mereu genul acesta de lucruri. Lipsită total de imaginaţie, îşi spuse Bonnie, dar fără răutate. Era clar că existau momente când lipsa de imaginaţie era un real avantaj.

Meredith şi Bonnie traseră rochia peste capul Elenei. Părea mică în rochie, udă şi într-un fel nefirească, de parcă pierduse

obişnuinţa de a mai purta haine. Dar oricum, era o protecţie în faţa elementelor naturii.

Apoi Elena şopti:

— Stefan.

Se întoarse. El stătea acolo, cu Damon şi Matt, puţin mai departe de fete. Doar o privea. Ca şi cum nu numai răsuflarea, ci şi viaţa i se oprise, în aşteptare.

Elena se ridică şi făcu un pas şovăitor către el, apoi altul şi altul. Subţire şi cu o nouă fragilitate în rochia de împrumut, se clătina, tremurând, în vreme ce se apropia de el.

La fel ca mica sirenă care învăţa cum să-şi folosească picioarele, se gândi Bonnie.

El o lăsă să vină aproape până la el, stând nemişcat şi privind-o, apoi se repezi împiedicat către ea. Se ciocniră şi se prăbuşiră la pământ, cu braţele încleştate unul în jurul celuilalt, ţinându-se cât de strâns puteau. Nici unul nu spuse nimic.

În cele din urmă, Elena se desprinse din îmbrăţişare şi se uită la Stefan, iar el îi cuprinse faţa în palme, privind-o lung. Elena râse tare, cu o bucurie pură, strângându-şi şi desfăcându-şi degetele şi uitându-se încântată la ele înainte de a le cufunda în părul lui Stefan. Apoi se sărutară.

Bonnie privi fără jenă, simţind cum o parte din bucuria ameţitoare se revarsă în lacrimi. O ustura gâtul, dar erau lacrimi dulci, nu lacrimile sărate ale suferinţei, şi continua să zâmbească. Era murdară, era udă leoarcă, şi nu mai fusese niciodată atât de fericită. Se simţea ca şi cum ar fi vrut să danseze şi să cânte şi să facă tot soiul de lucruri nebuneşti.

Ceva mai târziu, Elena se uită de la Stefan la ceilalţi, şi faţa ei era aproape la fel de strălucitoare ca atunci când plutise în luminiş ca înger. Strălucind asemenea unei stele. Nimeni n-o să-i mai spună de-acum înainte Prinţesa de Gheaţă, se gândi Bonnie.

— Prietenii mei, spuse Elena.

Asta a fost tot, dar era suficient, cele două cuvinte şi suspinul ciudat pe care îl scoase când întinse o mână către ei. În clipa următoare erau cu toţii lângă ea, înconjurând-o, încercând cu toţii să o îmbrăţişeze în acelaşi timp. Chiar şi Caroline.

— Elena, spuse Caroline, îmi pare rău…

— Am uitat totul, spuse Elena şi o strânse în braţe cu tot atâta bucurie ca şi pe ceilalţi. Apoi apucă o mână cafenie puternică şi o ţinu pentru o clipă lipită de obrazul ei. Matt, spuse, şi el îi zâmbi, cu ochii lui albaştri înotând în lacrimi.

Dar nu de durere că o vede în braţele lui Stefan, se gândi Bonnie. În acest moment chipul lui Matt exprima doar fericire.

O umbră căzu peste micul grup, aşezându-se între el şi lumina Lunii. Elena ridică privirea şi întinse din nou mâna.

— Damon, spuse.

Lumina limpede şi iubirea curată de pe chipul ei erau irezistibile. Sau ar fi trebuit să fie irezistibile, îşi spuse Bonnie. Dar Damon păşi înainte fără să zâmbească, cu ochii lui negri la fel de adânci şi insondabili ca întotdeauna. Nimic din lumina de stea care strălucea pe chipul Elenei nu se reflecta în ei.

Stefan se uită la el netemător, la fel cum se uitase în strălucirea dureroasă a luminii aurii a Elenei. Apoi, fără să-şi ia privirea de la el, întinse şi el mâna.

Damon rămase uitându-se lung la ei, la cele două feţe deschise, netemătoare, la oferta mută a mâinilor lor. Oferta de afecţiune, de căldură, de bunătate. De legătură. Pe chipul lui nu se citea nimic, şi stătea complet nemişcat.

— Haide, Damon, spuse încet Matt.

Bonnie se uită repede la el şi văzu că ochii îi erau atenţi acum, în vreme ce chipul lui, de vânător, era plin de umbre.

Fără să se mişte, Damon vorbi:

— Eu nu sunt ca voi.

— Eşti mai puţin diferit de noi decât crezi, spuse Matt. Ascultă, continuă el, cu o notă ciudată de provocare în vocea lui, ştiu că l-ai omorât pe domnul Tanner ca să te aperi, pentru că aşa mi-ai spus. Şi ştiu că nu ai venit în Fell’s Church pentru că vraja lui Bonnie te-a târât aici, fiindcă am ales cu grijă firele de păr şi nu am făcut nici o greşeală. Semeni cu noi mai mult decât vrei să recunoşti, Damon. Singurul lucru pe care nu îl ştiu este de ce nu ai intrat în casa lui Vickie ca să o ajuţi.

Damon răspunse tăios, aproape automat:

— Pentru că nu am fost invitat înăuntru! Bonnie îşi aminti. Ea, stând afară, în faţa ferestrei lui Vickie, cu Damon lângă ea. Vocea lui Stefan: *Invită-mă înăuntru, Vickie.* Dar nimeni nu îl invitase pe Damon.

— Dar atunci, cum a intrat Klaus?... începu ea, urmându-şi gândurile.

— Asta a fost sarcina lui Tyler, sunt sigur, spuse Damon concis. Ceea ce a făcut Tyler în schimbul aflării felului prin care putea să-şi revendice moştenirea. Şi mai mult ca sigur că l-a invitat pe Klaus în casă înainte chiar ca noi să începem să facem

de pază – probabil înainte ca Stefan şi cu mine să venim în Fell's Church. Klaus era bine pregătit. În noaptea aceea era în casă şi fata a murit înainte ca eu să ştiu ce se întâmplă.

— De ce nu l-ai chemat pe Stefan? întrebă Matt. În vocea lui nu era nici o acuzaţie. Era o simplă întrebare.

— Pentru că n-ar fi putut face absolut nimic! Eu am ştiut cu ce vă confruntaţi de îndată ce l-am văzut. Unul dintre Cei Vechi. Stefan ar fi fost doar ucis, şi, oricum, nu se mai putea face nimic pentru fată.

Bonnie auzi nota de răceală din vocea lui, şi, când se întoarse din nou către Stefan şi Elena, chipul lui se înăsprise. Era ca şi cum luase o hotărâre.

— Vedeţi, eu nu sunt ca voi, spuse din nou.

— Nu contează, răspunse Stefan.

Continua să stea cu mâna întinsă către el. La fel şi Elena.

— Iar uneori băieţii buni *chiar* învinge, spuse încet Matt, ca o încurajare.

— Damon…, începu Bonnie.

Încet, aproape fără să vrea, se întoarse către ea. Ea se gândea la acel moment în care ei doi îngenunchează deasupra lui Stefan şi Damon păruse atât de tânăr. Când fuseseră doar Damon şi Bonnie, la marginea lumii.

Pentru o singură clipă, lui Bonnie i se păru că vede stele în acei ochi negri. Şi simţi în el ceva, un soi de frământare, un tumult de sentimente – jinduire şi confuzie şi teamă şi mânie, toate amestecate. Dar apoi totul deveni din nou de nepătruns şi pereţii se ridicară din nou în jurul lui şi simţurile paranormale ale lui Bonnie nu-i mai spuseră nimic. Iar acei ochi negri erau pur şi simplu opaci.

Se întoarse la cuplul care stătea pe jos. Apoi îşi scoase jacheta şi trecu în spatele Elenei. I-o puse pe umeri fără să îi atingă.

— E o noapte rece, spuse.

Ochii lui se aţintiră asupra ochilor lui Stefan în vreme ce o înfăşură pe Elena în jacheta neagră.

Apoi se întoarse şi se îndreptă către întunericul dintre stejari. În clipa următoare Bonnie auzi un foşnet de aripi.

Stefan şi Elena îşi uniră din nou mâinile fără nici un cuvânt şi capul auriu al Elenei se lăsă pe umărul lui Stefan. Peste părul ei, ochii verzi ai lui Stefan erau întorşi către peticul de noapte în care dispăruse fratele lui.

Bonnie clătină din cap, simţind un nod în gât. Nodul se duse atunci când cineva îi atinse braţul şi ea ridică privirea către Matt. Deşi ud până la piele, deşi cu bucăţele de muşchi şi ferigă lipite de el, era o imagine minunată. Ea îi zâmbi, simţindu-se din nou copleşită de bucurie şi uimire. Simţind acea emoţie ameţitoare, năucitoare, când se gândea la ceea ce se întâmplase în noaptea aceasta. Meredith şi Caroline zâmbeau şi ele, şi un impuls brusc o făcu pe Bonnie să-l prindă pe Matt de mâini şi să-l învârtă într-un dans. În mijlocul luminişului, ridicară în aer cu picioarele frunzele ude şi se răsuciră râzând. Erau vii, şi erau tineri, şi era solstiţiul de vară.

— Voiai să fim cu toţii din nou împreună! strigă Bonnie către Caroline, şi o trase pe fata scandalizată în dansul lor.

Iar Meredith, uitând de ţinuta ei demnă, li se alătură.

Şi pentru multă vreme, în luminiş nu răsună decât bucuria.

21 iunie, 7:30 a.m.
Solstiţiul de vară
Dragă Jurnalule,
Sunt atât de multe de explicat, şi oricum nu ai crede nimic. Aşa că mă duc să mă culc.
Bonnie

DRAGOSTEA POATE SĂ UCIDĂ

O nouă ameninţare s-a ivit în Fell's Church — un alt spirit malefic dezlănţuit. Bonnie, Meredith şi Matt, împreună cu Stefan şi Damon, îşi unesc forţele pentru a înfrânge, cu ajutorul Elenei, acest inamic nevăzut.

Elena

Revine din lumea morţilor pentru a recrea puternicul trio al vampirilor.

Stefan

Chemat de către Elena, îşi ţine promisiunea făcută şi luptă împotriva celui mai înspăimântător rău cu care s-a confruntat vreodată.

Damon

Alăturându-se fratelui pe care odinioară îl socotea duşman, se bate cu această nouă oroare cu forţă, viclenie şi farmec mortal.

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

RECOMANDAT DE: BRAVO GIRL! BRAVO

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-252-9
ISBN: 978-973-102-278-9
9 789731 022789
www.edituracorint.ro

Designul coperţei: Iulian Frăţilă
Fotografia coperţei: Fotolia